

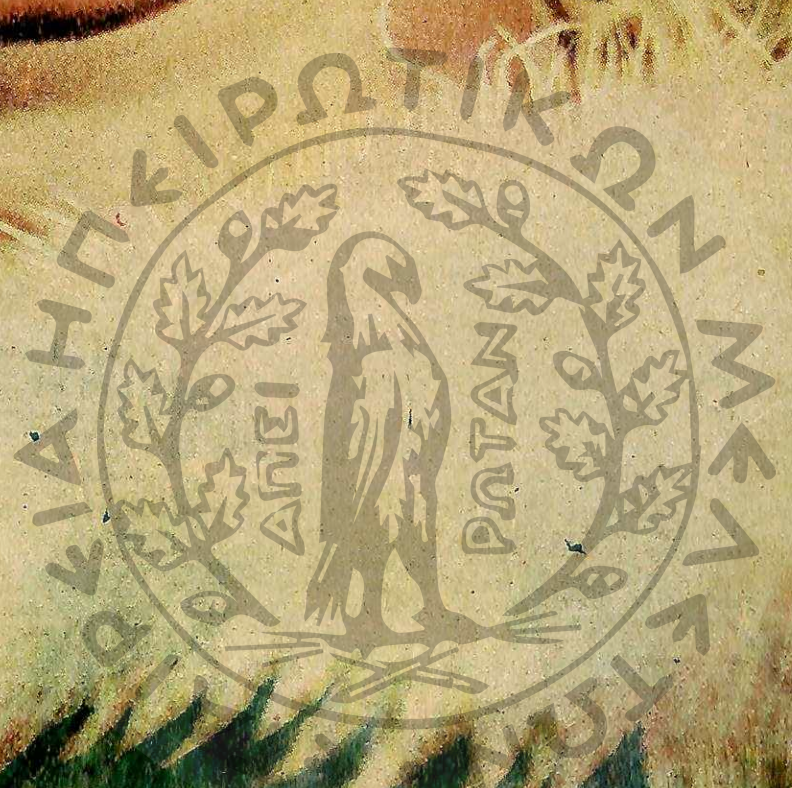
11.2.35

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ. 10^ο

ΑΡ. 451

1935

Ο Έρωσ του Συζύγου σας έξασθενεί ιδως;

Πολλές γυναίκες έχασαν την αγάπη του συζύγου των, επειδή άφησαν να εμφανισθούν επί του προσώπου των τα ίχνη και τα στίγματα της ηλικίας. Ήδη χάρις εις μίαν νέαν και αξιολογισμένην ανακάλυψιν της επιστήμης, κάθε γυναίκα δύναται ν' απαλλαγῇ ταχέως τῶν ρυτίδων και νά ἔχη δερμα νεανικόν. Ὁ καθηγητής Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, ἀπέδειξεν ὅτι αἱ ρυτίδες προέρχονται ἐκ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ Βιοσελ τοῦ δερματος. Κατόπιν πολλῶν πειραμάτων ἐπέτυχεν νά ἐξαγάγῃ τὴν πολυτιμὴν ταύτην οὐσίαν ἀπὸ νεαρὰ ζῶα ἐκλεγέντα ἐπιμελῶς. Κατὰ τὴν διάρκειαν θετικῶν πειραμάτων εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν ἡλικίας 55-72 ἐτῶν αἱ ρυτίδες ἐξηφανίσθησαν ἐντὸς 28 ἡμερῶν. (Βλέπε Ἱατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης). Ὁ οἶκος Τοκαλὸν ἀπέκτησε δι' ὅλον τὸν κόσμον τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκλειστικῆς χρήσεως τοῦ Βιοσελ. Τοῦτο περιέχεται ἤδη ἐντὸς τῆς κρέμας Τοκαλὸν Βιοσελ, τροφή διὰ τὴν ἐπίδερμίδα χρώματος ροζ μετ' ἄλλας οὐσίας τελείως θρεπτικὰς. Χάρις εἰς τὴν χρῆσιν ταύτης κάθε γυναίκα δύναται νά ἀπαλλαγῇ διὰ παντός ἀπὸ τὰς ρυτίδας, νά τυνώσῃ τοὺς πεσμένους μύς τοῦ προσώπου της, νά ἀποκτήσῃ καὶ πάλιν νεανικὸν καὶ ὀρερόν δερμα καὶ νά φαίνεται κατὰ 10-20 ἔτη νεώτερα. Σὰς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὸ χρήμα σας ἐπιστρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται πάντες οἱ ἔχοντες λαμβάνειν ἀπὸ τρίτους, διὰ γραμματίων, δι' ἀνοιχτῶν λογαριασμῶν, δι' ἐνυποθήκων δανείων κλπ. ὅτι, πρὸς ἀποφυγὴν δαπάνης χρόνου καὶ χρήματος, δύναται ν' ἀπευθυνθῶσι εἰς τὸ Γραφεῖον μας, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει δι' ἐξόδων τοῦ πάσαν δικαστικὴν ἐνέργειαν, μέχρι τελείας ἐξοφλήσεως τῶν ἀπαιτήσεων των. «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ & ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ», ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (Κήπος Κλαυθμόνος).

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ δι' ἐξόδων μας τὴν δικαστικὴν ἐνέργειαν πάσης κληρονομικῆς καὶ χρεωστικῆς φύσεως ὑποθέσεως. «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ & ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (Κήπος Κλαυθμόνος).

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑΙ & ΚΤΗΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ
Ἀγοραί, πωλήσεις, ἐνοικιάσεις οἰκῶν, καταστημάτων καὶ οἰκοπέδων. Δάνεια μετ' ὅν νόμιμον τόκον. Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5β'.

PERMANANT EMMANOUEL
ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Κατόπιν πενταετοῦς ἀπουσίας, εἰδοποιῶ τὴν ἀξιότιμον πελατεῖάν μου, ὅτι ἐπαναρχίζω τὰς ἐργασίας μου εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδυλῆ 11 νέον κατάστημά μου καλῶ λωπιμοῦ.

Διὰ μηχανήματος λειτουργῶντος ἐξ ἐπαγωγῆς καὶ χρησιμοποιοῦμένου εἰδικῶς παρ' ἐμοῦ, μανθάνετε ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε κατὰλληλα διὰ Περμανάντ ἢ διὰ ἐξέψιμο.

EMMANOUEL
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11
(Ἐναντὶ θεάτρου Ἀλάμπρας)

ἙΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΤΑΝΙΤ
ΚΡΕΜΑ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΡΟΥΖ ΡΙΜΕΛ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΣΩΚΙΑΛΙΔΗΣ
Περικλέους 31 (ἄνω πάτωμα). Ἀρ. τηλ. 24.722.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1.60.
ΙΣΙΔΩΡΟΣ Γ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Διευθυντὴς Φυσ. τμήμ. Ἀντιφύμ. Κέντρου Ἀθηνῶν
Τηλέφ. 80.024 Ἀθῆναι
Πατησίων 75 καὶ Γκυλφόρδου 1.

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους
Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5
ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ χαριτωμένη Γαλλὶς βενετέττα Φλορέλ, ὅπως ἐμφανίζεται σ' ἓνα νέο φιλμ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΑΘΡΙΝ

μεγαλύτερη συμμαχική συνάντηση είχαν οριστεί για την τρίτη μέρα της τελευταίας εβδομάδας του Φεβρουαρίου. Έπρεπε να χτυπηθούν οι «Σιδερένια Γροθιά» και η «Ατσάλινη Χέρα». Ο κόσμος παρακολουθούσε με αγωνία την προέλευση τους, μεγάλους ή ελάττους τις πιθανότητες της επιτυχίας του ενός ή του άλλου, δεχόταν στοχαστικά κ' έβγαζε προγνωστικά. Η «Σιδερένια Γροθιά» ήταν ένας λεπτός Νιουγιορκέζος, εύνητος σαν ξαρκάκι και γοητικός σαν άστρατη. Κατόρθωνε να εξαντλή τον αντίπαλό του, να τον τρελαίνει από το θυμό του, να τον κάνει πτώμα κ' έπειτα, με μία τρομακτική γροθιά, αλβινά σιδερένια, να τον ξαπλώνει καταγής άνασθητο ή νεκρό. Δεχόταν Τζάκ Λιούσερ κ' ήταν εξ επαγγέλματος πυγμάχος, γιατί δεν μπορούσε να βοηθήσει καμιά άλλη δουλειά. Ο φίλος, η «Ατσάλινη Χέρα», ήταν ένας σωστός μολυσσός, άγριος σαν πενταπόδαρος γοργόνα, που είχε έρθει από το Νιού Τζέρσεϊ, με την βεβαιότητα ότι θα έβγαζε το βραδέο μια άδαιμοντοκόλλητη ξύνη πρωταθλητού, στον πρώτο κιόλας γύρο. Αυτός ο γοργόνα ήταν γνωστός με τ' όνομα Τζών Μάρκετ, κ' όλα οι πυγμάχοι τον φοβόντουσαν, γιατί είχε στείλει στον άλλο κόσμο πέντε αντιπάλους του. Κι' όμως ο Μάρκετ δεν ήταν κακός. «Αν κανείς του μιλούσε με καλοσύνη, μπορούσε να τον κάνει ακίνδυνο σαν αγόνα. Οι έχθροι του, που ήσαν αυτή την αδυναμία του, μεταχειρόντουσαν ένα σωρό τρόπους για να τον καλοπιάσουν και να τον μπλέκουν σε σκοτεινές υποθέσεις, από τις οποίες τρώαζε να ξεμπελίζει. Ο Τζών Μάρκετ ήταν ένας μισάνθρωπος. Γι' αυτό και φοβόταν τις εκδηλώσεις της φιλίας των έχθρων του. Καταλαβαίνετε λοιπόν την έκπληξή του, όταν μία μέρα δέχτηκε στο σπίτι του την επίσκεψη του Τζάκ Λιούσερ.

—Ήρθα, του είπε ο αντίπαλός του, να σου προτείνω ένα συμβιβασμό. Μη φανταστείς ότι φοβάμαι τις γροθιές σου. Ξέρεις ότι πολύ δίκαια μολύνω δώδεκα τον τίτλο του «Ανθρωπίνου με τη Σιδερένια Γροθιά». Το κάνω αυτό το πράγμα για λόγους καθαρώς οικογενειακούς.

Ο Τζών Μάρκετ τον κύτταξε πονηρά, με τα μικρά γατίσια μάτια του, και χαμογέλασε. Ο Λιούσερ προσπάθησε να συγκρατήσει το θυμό του και του εξήγησε:

—Άκουσε, Μάρκετ. Έδω και δυο χρόνια έκανα τη γνωριμία ενός όμορφου κοριτσιού, το οποίο αγα-

πησα παράφορα. Καταλαβαίνεις τι σημασία είχε για μένα αυτή η γνωριμία. Μου έδινε το πάθος να νικήσω και μ' έκανε πασιγνώστο. Αυτή η γυναίκα σήμερα είνε παντρεμένη. Φέρει το όνομα ενός γνωστού μου, ο οποίος σε θανατέψαι. Αν λοιπόν χτυπηθώ μαζί σου, πολύ μου θα μίσησες, γιατί τον άνδρα της έχω σκοτώσει στη νύχτα σου. Κι' επειδή δεν θέλω να δω φτωχή την αγαπημένη μου, σου προτείνω τον ακόλουθο συμβιβασμό. Θα μ' αφήσεις να σου έλθω μ' εμένα, κ' εγώ θα σου δώσω το δικό μου. Έσύ δεν θα κάνεις τίποτα άλλο, παρά να υπερασπίσεις τον εαυτό σου. Έτσι θα δημιουργήσω στον κόσμο την εντύπωση ότι είμαι άσως πάντα δυνατός κ' ότι δεν με φόβισε το ήρσάκινο ανόστημά σου κ' η τρομακτική δύναμή σου. Βαφικά, τέλος, θα μου δώσεις με μόνο γροθιά κ' εγώ θα ξαπλωθώ καταγής και θα χάσω το παιγνίδι. Μα πρόσχε, αυτό θα γίνει στον τρίτο γύρο».

Ο Τζών Μάρκετ μύσασε νεύρα το πόδι του και φαινόταν σκεπτικός. Δεν ήταν βέβαια εύκαμπος στην αυτή ή πρόταση του αντιπάλου του, μα φοβόταν μήπως του είχε στήσει καμιά παγίδα. Γι' αυτό το ποσό άπάντησε:

—Τζάκ Λιούσερ, η ιδέα σου δεν είνε άσχημη. Σε καταλαβαίνω ότι θα ήθελες να θυσιάσεις για τη γυναίκα που αγαπάς. Μα τι τα θές, εγώ δεν έχω και μεγάλη εκτίμηση στις γυναίκες. Παύω να παραινέωμαι απ' τη δική μου. Μου έχει σκατίσει όλη την περιουσία μου και τώρα έμεινα να νικήσω, όχι για

κανένα άλλο λόγο, παρά για να πάρω τα κέρδη του οργικού και της εξαπατήσεως. Έτσι πάλι ένα χρόνο άνετης ζωής. «Α, η Κάθριν είνε μια όμορφη και τρυφερή... τίγρις! Δεν μ' άγασσε ποτέ της κ' αιώνας φράνεται μελαγχολική. Θέλει μάλιστα να σου ομολογήσει και κάτι; Η γυναίκα μου, κάθε μέρα, από τη στιγμή που ήρθαμε στη Νέα Υόρκη, με κοιτάει για σένα. Θα νόμιζε κανείς ότι σε λυπάται που θά σου τσακίσει τα πλευρά!...»

—Η γυναίκα σου; είπε με προσποιητή έκπληξη ο Λιούσερ.

—Ναι, σου φαίνεται παράξενο; Αυτό το ιδιότροπο πλάσμα με τα μαύρα μάτια και τα ξανθά μαλλιά, που ξεχεται και με παίρνει από το λίκυ, είνε η γυναίκα μου.

Ο Λιούσερ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τη δυσάρεστη του. Κύτταξε αυτόν τον άταλο εφορλά, και του έρχόταν να του χαλάσει τα ήλθια μωστρά του. Ναι, ναι, Αδελφού, ήταν κανείς στην πόλη της Κάθριν, ήταν χωρίς δουλειά και χωρίς ούτε ένα σεντ στην τσέπη του. Δεν πόλησε λοιπόν να της προτείνει να την παντρευτεί. Δεν ήθελε να την κάνει να συμμερισιώσει τη δυστυχία του. Ο ίδιος μάλιστα, όταν έβλεπε τον συνοικέσιο που της πρότειναν, έπαινε να της υποδείξει ότι έπρεπε να πάρη τον διάσημο πυγμάχο του Νιού Τζέρσεϊ. Μα δεν φανταζόταν ποτέ ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν σωστός γοργόνα, κ' ότι ακολουθούσε πάντα το ένστικτό του, έτσι ακριβώς όπως το κτήνος. Τώρα βέβαια που είχε μάθει τη μαρτυρική ζωή της αγαπημένης του ήταν πια πολύ άγρια. Κι' επειδή ήθελε η Κάθριν να ξαναγίνει πλούσια, είχε προτείνει να εξαπατήσει την επιτυχία του αντιπάλου του. Κ' όταν θα έκανε τον αγώνα, θα έβγαζε πια από τη Νέα Υόρκη και θα εγκαθίστατο οριστικά το λίκυ. Θα προμύσει να γίνει εγγυητής, παρά να ξαναπληρώσει τους συνδεδεμένους του, που θα τον κορόιδευαν για την άστοχιά του.

Ο Τζάκ Λιούσερ, ωστόσο, δεν έπαψε να προσηύχεται και να εραυμάζει τις συμβουλές του μανιτζέρου. Έτσι πολλοί ήταν βέβαιοι για την επιτυχία του και στοχηματίζαν τεράστια ποσά. Τέλος ήρθε κ' η κρίσιμη μέρα του αγώνος. Από νωρίς το πυγμαχικό όργι είχε γερήσει άσφυκτικά από τον κόσμο. Από μουσικές έπαιζαν ένα σωρό εθιμικά κομμάτια, για να διασκεδάσουν τους φιλάθλους, ως να έρθει η ώρα της συναντήσεως των πρωταθλητών. Στην πρώτη σειρά των καθισμάτων καθόταν η Κάθριν Μάρκετ και μερικοί φίλοι της. Η Κάθριν ήταν βέβαιη ότι ο άνδρας της θα έκανε το παιγνίδι κ' υποστήριζε με πεσμένα ότι θα νικούσε ο Λιούσερ.

Την κανονική ώρα, ένα ηλεκτρικό κουνούπι ανήγγειλε στους θεατές ότι επρόκειτο ν' αρχίσει ο αγώνας. Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκαν στο όργι οι δυο αντίπαλοι, ο διατηγής κ' οι διαιτητές που επρόκειτο να τους περιποιηθούν. Η

όμορφη Κάθριν. Γιατί αυτή ήταν η γυναίκα που αγαπούσε. Γι' αυτή είχε σκαρφάλωσει την ψευδή ιστορία, που είχε στον άνδρα της, τον άπιστο αντίπαλό του. Προσέφερε να νικήσει από τον Μάρκετ, για το χατίρι της Κάθριν...

—Είμαστε σύμφωνοι; Δέχεται την πρότασή μου; ρώτησε τέλος τον Μάρκετ.

—Έστω, άς μη σου χαλάσω τα σχέδια, είτε με ερωτάει ο Μάρκετ. Θα γίνει όπως θές εσύ. Ο σε νικήσω στον τρίτο γύρο».

Ο Λιούσερ έβγαλε από το σπίτι του αντίπαλό του στενοχωρημένος. Η θυσία που είχε κάνει ήταν μεγάλη. «Αν έκανε τον αγώνα, θα κατέστρεφε το μέλλον του, τη ζωή του, τα πάντα. Άλλα μίσησες δεν θα ήταν χειρότερο το να δει τη μόνη γυναίκα που αγαπούσε στον κόσμο, να καταστρέφεται εξ αιτίας του;»

«Οχι, ήταν κανείς ακόμη και να σκοτωθώ, για να την κάνει ευτυχισμένη. Και θυμάται τώρα ότι σ' έβλεπε που τη ζωή ήταν άτυχος. Τον καυρό που είχε κάνει τη γνωριμία της Κάθριν, ήταν χωρίς δουλειά και χωρίς ούτε ένα σεντ στην τσέπη του. Δεν πόλησε λοιπόν να της προτείνει να την παντρευτεί. Δεν ήθελε να την κάνει να συμμερισιώσει τη δυστυχία του. Ο ίδιος μάλιστα, όταν έβλεπε τον συνοικέσιο που της πρότειναν, έπαινε να της υποδείξει ότι έπρεπε να πάρη τον διάσημο πυγμάχο του Νιού Τζέρσεϊ. Μα δεν φανταζόταν ποτέ ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν σωστός γοργόνα, κ' ότι ακολουθούσε πάντα το ένστικτό του, έτσι ακριβώς όπως το κτήνος. Τώρα βέβαια που είχε μάθει τη μαρτυρική ζωή της αγαπημένης του ήταν πια πολύ άγρια. Κι' επειδή ήθελε η Κάθριν να ξαναγίνει πλούσια, είχε προτείνει να εξαπατήσει την επιτυχία του αντιπάλου του. Κ' όταν θα έκανε τον αγώνα, θα έβγαζε πια από τη Νέα Υόρκη και θα εγκαθίστατο οριστικά το λίκυ. Θα προμύσει να γίνει εγγυητής, παρά να ξαναπληρώσει τους συνδεδεμένους του, που θα τον κορόιδευαν για την άστοχιά του.

Ο Τζάκ Λιούσερ, ωστόσο, δεν έπαψε να προσηύχεται και να εραυμάζει τις συμβουλές του μανιτζέρου. Έτσι πολλοί ήταν βέβαιοι για την επιτυχία του και στοχηματίζαν τεράστια ποσά. Τέλος ήρθε κ' η κρίσιμη μέρα του αγώνος. Από νωρίς το πυγμαχικό όργι είχε γερήσει άσφυκτικά από τον κόσμο. Από μουσικές έπαιζαν ένα σωρό εθιμικά κομμάτια, για να διασκεδάσουν τους φιλάθλους, ως να έρθει η ώρα της συναντήσεως των πρωταθλητών. Στην πρώτη σειρά των καθισμάτων καθόταν η Κάθριν Μάρκετ και μερικοί φίλοι της. Η Κάθριν ήταν βέβαιη ότι ο άνδρας της θα έκανε το παιγνίδι κ' υποστήριζε με πεσμένα ότι θα νικούσε ο Λιούσερ.

Την κανονική ώρα, ένα ηλεκτρικό κουνούπι ανήγγειλε στους θεατές ότι επρόκειτο ν' αρχίσει ο αγώνας. Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκαν στο όργι οι δυο αντίπαλοι, ο διατηγής κ' οι διαιτητές που επρόκειτο να τους περιποιηθούν. Η

όμορφη Κάθριν. Γιατί αυτή ήταν η γυναίκα που αγαπούσε. Γι' αυτή είχε σκαρφάλωσει την ψευδή ιστορία, που είχε στον άνδρα της, τον άπιστο αντίπαλό του. Προσέφερε να νικήσει από τον Μάρκετ, για το χατίρι της Κάθριν...

Είμαστε σύμφωνοι; Δέχεται την πρότασή μου; ρώτησε τέλος τον Μάρκετ.

—Έστω, άς μη σου χαλάσω τα σχέδια, είτε με ερωτάει ο Μάρκετ. Θα γίνει όπως θές εσύ. Ο σε νικήσω στον τρίτο γύρο».

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η πρωτότυπος ρεκλάμες των δικηγόρων της Ν. Υόρκης. Η πρωτότυπη αλληλογραφία δυο αντιπάλων στρατηγών. Ένα γράμμα μέσα σε βλήμα εδίδες. Ένα παιδί του οποίου τα βλέμματα έχουν τις ιδιότητες των ακτινών Ραϊντγκεν. Πώς οι σκαντζόχοιροι εξοντώνουν τις έχιδνες, κτλ.

Να μία απ' αυτές:

«Γιατί δεν παντρεύεστε; Η αγαπημένη σας περιμένει να της πείτε το «ναί». Το ίδιο κ' εγώ. Όλοι είμαστε σύμφωνα. Έλάτε λοιπόν να με δείτε και φέρετε μου και την αγαπημένη σας. Το υπόλοιπο θα τ' αναλάβω εγώ. Έπισκεφθήτε με κ' οι δυο σας, πάση θυσία, κ' αν ο ένας από τους δυο είναι μισόμορφο στο γόμο σας, τόσο το καλύτερο. Αναλάμ βάλω να το υπερασπίσω εγώ».

Ίδου και μία άλλη:

«Ο δικηγόρος είνε ένας τέλειανος, ο οποίος σπάζει το καρδιά για σας και σας δίνει τα φιλιά, ενώ αυτός τρώει τον καρπό. Άσπασε, δεν συμβαίνει το ίδιο και με μένα. Δεν λέω πως δεν θα τομήσω κ' εγώ κάτι, αλλά την μερίδα του λέοντος θα την δώσω στον πελάτη μου».

Κατά τον πόλεμο του Τράνσβαλ, ο Άγγλος στρατηγός Βάβεν-Πόουελ, ο οποίος βρισκόταν πολιορκημένος από τους Μπόερς μέσα στην πόλη Μέφκινγκ, έλαβε ένα γράμμα με το ταχύτερο ταχυδρομείο, που μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου: Μέσα σ' ένα βλήμα εδίδας!

Τό... κεραυνοβόλο αυτό γράμμα ταχυδρομήθηκε στις 4 Δεκεμβρίου 1900 κ' είχε αποστολέα τον αρχηγό των πολιορκητών Μπόερς, το οποίο η οικογένειά έμεινε μέσα στην πόλη που κατείχε ο Βάβεν-Πόουελ.

«Αγαπητέ σιναδέλφε! — Είπατε το γράμμα — Με συγκίνησε που υποχρέωσε δασκίς έβγαλε στον δρόμο τον μήνα αυτόν, να φορή μάσκα γυαλιά και να έχω τα βλέμματά του κατεβασμένα!

Το σκαντζόχοιρο, εκτός από το σταφύλια, το άφροσύνη, το παρβόλικο και η έχιδνες, τις οποίες σκοτώνει κατά τον εξής περιεργό τρόπο: Την ώρα που η έχιδνα κοιμάται, ο σκαντζόχοιρος την πλησιάζει αθόρυβα, αρπάζει με το στόμα του την ουρά της και αμέσως έπειτα συσπείρωνεται, σχηματίζοντας μια στρογγυλή σφαίρα.

Η έχιδνα, ευπρόσθως από τον πόνο και βλέποντας τον σκαντζόχοιρο, αρχίζει να τρέχει, επιτίθεται, ενώ αυτός μένει ακίνητος. Τότε η έχιδνα μανιάνει, τον τραβάει, παλεύει, σφυ-

δύναμι που έχουν και η ακτινές Χ. Μπορεί δηλαδή ο μικρός Λάιονελ να διακρίνει με τον πιο φυσικό τρόπο κάθε αντικείμενο που βρίσκεται πίσω από ένα στερεό σώμα!

Στη Γερμανία επίσης, η αστυνομικές αρχές είχαν θέσει υπό... περιορισμό τ' αθώα μάτια του διασήμου ηρωιστή Μαξ Λάνεβερ (Καρατίκι)—γνωστού και στο Αθηναϊκό κοινό από μία του επίσκεψι στην Ελλάδα προ δέκα ετών—εξ αιτίας των δλεθρίων αποτελεσμάτων που προκαλούσαν στους άτυπους διαβάτες τα βλέμματά τους.

Ίδως κατά τον μήνα Ιούλιο, η δύναμις των βλεμμάτων του έφτανε στο ζενίθ: Ήταν αδύνατο να περπατήσει στο δρόμο, δίχως να υπνωτίσει ή θέλα στο πέρασμά του, άναριθμους ανθρώπους, οι οποίοι

Πολύ περίεργος είνε ο τρόπος με τον οποίο ζευγαρώνουν οι κατσαρίδες. Όταν μία αρσενική κατσαρίδα βρσθαι την θηλυκή της άρεσκειας της, φλετράρει μαζί του, παραπατώντας τριγύρω του σαν μεθυσμένη!

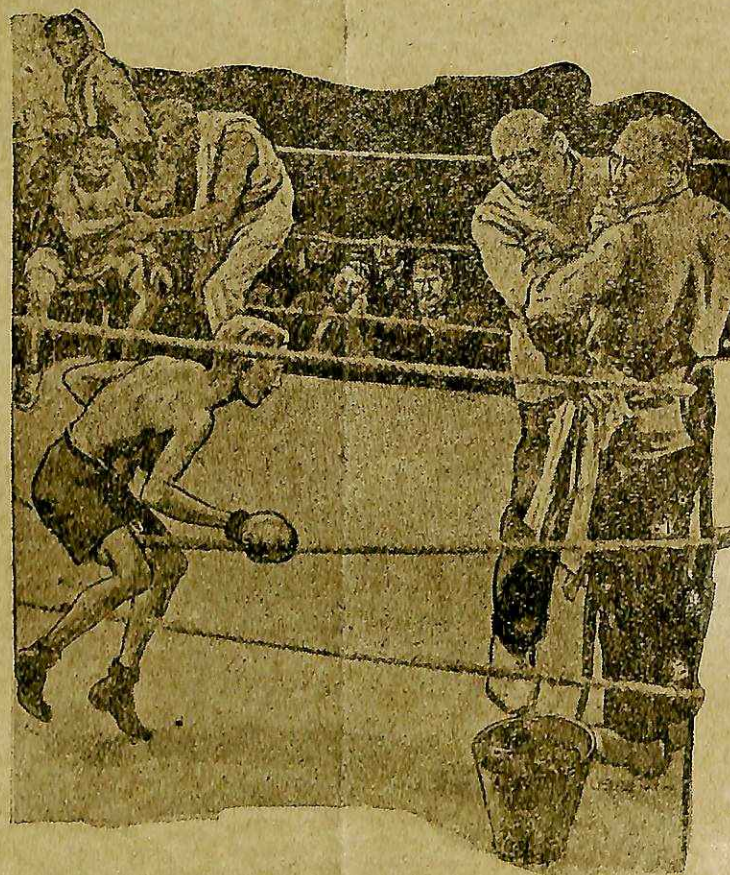
Ωστόσο η αρσενική είνε επίμονη στο κόρτε της, το οποίο διαρκεί δλοκληρές ώρες. Επί τέλους όμως χάνει την υπομονή της... Αρπάζει τη θηλυκή κατσαρίδα με τα μακρά και δυνατά νύχια της, κ' ενώ εκείνη αντιπρόκειται και προσπαθεί να ξεφύγει, την σηκώνει ψηλά επάνω από το κεφάλι του και την... άπαγγαίει τρέχοντας!

Αυτός ο τρόπος της άπαγγαγής είνε και μία επίδειξη της δυναμείας της αρσενικής κατσαρίδας, γιατί πρέπει να ξερετε ότι όλα τα είδη των κατσαρίδων είνε προικισμένα με καταπληκτική δύναμη.

Αν π.χ. βάλει μία χρυσόμυια μέσα σ' ένα κουτάκι και κατόπιν τοποθετήσει επάνω απ' αυτό ένα βάρος έκαστο φορές μεγαλύτερο από το βάρος του έντόμου, εκείνο θα μπορούσε να μετακινήσει το κουτί εύκολατα!

Προ ήμερων ένα παραπλησμένο μελισσιό βρέθηκε σε μία άπο τις κεντρικότερες άρτηρες του Λονδίνου. Το μελισσιό, λοιπόν, αυτό, σε μία απευνομένη προσπάθειά του να ξεφύγει από τον θάνατο και την πολυκοιλία, που το προξενούσε ο σόβος, εισέβαλε μέσα σ' ένα τράμι γεμάτο επιβάτες και το οποίο έτρεχε με ταχύτητα.

Το τι έπακολούθησε δεν περιγράφεται. Η απόδοσή του τρομερή επιφάνισι των μελισσιών και το δυνατό βουπό τους επέφερε τον πανικό: «Άλλοι έτρεχαν να χαθούν κάτω από τα καθίσματα για ν' αποπνέουν τα επικίνδυνα κεντρίσματα τους, ενώ οι παδο... μελισσιόπληκτοι, τουοκοκαμπιάνει, άκονισαν να τηθούν, όπως έπος, από το τράμι. Έπειτα από λίγο, το μελισσιό διόγνυνται όλους τους επιβάτες από το θύνακα κακην-κακίς, έγ-καταστάθηκε σ' αυτό και το μετέβαλε σε κυψέλη!

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκαν στο όργι οι δυο αντίπαλοι...

μιοδ. Ήταν άπομεσήμερο κι' ή άχτινες του ήλιου γλυστοούσαν μ'έσ' απ' τ'α φυλλάδια. Τ'α πουλιά τερτίζαν επάνω στα δέντρα.

Παρ' όλες τις αλλαγές που τους κάνει ή φύσις κάθε χρόνο, τ'α τοπία έχουν μιά ψυχρή άμετάβλητη, που μιλάει στις ανθρώπινες ψυχές με την ίδια φωνή, και τούς υποβάλλει τ'α ίδια δνεία... Σ' αυτή τη θέσι, όπου ο Οδύγρος ποιητής ένοιωσε άλλοτε τη μελαγχολία της ζωής και τη λαχτάρα του ύπνου του θανάτου — αυτοί οι δυο έξόριστοι έραστοί ακούμπησαν τ'α μέτωπά τους ο ένας στον άλλο με την ίδια κούρασι για τη ζωή, με την ίδια έπιθυμία της άναπαύσεως και της λήθης.

Οι να σταθούν εκεί για να μην κινηθούν πειά, να μη προχωρήσουν πειά, να μη βαδίσουν πειά προς το μέλλον... Αφοδ, έτσι ή άλλοιως, άδυσώπητα ή μοίρα επρόκειτο να τους χωρίση, πράγμα που δεν το ήθελαν ή καρδιές τους, γιατί να ζούν, γιατί να μην πεθάνουν;

Αυτές τις σκέψεις, που τις διάβαζε συγχρόνως μέσα στον έ-αυτο του κι' άπάνω στο πρόσωπο της Τζούλιας, ήσαν τόσο άδυνηρές για το Μωρίς, ώστε προσπάθησε με την κουδέντα να τις διώξει.

Γιατί δεν μιλάς, πολυαγαπημένη μου; είπε. Δεν είναι ωραία αυτή ή γωνιά της κοιλάδας;

Κι' ή Τζούλια το άπάντησε: —Ναι, είναι πολύ ωραία. Μά νοιώθω μιά μεγάλη θλίψη.

Τότε κι' εκείνος, μη προσπαθώντας πειά να της κρύψει τίποτε, είπε:

—Κι' έγώ.

Κυττάχτηκαν λίγη ώρα, πιασμένοι από τ'α χέρια. Ή ίδια άμφιβολία τους βασάνιζε: "Επρεπε τάχα να εξομολογηθούν το μυστικό που τους βάραινε; Ήξεραν ότι κατόπιν θα υπέφεραν, μά θα υπέφεραν διαφορετικά. Δεν θα τους έκανε πειά να λαχανιάζουν αυτό το φριχτό βάρος. Ίσως έτσι θα μπορούσαν να μιλούν στο εξής για τόν πόνο τους.

Τέλος ο Μωρίς είπε:

—Άκουσε. Δεν θέλω να σε λυτήσω... Είμαι δικός σου, δλοκλήρος δικός σου... Ό,τι δεν έχει σχέση με σένα, θέλω να το λησμονήσω... Μονάχα υπάρχει ένα πράγμα που με βασανίζει, ένα που δεν το ξέρω ακόμα... Και όταν το μάθω, σ'ε βεβαιώνω ότι τίποτε δεν θα με τραθή-ξη πειά εκεί κάτω, τίποτε, τίποτε.

—Ε, λοιπόν! Έκανε ή Τζούλια. Ρώτησέ με!

Είπε τ'α λόγια αυτά μ' έγκαρτέρηση, σαν να του έλεγε: «Χτύπησέ με!»

—Δεν είναι παρά μιά λέξις, έξακολουθούσε βασιστικά ο Μωρίς, σαν να φοβόταν μήπως μετανιώσει. Και θα ξεχάσουμε κατόπιν — δεν είν' έτσι; — ό,τι σ'ε ρώτησα και ό,τι μου άπάντησες. Μαθ' υπόσχεσαι πώς θα το ξεχάσεις;

—Σ'οό το υπόσχομαι...

—Ε, λοιπόν, αυτό θέλω να μάθω μόνο: "Όταν έφυγες απ' το Παρίσι, ο Ριέ είχε ξαναγορίσει απ' τη Βρετανία;

—Ναι.

—Και ήρθε στο μέγαρό σας;

—Ναι.

—Ετοιμαζόταν να ρωτήσει ακόμα: «Είδε την Κλάρα;» Μά ή τρομαγμένη χλωμάδα της Τζούλιας πάγωσε την έρώτησή του στα χείλη του και δεν την επρόφερε. Έκείνη την άκουσε όμως, τη μάντεψε. "Αφθονά δάκρυα, παρ' όλη την προσπάθειά της να φανή γαλήνια, κύλισαν στα μάγουλά της.

Δεν ήπτε αυτά τ'α δάκρυα επάνω στα μάτια της άγαπημένης του, όπως τόσες φορές είχε κάνει ως τότε. Δεν έσκυψε καν να την παρηγορήσει. "Ενοιωθε πώς ή Τζούλια θα τόν άπαυόυσε... "Επειτα τί παρηγοριά θα μπορούσε να της προσφέρει;

Κι' έμειναν έτσι, πλάι-πλάι, ακίνητοι και σιωπηλοί κοντά σ' αυτόν τόν τάφο, μέσα σ' αυτό το άλλόκοτο τοπίο, το ό-ποιο ή ρωμαντική χάρις δεν τους συγκρατούσε πειά.

"Εξαφνα ή ψύχρα του δειλινού, περνώντας μέσ' απ' τ'α κλαδιά, τους έκανε ν' ανατριχίσουν. "Ο ήλιος βασίλευε κί-λας... Πόση ώρα λοιπόν βρισκότουσαν καθισμένοι εκεί, τόσο άπελπισμένοι, ώστε είχαν λησμονήσει κι' αυτήν ακόμα τη ζωή; Και ποιά όνειρο είχαν κυνηγήσει, κατά τη διάρκεια αυτής της σιωπής και της άκνησίας; Το ίδιο, άλλοι-μο-νο, μά δεν τολμούσαν να το πουν: Το όνειρο τού θανάτου τών έραστών, πλάι-πλάι, όταν κι' οι δυο καταλαβαίνουν ότι για την άγάπη τους, δεν υπάρχει πειά θέσι στη ζωή...

"Ήξεραν πώς τώρα άρχιζε ή άνοδος στο Γολγοθά... "Ήξεραν από τώρα πώς στην κορυφή αυτού του Γολγοθά ή άγάπη τους θα σταυρωνόταν. Ή Τζούλια παραμόνευε τις κινήσεις, τ'α λόγια του Μωρίς και ζητούσε να εισχωρήσει μέσα στη ζωή του... Διέπραξε έτσι όλες τις άδεξιότητες που ένπνέει ή έρωτική άνησυχία. "Εθλεπε το Μωρίς άνειροπόλο, με τ'α μάτια άπλανή και σκεπτόταν: «Βλέπει την Κλάρα με την φαντασία του.» Και τότε, μολονότι ένοιωθε ότι ή έρωτική της θα ψύχραινε το φί-λο της, δεν μπόρεσε να κρατη-θή και τόν ρώτησε:

—Τί σκέφεσαι, φίλε μου;

Και ή άόριστη άπάντησι του Μωρίς: «Τίποτε... Ή μάλλον! "Εσένα, άγαπημένη μου...» κέντριζε τις ύποψίες της.

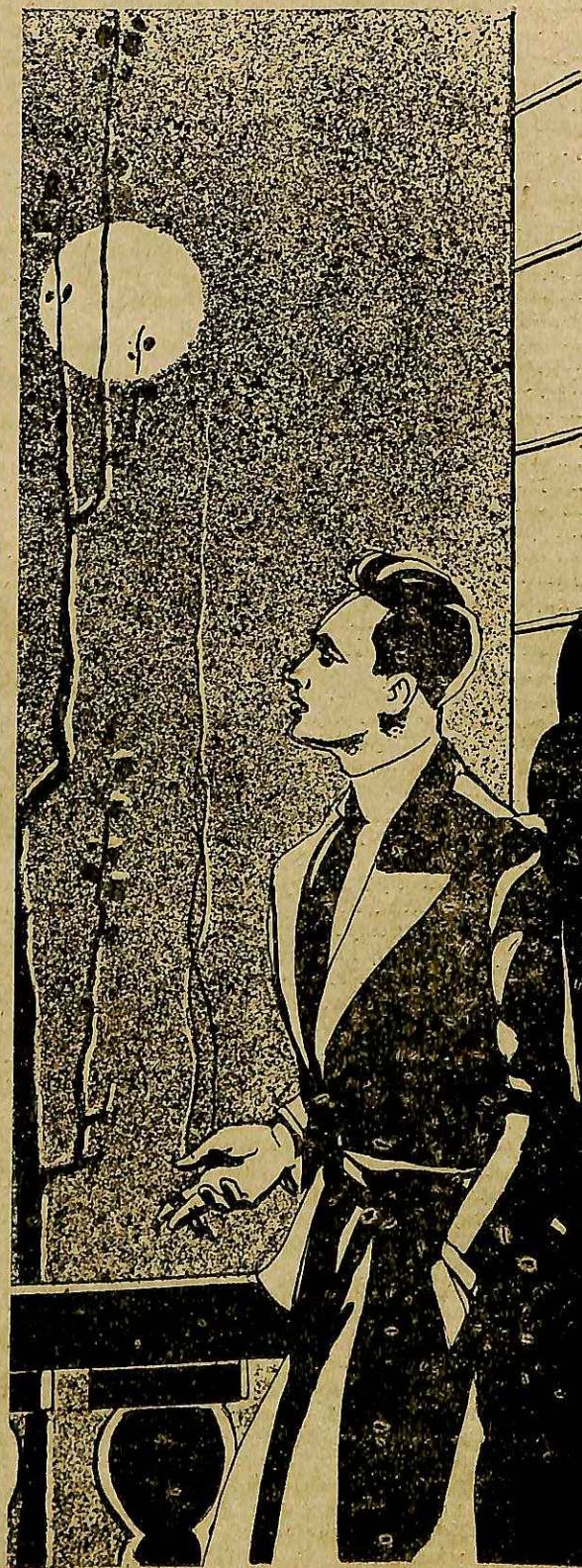
Κι' ένδ' εκείνη προσπάθησε να τόν παρακολουθή και να τόν συγκρατή, ο Μωρίς προσπάθησε να την άναπαύ, σαν να ήταν αυτό το καθήκον του. Και τίποτε δεν σκοτώνει τόσο σίγουρα τόν έρωτα, όσο αυτό. Την έκύτταζε για να πεισθή ό-τι ήσαν ωραία κι' έπιθυμητά. Και ήσαν πράγματα. Για να πεισθή κανείς γι' αυτό, έφτανε

νά τη δει, έφτανε νάκούση τί ψιθύριζαν οι ξένοι στο ρεστω-ράν, όταν οι δυο έραστοί διέ-σχίζαν τη σάλλα... "Ο Μωρίς, που καταλάβαινε τώρα τ'α Γερ-μανικά, άκουγε συχνά αυτό το επιφώνημα: «Τί ωραία που είν-ει!»

—Αυτοί οι Γερμανοί έχουν δικη, σκεπτόταν ο Μωρίς. Ή άμορφιά της μου είνε άδιά-φορη σήμερα, σαν την άμορφιά ένδ'ος πορτραίτου. Δεν την έπι-θυμώ πειά. "Αγαπώ σ' αυτήν μιάν άνάμνησι και της είμαι ευγνώμων, αυτό είν' όλο...

Μεταξύ τους, ένα σύμπτωμα τρωερό, μέσα σ' αυτή τη ζωή έγκατερήσεως,

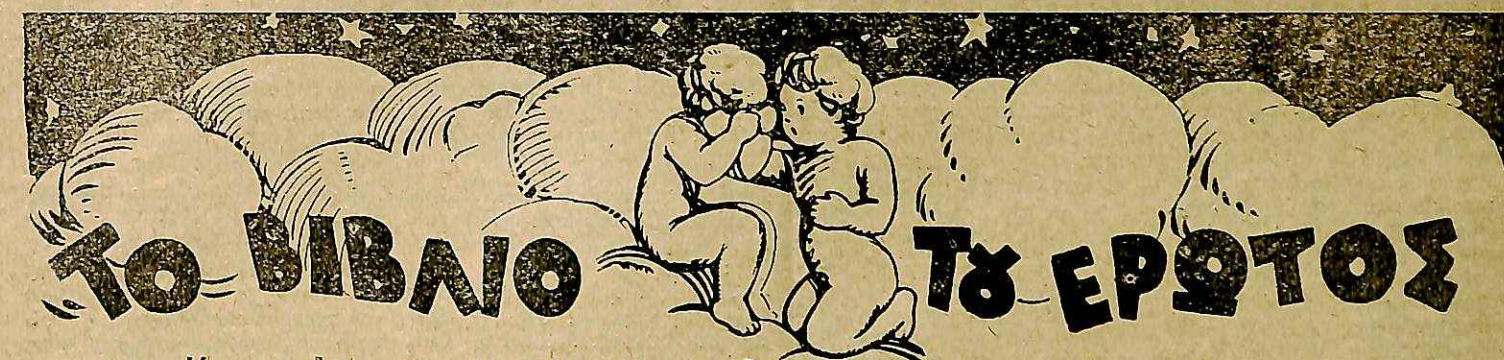
(Άκολουθεί)

Ή σκέψη του βρισκόταν μακριά...

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

Κι' όταν μιά καθαρή, άγνή καρδιά ραγίση, μένει έτσι ραγι-σμένη, πληγωμένη και αίμορρο-ούσα για πάντα!...

Υπάρχει άγνός έρωτας, αλλά κι' έρωτας που φορεί μάσκα και προσποιείται.

Όσο ο πρώτος είνε υπέροχος και θεσπέσιος, τόσο ο δεύτερος είνε χυδαίος και επικίνδυνος.

Τους μασκέ έρωτας θα τους συναντήσετε στην τάξι τών αν-θρώπων εκείνων που προσποι-ούνται ότι αγαπούν, βέλοντας να φέρουν εις πέρας κάποιον ι-διοτελή σκοπό τους.

Ίδου λοιπόν άμέσως συγκε-κροτημένη και πάνοπλος ή στρα-τιά τών προικοθηρών!

Ω, οι άνθρωποι αυτοί δεν έ-χουν ούτε ιερόν, ούτε όσιον.

Ή καρδιά τους βρίσκεται μέ-σα στο πορτοφόλι τους. Είνε μιά καρδιά πειναλέα και παρα-δόπιστος. Δεν αγαπά, δεν έχει παλμούς, δεν συγκινείται. Παλείται. Είνε είδος έμπορεύσι-μον.

Μία κυρία που θέλει να την κατακτήσει, πλει-οδοτεί και την άποκά, χωρίς κόπους και μό-χθους έρωτικούς.

Άς με συγχωρήσουν οι άνδρες.

Κι' άς έχουν ύπ' όψιν τους ότι το βιβλίο μου αυτό, είνε κυρίως βιβλίο ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Αν ή αλήθεια είνε πικρή κι' άδυνηρή, δεν φταίω έγώ γι' αυτό.

Και τώρα θα μιλήσω για μιά άλλη κατηγορία άνδράν, οι όποιοι έρωτεύονται, όχι για να περάσουν άπλως την ώρα τους. Έρωτεύονται με σκοπό και σχέδιο. Έρωτεύονται για να νυμφευθούν την γυναίκα που θα τους συμπάθησι.

Είνε τίμιοι και ειλικρινείς οι άνδρες αυτοί!

Έκ πρώτης όψεως ΝΑΙ. Στην πραγματικότητα όμως ΟΧΙ.

Θά μου πητε: Δεν είνε λοι-πόν τίμιοι και ειλικρινής ο άν-δρας εκείνος που έρωτεύεται μιά γυναίκα με άποκλειστικό σκοπό το γάμο;

Ναι, αλλά στην περίπτωση για την όποια μιλά έδω, ο σκοπός του γάμου δεν είνε πα-ρά ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ.

Θέλω να πώ δηλαδή ότι ύ-πάρχουν άνδρες που νυμφεύ-νται μιά γυναίκα, για να μπο-ρέσουν να σταθούν στη ζωή και να προκόψουν.

Κι' όταν μιά καθαρή, άγνή καρδιά ραγίση, μένει έτσι ραγι-σμένη, πληγωμένη και αίμορρο-ούσα για πάντα!...

Υπάρχει άγνός έρωτας, αλλά κι' έρωτας που φορεί μάσκα και προσποιείται.

Όσο ο πρώτος είνε υπέροχος και θεσπέσιος, τόσο ο δεύτερος είνε χυδαίος και επικίνδυνος.

Τους μασκέ έρωτας θα τους συναντήσετε στην τάξι τών αν-θρώπων εκείνων που προσποι-ούνται ότι αγαπούν, βέλοντας να φέρουν εις πέρας κάποιον ι-διοτελή σκοπό τους.

Ίδου λοιπόν άμέσως συγκε-κροτημένη και πάνοπλος ή στρα-τιά τών προικοθηρών!

Ω, οι άνθρωποι αυτοί δεν έ-χουν ούτε ιερόν, ούτε όσιον.

Ή καρδιά τους βρίσκεται μέ-σα στο πορτοφόλι τους. Είνε μιά καρδιά πειναλέα και παρα-δόπιστος. Δεν αγαπά, δεν έχει παλμούς, δεν συγκινείται. Παλείται. Είνε είδος έμπορεύσι-μον.

Μία κυρία που θέλει να την κατακτήσει, πλει-οδοτεί και την άποκά, χωρίς κόπους και μό-χθους έρωτικούς.

Άς με συγχωρήσουν οι άνδρες.

Κι' άς έχουν ύπ' όψιν τους ότι το βιβλίο μου αυτό, είνε κυρίως βιβλίο ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Αν ή αλήθεια είνε πικρή κι' άδυνηρή, δεν φταίω έγώ γι' αυτό.

Και τώρα θα μιλήσω για μιά άλλη κατηγορία άνδράν, οι όποιοι έρωτεύονται, όχι για να περάσουν άπλως την ώρα τους. Έρωτεύονται με σκοπό και σχέδιο. Έρωτεύονται για να νυμφευθούν την γυναίκα που θα τους συμπάθησι.

Είνε τίμιοι και ειλικρινείς οι άνδρες αυτοί!

Έκ πρώτης όψεως ΝΑΙ. Στην πραγματικότητα όμως ΟΧΙ.

Θά μου πητε: Δεν είνε λοι-πόν τίμιοι και ειλικρινής ο άν-δρας εκείνος που έρωτεύεται μιά γυναίκα με άποκλειστικό σκοπό το γάμο;

Ναι, αλλά στην περίπτωση για την όποια μιλά έδω, ο σκοπός του γάμου δεν είνε πα-ρά ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ.

Θέλω να πώ δηλαδή ότι ύ-πάρχουν άνδρες που νυμφεύ-νται μιά γυναίκα, για να μπο-ρέσουν να σταθούν στη ζωή και να προκόψουν.

Κι' όταν μιά καθαρή, άγνή καρδιά ραγίση, μένει έτσι ραγι-σμένη, πληγωμένη και αίμορρο-ούσα για πάντα!...

Υπάρχει άγνός έρωτας, αλλά κι' έρωτας που φορεί μάσκα και προσποιείται.

Όσο ο πρώτος είνε υπέροχος και θεσπέσιος, τόσο ο δεύτερος είνε χυδαίος και επικίνδυνος.

Τους μασκέ έρωτας θα τους συναντήσετε στην τάξι τών αν-θρώπων εκείνων που προσποι-ούνται ότι αγαπούν, βέλοντας να φέρουν εις πέρας κάποιον ι-διοτελή σκοπό τους.

Ίδου λοιπόν άμέσως συγκε-κροτημένη και πάνοπλος ή στρα-τιά τών προικοθηρών!

Ω, οι άνθρωποι αυτοί δεν έ-χουν ούτε ιερόν, ούτε όσιον.

Ή καρδιά τους βρίσκεται μέ-σα στο πορτοφόλι τους. Είνε μιά καρδιά πειναλέα και παρα-δόπιστος. Δεν αγαπά, δεν έχει παλμούς, δεν συγκινείται. Παλείται. Είνε είδος έμπορεύσι-μον.

Μία κυρία που θέλει να την κατακτήσει, πλει-οδοτεί και την άποκά, χωρίς κόπους και μό-χθους έρωτικούς.

Άς με συγχωρήσουν οι άνδρες.

Κι' άς έχουν ύπ' όψιν τους ότι το βιβλίο μου αυτό, είνε κυρίως βιβλίο ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Αν ή αλήθεια είνε πικρή κι' άδυνηρή, δεν φταίω έγώ γι' αυτό.

Και τώρα θα μιλήσω για μιά άλλη κατηγορία άνδράν, οι όποιοι έρωτεύονται, όχι για να περάσουν άπλως την ώρα τους. Έρωτεύονται με σκοπό και σχέδιο. Έρωτεύονται για να νυμφευθούν την γυναίκα που θα τους συμπάθησι.

Είνε τίμιοι και ειλικρινείς οι άνδρες αυτοί!

Έκ πρώτης όψεως ΝΑΙ. Στην πραγματικότητα όμως ΟΧΙ.

Θά μου πητε: Δεν είνε λοι-πόν τίμιοι και ειλικρινής ο άν-δρας εκείνος που έρωτεύεται μιά γυναίκα με άποκλειστικό σκοπό το γάμο;

Ναι, αλλά στην περίπτωση για την όποια μιλά έδω, ο σκοπός του γάμου δεν είνε πα-ρά ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ.

Θέλω να πώ δηλαδή ότι ύ-πάρχουν άνδρες που νυμφεύ-νται μιά γυναίκα, για να μπο-ρέσουν να σταθούν στη ζωή και να προκόψουν.

Κι' όταν μιά καθαρή, άγνή καρδιά ραγίση, μένει έτσι ραγι-σμένη, πληγωμένη και αίμορρο-ούσα για πάντα!...

Υπάρχει άγνός έρωτας, αλλά κι' έρωτας που φορεί μάσκα και προσποιείται.

Όσο ο πρώτος είνε υπέροχος και θεσπέσιος, τόσο ο δεύτερος είνε χυδαίος και επικίνδυνος.

Τους μασκέ έρωτας θα τους συναντήσετε στην τάξι τών αν-θρώπων εκείνων που προσποι-ούνται ότι αγαπούν, βέλοντας να φέρουν εις πέρας κάποιον ι-διοτελή σκοπό τους.

Ίδου λοιπόν άμέσως συγκε-κροτημένη και πάνοπλος ή στρα-τιά τών προικοθηρών!

Ω, οι άνθρωποι αυτοί δεν έ-χουν ούτε ιερόν, ούτε όσιον.

Ή καρδιά τους βρίσκεται μέ-σα στο πορτοφόλι τους. Είνε μιά καρδιά πειναλέα και παρα-δόπιστος. Δεν αγαπά, δεν έχει παλμούς, δεν συγκινείται. Παλείται. Είνε είδος έμπορεύσι-μον.

Μία κυρία που θέλει να την κατακτήσει, πλει-οδοτεί και την άποκά, χωρίς κόπους και μό-χθους έρωτικούς.

Άς με συγχωρήσουν οι άνδρες.

Κι' άς έχουν ύπ' όψιν τους ότι το βιβλίο μου αυτό, είνε κυρίως βιβλίο ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Αν ή αλήθεια είνε πικρή κι' άδυνηρή, δεν φταίω έγώ γι' αυτό.

Και τώρα θα μιλήσω για μιά άλλη κατηγορία άνδράν, οι όποιοι έρωτεύονται, όχι για να περάσουν άπλως την ώρα τους. Έρωτεύονται με σκοπό και σχέδιο. Έρωτεύονται για να νυμφευθούν την γυναίκα που θα τους συμπάθησι.

Είνε τίμιοι και ειλικρινείς οι άνδρες αυτοί!

Έκ πρώτης όψεως ΝΑΙ. Στην πραγματικότητα όμως ΟΧΙ.

Θά μου πητε: Δεν είνε λοι-πόν τίμιοι και ειλικρινής ο άν-δρας εκείνος που έρωτεύεται μιά γυναίκα με άποκλειστικό σκοπό το γάμο;

Ναι, αλλά στην περίπτωση για την όποια μιλά έδω, ο σκοπός του γάμου δεν είνε πα-ρά ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ.

Θέλω να πώ δηλαδή ότι ύ-πάρχουν άνδρες που νυμφεύ-νται μιά γυναίκα, για να μπο-ρέσουν να σταθούν στη ζωή και να προκόψουν.

Ό άνδρας δεν ενδιαφέρεται καθόλου, τις περισσότερες φο-ρές, για τη γυναίκα που θα πάρη. Όλη του ή προσοχή και το ενδιαφέρον στρέφεται προς την προίκα της.

Δεν υπάρχει έρωας. Ό μικρός υιός της "Αφροδί-

της δεν άναμινύεται καθόλου στις ύποθέσεις αυτές. Στέκεται μακριά... "Αδιαφορεί... Δεν συμβαίνει όμως, δυστυ-χώς, να ευδοκίμουν όλα αυτά τ'α συνοικέσια.

Ό γάμος κινδυνεύει να προσ-κρούση επί υφάλων.

Το άκάτιον τών συζύγων φέ-ρεται επί κυμάτων.

Και κανείς δεν γνωρίζει πώς θα τελειώσει ή "μανούβρα" αυ-τή, γιατί περί μανούβρας πρό-κειται.

Ό σύζυγος άναζητεί πλέον.. νέα προίκα. Και ή σύζυγος;... Ή σύζυ-γος είνε ένα πτώμα!...

Κι' άν επιτύχη όμως ή έπι-χείρησις του συζύγου, το γε-γονός αυτό δεν βελτιώνει την κατάσταση. Κι' ο λόγος είνε ά-πλούστατος: Δεν υπάρχει έ-ρωας μεταξύ τών συζύγων. Δεν υπάρχει ψυχική έπαφή.

Ό σύζυγος, κι' άν προκόψη με την ύλική καταβολή και συνδρομή της συζύγου, στρέ-φεται πλέον θυμωμένος προς τας

έκτός του οίκου του έρω-τικές περιπετείας.

Και ή σύζυγος; "Αναλόγως του χαράς κτήρος της.

Ή παίζει πλέον τόν ρό-λο της υπηρετρίδας, κλει-σμένη στο σπίτι ή πέρνει και αυτή τόν δρόμο της ά-παλειάς και της διαφθο-ράς.

Ή φρόνιμες όμως γυ-ναίκες, ή γυναίκες που έ-χουν χαρακτήρα, κάνουν κάτι καλύτερο, κάτι θετι-κότερο.

Χωρίζουν.

Στις περισσότερες αυτές, το διαζύγιο είνε ή πλέον συνετή λύσις.

Ρωτούσαν κάποτε ένα σύζυ-γο του είδους αυτού: —Γιατί άποφύγεις το σπίτι σου; Ή γυναίκα σου είνε τόσο συμπαθής!...

Κι' εκείνος άπαντούσε κυνι-κότατα: —Μά, δεν την αγαπώ! Είνε τόσο άσχημη!... Δεν την αγα-πώ ποτέ!...

—Τότε γιατί την έπρεε; —Γιά να κινηθώ. Ν' άνοίξω μιά δουλειά. Δεν μπορούσα να κάμω κι' άλλοιως. Της έδωσα έξ' όλλων τού δνοιά μου. Τί άλ-λο θέλει;

Τι ν' άπαντήσετε σ' ένα τέ-τοιο σύζυγο; "Αλλά κι' τι να πητε στην νέ-ερα που παντρεύονται... για ν' αλάτουν, μιλούν ήλιοα; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέ-χεια.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Πλούσιε! Ανθρώπε, είτε ή 'Υψηλή 'Ινυάικα. 'Η τύχη είνε μαυ σου... Αύριο θά είσαι ελεύθερος.

—Αφήνοντας τόν πατέρα της ή Ζοακίνα, είχε τραβήξει μέσ' απ' τούς διαδρόμους της φυλακής, ακολουθούμενη από τόν κύριο Σκιπιάνα Μπάμποε, που την ικέτευε νά τόν λυπηθή. 'Εφτασε πολύ πρίν απ' αυτόν στην είσοδο και ώρμησε μέ τό κεφάλι της κάτω πρός τούς δρόμους, πού δέν τούς ήξερε καθόλου.

Ο Νέντ Γουέλσλεϋ τήν περίμενε, προσπαθούσε αδόκιμα νά τή φτάση, άκούγε τό δυνατό ανάσασμά της, τό όποίο τό δέκοιταν, στεναγμοί και λυγμοί. Αυτό του συνέτριβε την καρδιά.

Βέβαια, δέν μπορούσε νά μαντέψη τη σκληρή πού είχε δραματιστή μέσα στη φυλακή, τής έλεγε:

—Σενιόρα, πού πάτε; Σενιόρα, μήπως συνέθε κανένα δυστύχημα στό μαρκίοσυ Μπλάς ντε Καμπανίλ, τόν πατέρα σας; 'Εκείνη δέν τόν άκούγε, στάθηκε άζαφνα σέ μία γωνία.

—Από δω είνε ό δρόμος του ποταμού; ρώτησε σ' ένα τόνο, πού έκανε τό Νέντ ν' ανατριχίλαση σύγκορμος.

—'Επειτα, χωρίς νά περιμένη άπάντησή του και σ' ένα τόνο τρελλού θυμού, έπτε:

—Τι θέλετε από μένα; Γιατί με άκολουθετε;

Ο Νέντ την έφτασε εκείνη τη στιγμή.

—Μιλόρδε, του έπτε με μία εαφνική λυπημένη γαλήνη, έστε καλός και θα με συχαρέσετε. Κοντεύω νά χάσω τό μολό μου. Μου συνέθε ένα πολύ μεγάλο δυστύχημα.

—Δέν μπορώ νά κάνω τίποτε για σάς; ρώτησε ό Νέντ.

—Θά ήθελα νά ξέρω, τόν διέκοψε, σηκώνοντας τό κεφάλι της άζαφνα, πού μπορεί νά είνε αυτή τη στιγμή ό κόμης 'Εκτωρ ντε Σαμπανειλ.

—Ο κ. ντε Σαμπανειλ, άπάντησε θλιβερά ό Νέντ, πρέπει νά βρίσκεται στίς Γαλλικές γραμμές.

—Θά ήθελα, ξανάπε ή Ζοακίνα, πού φαινόταν σάν νά θύρισκε μέ δυσκολία τά λόγια της. Ναι, θά ήθελα...

Στάθηκε κι' έσφιξε τό μέτωπό της μέ τά δύο της χέρια.

—Ξέρω κι' εγώ τι θά ήθελα, Θεέ μου και Κυριέ! φώναξε, ένώ δύο μεγάλα δάκρυα κυλούσαν στά μαγουλά της. Θά πάψω νά μ' αγαπάτε, όταν θα τά μαθη αυτά! Και ποιος λοιπόν θα μ' αγαπήσει;... Είμαι χαμένη, χαμένη.

Ο Νέντ υπόφερε όσο κι' αυτόν. Δέν τολμούσε νά τη ρωτήσει.

—Μιλόρδε, ξανάπε ή Ζοακίνα, ύστερα από μία σύντομη σιωπή, θα σάς ευχαριστήσω για τη βοήθεια πού μου προσφέρετε. Σας παρακαλώ νά μου δώσετε τό χέρι σας, γιατί νοιώθω πώς είμαι πολύ άδύνατη. 'Η έπιθυμία μου είνε νά γυρίσω στη μητέρα μου.

Αυτή ή λέξι πού έβγαίνει από τό ίδιο της τό στόμα, την έκανε ν' ανατριχιάσει από πάνω ως κάτω. Κλονίστηκε τόσο πολύ, ώστε άν δέν την κρατούσε ό Νέντ θά έπεφτε κάτω.

—Τή μητέρα μου... ξανάπε με σιγανή φωνή, μά και με έκφρασι σπαραχτικής άγωνίας. Τή ντόνα Μέντσια ντε Καμπανίλ, ήθελα νά πώ.

—'Αρχίζε νά βαδίζω με βήμα κατάκοπο κι' άργό. Σ' ένα λεπτό, ό Νέντ ένοιωσε ότι βάρανε λιγώτερο στό μπράτσο του κι' ότι περπατούσε τώρα πιά εύκολα.

Ο Νέντ ήταν ένα φτωχό παιδί έρωτευμένο κι' ένοιωθε αρκετή χαρά τώρα μέσα στη θλίψη του. 'Η καρδιά της Καμπανίλλας, αυτή ή άγαπημένη καρδιά χτυπούσε δίπλα στη δική του.

—Ω! άν ή τελευταία στάλα του αίματός του μπορούσε νά ξεράνη αυτό τό δάκρυ, πού έλαμπε στην άκρη του ματιού του είδώλου του!

Τήν άκούσε πού ψιθύριζε σάν νά μιλούσε στόν εαυτό της.

—'Η ζωή ή ίδια είνε ή αίτία...

—Γιά όνομα του Θεού, σενιόρα! φώναξε, σταματώντας.

Μήπως σάς ήρθε ή ιδέα νά σκοτώσετε;

—Είμαστε μακριά άκόμη; ρώτησε εκείνη.

—'Επειτα επρόσθεσε γλυκά: —Κοιμάται τώρα... Θα μπόρεσω νά τη φιλήσω.

Δέν έδούσαν πεία. Ο δρόμος του σπιτιού της ντόνας Μέντσιας ήταν έμπρός των. Ο Νέντ γονάτισε στό πλακόστρωτο.

—Δέν ξέρω τίποτε, έτραύλισε, γιατί ή δειλία του δέν τόν άφηνε καθόλου ούτε σ' αυτή την ώρα της υπεράτης συγκίνησεως και μέ δυσκολία μιλούσε, δέν έβρω τίποτε...

—Δέν μου έπτε τίποτε... Και με ποιά δικαίωμα ν' άποκτήσω την έμπιστοσύνη σας; Δέν ξέρω τίποτε, παρά μόνο ότι υποφέρετε φριχτά κι' ότι δέν μπορώ νά γίνω ό γιατρός του πόνο σας. Δέν θα σας πώ ότι σάς αγαπώ: Δέν είνε άγάπη εκείνο πού νοιώθω μέσα μου, είνε λατρεία.

—Δέν έλπίζω τίποτε, παρά νά πεθάνω από την άγάπη μου. Μην φοβάστε, σενιόρα. 'Υπάρχει κάτι πιά δυνατό από τό πάθος μου, ό σεβασμός μου.

Διακόπηκε από ένα γέλιο ξερό και στυγνό. 'Η Καμπανίλλα γελοούσε. 'Η όμιλία πάγωσε στό χέλι της Νέντ Γουέλσλεϋ.

—'Αγάπη, έπτε ή Ζοακίνα με μία προμερή ειρωνεία αυτό μπορεί άκόμη: Είμαι πολύ 'έα και πολύ άμορφη... 'Αλλά σεβασμός!

Και ξαναγέλασε με τό ίδιο γέλιο, πού έσκίζε την καρδιά του Νέντ.

—Μ' αγαπάτε αρκετά, ώστε νά με σκοτώσετε; ρώτησε με σιγανή φωνή, σκίζοντας από πάνω του άζαφνα.

—Νά σάς σκοτώσω! ξανάπε εκείνος.

—'Υπάρχει μπροστά σας μία άρραζε ζωή, μιλόρδε. 'Εκείνη πού πρέπει ν' αγαπήσετε βρί-

(Άληθινή 'Ιστορία)

σκεται εκεί κάτω, στό Λονδίνο, μέσ' στό μέγαρο τών ευγενών γονέων της...

—Και ποιάς δεσμός είνε πιά ευγενικός από τών Καμπανίλ; Έκανε νά τη ό Νέντ.

Μά εκείνη του έκλεισε τό στόμα, προφέροντας μέσ' απ' τά σφιγμένα δόντια της:

—Δέν ξέρετε! Οι Καμπανίλ κι' εγώ δέν έχουμε την καρδιά στην ίδια θέση. Δέν ξέρετε τίποτε, τό έπτε και ζέξ. 'Εγώ ή ίδια δέν ήξερα χτές τίποτε. Χτές, ήμουν ή Καμπανίλλα. 'Εχετε δίκιο, μιλόρδε, δέν υπάρχει πιά ευγενικός δεσμός από τών Καμπανίλ... Δέν λυπάμαι την ευγένειά... Αυτάμα τη μητέρα μου, τη χιλίες φορές αγαπημένη... Είμαι ή κόρη ενός δολοφόνου... Χαίρετε...

Θέλησε ν' άκολουθήσει τό δρόμο του σπιτιού της, μά ό Νέντ της έφραξε τό πέρασμα.

—Θεωρώ όσα μου έπτε για άληθινά, σενιόρα, τής έπτε με σταθερή φωνή. Δέν παίζει κανείς με τέτοια λόγια. Είστε, τό δέχομαι, ή κόρη ενός δολοφόνου.

Η Ζοακίνα στάθηκε κατάπληκτη. Ο Νέντ έξακολούθησε:

—'Εγώ είμαι ό γυιός του Ριχάρδου Γουέλσλεϋ, μαρκισίου του Γουέλσλεϋ, κόμητος του Μόρνινγκτον, ύποκόμης του Γουέλσλεϋ, ύποκόμης του Μόρνινγκτον, βαρώνου του Μόρνινγκτον και του Ντούγκαν Κάστλ, πατρικίου της 'Αγγλίας, ίππότης της Περικνημίδος και του 'Αγίου Πατρικίου, λόρδου γενικού κυβερνήτου τών 'Ινδιών...

Στάθηκε, άνάπνευσε και ξανάρχισε:

—Σενιόρα, μετά τό θάνατο του σεβαστού μου πατέρα, πού ό Θεός νά τόν φυλάη χρόνια πολλά, θά έχω ένα μέρος τών αξιωμάτων του κι' όλους τούς τίτλους του. Είμαι ό πρωτότοκος. 'Οποιο κι' άν είνε τό νέο σας όνομα, όποιον κι' άν είνε τά έγκλήματα του πατέρα σας, σάς ζητώ μόνονά τό χέρι σας και σάς όρκίζομαι στό Θεό πού μάς άκούει, ότι θά είστε μία σύζυγος πολυσχητημένη μέσ' στό σπίτι και, ξέω, μία γυναίκα σεβαστή.

Η Ζοακίνα έμεινε μία στιγμή άφωνη, κατάπληκτη. Ο νέος ευγενής στεκόταν μπροστά της όρθιος και άσκεπής.

Όλη ή μεγάλη άγνόητά της ψυχής του έλαμπε

στό μέτωπό του, όλο τό βαθύ πάθος της καρδιάς του έλαμπε μέσ' στό μάτια του...

Η Ζοακίνα μ' ένα κίνημα τόσο ζωηρό, πού δέν μπόρεσε αυτός νά τό προβλέψη, άρπάξε άπό του χέρια και κόλλησε άπάνω τους τά χέλη της μέ φλόγα.

—Τί κάνετε, σενιόρα! τραύλισε ό Νέντ, τραβώντας τα γεμάτα δάκρυα.

—Ευχαριστώ! φώναξε ή Καμπανίλλα με μία όρμη άσυγκράτητη ευγνωμοσύνης. 'Ω! Δέν ξέρετε ποιά βάλσαμο χύσατε μέσ' στην πληγή της καρδιάς μου...

—Πρέπει νά έλπίζω... Έκανε νά τη ό Νέντ, πού όλη του ή δειλία τόν ξανάπανε.

—'Εκείνη τόν διέκοψε, γιά νά πάρη πάλι τά χέρια του και νά τά φέρη πρός τό στήθος της.

—Τίποτε, ψιθύρισε. 'Ακούστε... και συχαράτε με, Νέντ, ευγενέ μου! άγαπημένη μου άδελφέ... γιατί θα σάς αγαπώ στό έξής σάν άδελφό ως την τελευταία μου πνοή...

—'Ελασθήκατε από τη χαρά μου. Σας τά λέγω όλα. Νέντ: 'Ακόμα μία φορά, συχαράτε με. 'Η χαρά μου ήταν για έναν άλλο.

—'Ακούγοντάς σας, μου φάνηκε πώς είχα σωθή, άφοι ή ευγενικότερη τών καρδιών μπορούσε νά χτυπά άκόμη για μένα.

—Ο 'Εκτωρ είνε νέος, μεγαλύτερος, τίμιος σάν και σάς... άκούγοντάς σας, σκεπτόμουνά τόν 'Εκτορα, πού είν' ό άρραθωνιαστικός μου... Δέν μπορώ ν' άνήκα, παρά στόν 'Εκτορα.

Ο Νέντ χαμήλωσε τό κεφάλι. 'Εφερε τό χέρι της Καμπανίλλας ως τά χέλη του, πού έκελη τάνοιωσε παγομένα.

—Χαίρετε, ψιθύρισε με μία φωνή, πού ή άγωνία την σύντριβε. Ξέρω ότι ό 'Εκτωρ Σαμπανειλ είνε άξίος σας.

—Μά είμαι παρήφανος, μιλάω. Κοντά σας, δέν ξέρω, παρά μόνο νά λατρεύω... 'Ωστόσο, θά έλεγα, άν ή έλπίδα σας γελαστή... άν ή Γαλλικές προλήψεις πού κάνουν νά πέφτη στό παιδί τό έγκλημα του πατέρα... με μία λέξι, σάς ίκετεύω γονατί: στός, άφραέ με νά έλπίζω ότι, άν ό 'Εκτωρ δέν ξέρι νά εκτιμήση την ευτυχία του...

Δέν άποτελείωσε. Η Ζοακίνα γεμάτη τρυφερότητα, τόν έκύταζε.

—Θά είστε εδω, πάντοτε, δέν είν' έτσι; τόν ρώτησε με δάκρυα στό μάτια.

—Πάντοτε, γιατί θά μένω μόνος νά σάς περιμένω. Είτε αυτό γίνε αύριο, είτε ύστερα από χρόνια, πάντοτε. Όσο θά ύπάρχη μία πνοή μέσ' στό στήθος μου...

—Ποτέ! ψιθύρισε. —'Επειτα επρόσθεσε: —Είμαι δική του, δέν θα γίνω, παρά δική σου. Χαίρε, μιλόρδε! 'Αν εκείνος δέν με θέληση, θά πεθάνω!

VIII

ΣΤΗ ΜΑΤΙΛΛΑ

Μεσημέρι έσήμανε στό ρολόγια της Ματίλλας, ώραία

πόλεως στό μεγάλο δρόμο της Ζωικμαγκας προς τό Πιουντα-Ρενεγκου. Στην 'Ισπανία, σίαν σημαίνει μεσημέρι, υπάρχουν περισσότεροι κοιμιομενοι υπό τά μεσημεριά.

Είνε ή κλαυίτη ώρα του μεσημεριατικού ύπνου, πού πλουσι και φτωχοι καταφευγουν σ' αυτόν για νά γλυτώσουν από τη ζέση.

—'Αν κι' ή Ματίλλα βρισκόταν εσω σπο τη ζωή των επιχειρήσεων και ή πολς της έμειναν ανοιχτες για σούς εργατιους σάν αιο εσω, δέν ευελις κανένα σούς στενους ορομους της, ούτε στό μεγάλο ορομο, πού διεσχίζε τούς σιωπιλους αγρους της, ούτε ακόμα και σίς οχους του μικρού μισοεραμενου ποταμού, με τη ραβεία κυττή.

Τά πάντα κοιμόντουσαν. Οι άνθρωποι στό σπίτι, τ' άρνια μέσ' στό φλογισμένο χόρτο, τά πουλιά στα κλαυιά, τό αεράκι μέσ' στην πνιχτή ατμόσφαιρα, τό νερό μέσ' απ' τα θλιβερά σπαθόχορτα. Μόνος, ό ήλιος εξαγρινιούσε, χτυπώντας τη γή με τίς φλογινές άχτίνες του.

Δέν ύπληρχε εκεί, για νά κρατή συντροφιά στόν ήλιο, παρά ό φτωχός Καμπούρης, στό μεγάλο του γκρίκο άλογο, κρατώντας από τό χαλινάρι τόν ώραιο 'Αλαζάν, άνυπόμονο από τό ήσυχο βάδισμα πού του είχε επιβληθή.

Ο Καμπούρης έφτανε πρώτος στό ραντεβού, όπως ήταν τό καθήκον του. Πέρασε τό ποτάμι και περίμενε κάτω από τόν ίσκιο ενός σύδεντρου, πού συ-

κοινωνούσε με τη γειτονική πεδιάδα. Δέν ειερήμενε ποτέ.

Η καρδιά της Ματίλλας άνιχνούσαν αλυσμα, σάν είνε να ύπλωνεται ένα μικρό σύννεφο σκονής προς τη σιεύουσι της Ματίλλας. Το σύννεφο προχωρούσε γρήγορα.

Σε λίγο εμφανέ ένας καθάλαφής καταιγίς από τη σκονή, πού τό αλυσό του εωγαζε άφρους.

—Τι νέα; ρώτησε ό Καίσαρ, πιδωνας στο χωριάρι.

—Ποιμήθηκαν οιο σερινό σπιδι του λαμπαλιν, άπάντησε ό Καμπούρης. Είνε οχτώ αξιωματικοί, μαζί με τό 'αυρο νομιν'κι' ολοκληρω στρατεύμα από έβελοντες.

—Οι άντρες μας;

—Είνε έτοιμοι κι' οί τέσσερες.

Ο Καίσαρ στεκόταν δίπλα στόν 'Αλαζάν, πού τό γοητευτικό κεφάλι του παρακολουσούσε όλες του τίς κινήσεις και ζητούσε τά χάδια του.

—'Αφέντη, έπτε ό Καμπούρης, σου φερνω τη γνώμη των πιστών μας στρατιωτών, εγώ, ό άφωσιωμένος σου όπρητής: Γιάρε τό δρομο της Πλαζέντσιας, γιατί ό Κόμιν με τούς άνθρώπους του έχουν πιάσει όλα τά πόστα.

—Πρέπει πρίν νυχτώσει νά βρίσκωμαι στην Ταλαδέρα—ντε λά—Ρένα, άπάντησε ό Καίσαρ ντε Σαμπανειλ.

Χτύπησε με τό χέρι του μία μικρή βαλίτσα, δεμένη πίσω από τό σέλλα του 'Αλαζάν και ρώτησε:

—Τι έχεις βάλει εκεί μέσα;

—Τό κεφάλι του Καίσαρος έκλινε άπάνω στό στήθος του.

—'Ηταν κι' ή δυό πολύ κοντά μας, έξακολούθησε ό Καμπούρης, κι' ή δυό ζωντανές μέσα στόν ίδιο τάφο. Ο θάνατος δέν τίς έχώρισε.

—'Υπάρχουν τώρα δυό δυστυχισμένα άψυχα σώματα κάτω απ' τόν πυργό της Τιμωρίας πού βρίσκεται στη μέση του καμπαριού, μέσ' στό έρείπιο του μοναστηριού του 'Αγίου Φραγκίσκου του Σόρ.

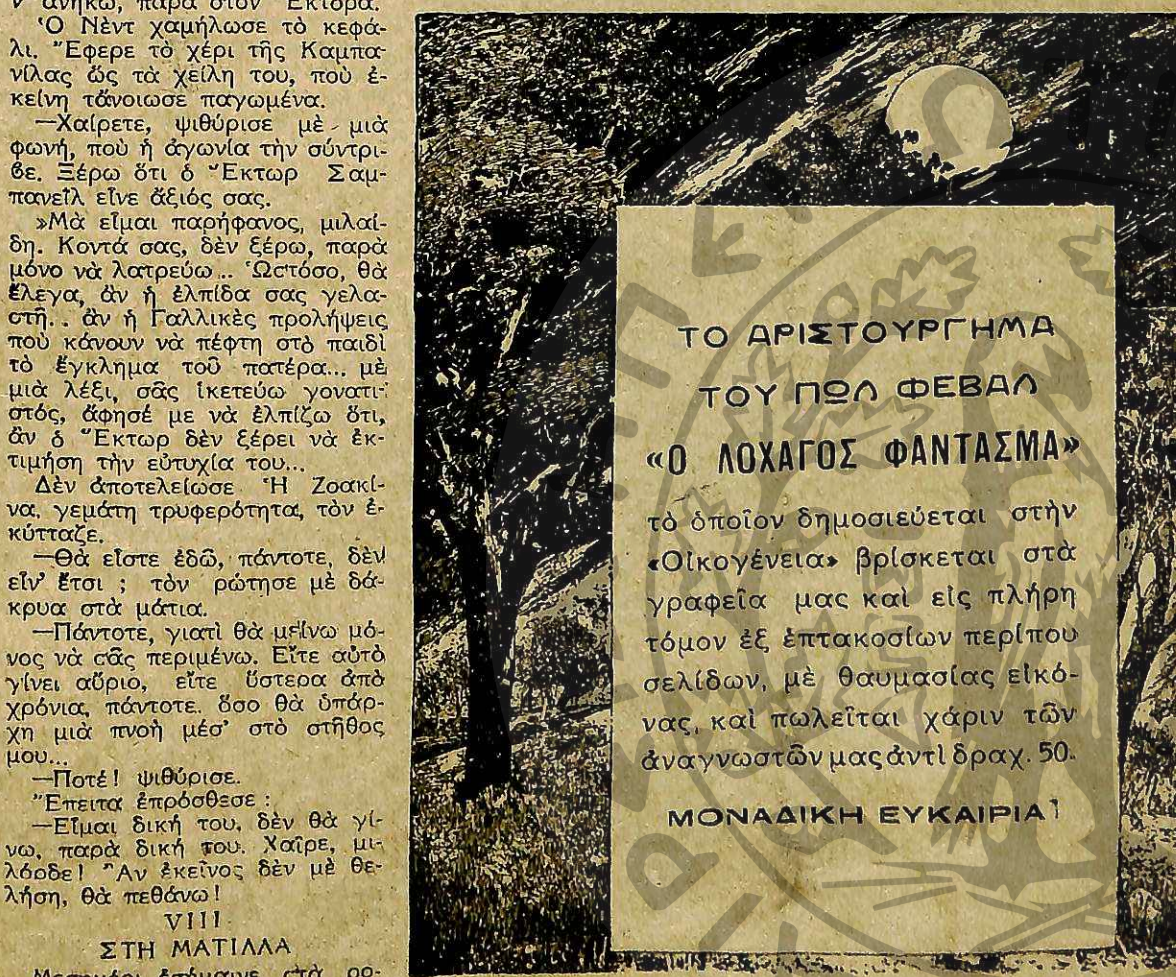
Ο Καίσαρ καβάλλησε, χωρίς νά προφέρει λέξι. Ο 'Αλαζάν χρεμέτισε και ξεκίνησε σάν βέλος.

Ο 'Αλαζάν είχε ξεκινήσει πιά γρήγορος από τόν άνεμο και ή Ματίλλα, βυθισμένη μέσ' στη σκόνη του μεσημεριού, πού άστράφτε, χανόταν έλσένα πίσω του. Μά σε λίγα λεπτά ή όρμη του άνασκόπηκε. Ο Καίσαρ είχε τό θάνατο μέσ' στην καρδιά του.

Κρατούσε στό χέρια του τη μπουκλα από τά χρυσά μαλλιά της Λευκής και κάθε τόσο την έφερνε στό χέλι του.

Ο 'Αλαζάν πήγαινε με τό κεφάλι σκυφτό. Η ψυχική κατάστασι του κυρίου του είχε επιδράσει και σ' αυτόν. Φαινόταν έξασθενημένος και κουρασμένος.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

τό όποιοι δημοσιεύεται στην
«Οικογένεια» βρίσκεται στα
γραφέα μας και εις πλήρη
τόμον έξ έπτακοσίων περίπου
σελίδων, με θαυμασίας εικό-
νας, και πωλείται χάριν τών
άναγνωστών μας άντι δραχ. 50.

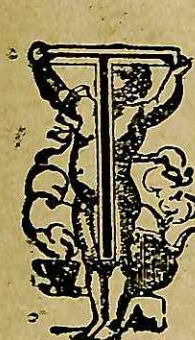
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

ΑΝΑΣ ΘΗΛΥΚΟΣ ΣΤΑΒΙΣΚΥ

ΤΑ 150 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣΙΑΣ ΝΤ' ΩΜΠΡΕΒΙΛ

Το μυθιστόρημα της μεγαλύτερας τυχοδιωκτικής των αιώνων. Τα παιδικά όνειρα της Ορτανσίας. Η εγκατάστασής της στο Παρίσι. Μία κληρονομιά. Ο θάνατος ενός Άγγλου βαρωνέτου. Η φαντασμαγορική ζωή της Ορτανσίας ντ' Ωμπρεβίλ. Μία σειρά από εκπληκτικές απάτες. Η δεύτερη διαθήκη του Εμμανουήλ Κράουφοντ. Ο τρελλός χορός των εκατομμυρίων, κλπ.

Η Ορτανσία ντ' Ωμπρεβίλ, η οποία άποκαλείται από τον άγγλο...

Η Ορτανσία ντ' Ωμπρεβίλ ήταν κόρη φτωχών διαπαιδαγωγών που καθήκονταν στα περίχωρα της Τουλούζης. Από μικρή άγαπούσε την πολυτέλεια και την αριστοκρατική ζωή και έκανε τρελλά όνειρα για το μέλλον της. Η πιο αγαπημένη της ασχολία ήταν να καθέται αναπαυτικά σε μία πολυθρόνα και να διαβάσει όλη την ημέρα περιτελιώδη μυθιστορήματα που θέρμαιναν τη φαντασία της και την έκαναν να ξη μέσα σ' έναν κόσμο χιμαύρας και αυταπάτης.

Άσπρη, κατά το 1880, ένας μυστηριώδης νέος, ντυμένος κομψά, έκανε διάφορες εμφανίσεις στο σπίτι της Ορτανσίας Ωμπρεβίλ και ιδιαίτερος κάθε Κυριακή. Έπειτα, άρχισε να βγαίνει έξω μαζί της και να κάνει ατελείωτους περιπάτους στην πλατεία του χωριού, μιλώντας μαζί της χαμηλόφωνα φωνές δακρυώδεις για μυστηριώδεις υποθέσεις...

Η συναντήσεως αυτές κράτησαν μερικούς μήνες και ύστερα, ένα άραιο πρωί, η Ορτανσία Ωμπρεβίλ εγκατέλειψε τα περίχωρα της Τουλούζης για το Παρίσι. Οι γνωστοί της παραξενεύτηκαν από αυτή την τόσο ξαφνική αναχώρησή της. Γρήγορα όμως τα έχασαν κυριολεκτικά, όταν έμαθαν ότι η Ορτανσία θα γινόταν σε λίγο πολυεκατομμυριούχος, γιατί είχε κληρονομήσει μία κολοσσία περιουσία από 150 εκατομμύρια, που της είχε αφήσει ένας βασιλικός Άγγλος βαρωνέτος, ο Εμμανουήλ Κράουφοντ, ιδιοκτήτης απέραντων χρυσωρυχείων στις Ανατολικές Ινδίες.

Η συνταρακτική αυτή είδηση είχε διαδοθεί κιόλας με αστρασάια ταχύτητα σ' όλο το Παρίσι. Κι' άμέσως, η μυστηριώδης αυτή νέα, η κληρονόμος του βαρωνέτου Κράουφοντ έγινε το είδωλο της κοσμώπολης, η πιο συμπληρής, η πιο ενδιαφέρουσα μορφή των αριστοκρατικών κύκλων.

Η Ορτανσία Ωμπρεβίλ λοιπόν, πριν ακόμη παραλάβει επίσημα αυτήν την κολοσσία κληρονομιά, άρχισε να ζει σαν πολυεκατομμυριούχος με μία αφάνταστη πολιτέ-

λεια. Άγόρασε ένα υπέροχο μέγαρο στη Λεωφόρο της Μεγάλης Στρατιάς, δηλαδή στην πιο αριστοκρατική συνοικία του Παρισιού, έξευγνιστο το όνομά της και έγινε Ορτανσία ντ' Ωμπρεβίλ, και άρχισε από τότε να απλώνει ένα σατανικό δίχτυ και να τυλίγει μέσα σ' αυτό ένα σωρό τραπέζιες, ύπουλους, και βαθύπλουτους αριστοκράτες. Η Ορτανσία ντ' Ωμπρεβίλ είχε καταστρώσει ένα εφύβεστο και τεράστιο σχέδιο απάτης και καταχρήσεων, παρόμοιο του οποίου δεν έχει δει ο κόσμος μέχρι σήμερα.

Μετά το μέγαρο της Λεωφόρου της Μεγάλης Στρατιάς, η Ορτανσία Ωμπρεβίλ άγόρασε και έναν παύλο, στα Ω-Βιό, κοντά στη Μελάν, για να περνά εκεί πέρα το καλοκαίρι της. Η μεγάλη τυχοδιωκτρια, με εκπληκτική ψυχραιμία, κατώρθωσε να βρούμε φράσια δάνεια, τα οποία θα πλήρωνε μόλις θα κληρονομούσε επίσημα τα 150

εκατομμύρια του Κράουφοντ. Μία, τέτοια υπόθεση δεν τελειώνει μέσα σε λίγες μέρες. Οι δανειστές της λοιπόν, χωρίς κανένα διαταγμά, της άνοιξαν κολοσσικές πιστώσεις για τις ανάγκες της, βέβαιον, ότι ύστερ' από λίγον καιρό, όχι μόνο θα έπαιρναν πίσω τα λεφτά τους, αλλά και ότι θα πραγματοποιούσαν υπέροχα κέρδη. Και η Ορτανσία, που ήθελε να ικανοποιήσει κάθε ιδιοτροπία της, άγόρασε άπειρα κτήματα, είχε καθαρά κτήματα στην κορυφή του Λονδάν και του Άντεν, στολίζονταν με τα φαιότερα μαργαριτάρια και τα ακριβότερα κοσμήματα, είχε τις πολυτελέστερες τουαλέτες, από κάθε άλλη αριστοκράτισσα και ζούσε μία φαντασμαγορική ζωή που θα την έζησαν πολλές βασίλισσες.

Στα σαλόνια της συγκεντρωνόντουσαν κάθε νύχτα, όλη η αριστοκρατία του Παρισιού και στα γεύματά της καθόντουσαν ένα σωρό πρίγκιπες, ύπουλοι, προσβεβη-

και μεγάλες προσωπικότητες της πολιτικής, της αριστοκρατίας και των γραμμάτων.

Οι θανμαστές της και οι ύπουλοι μυστηριώδεις της ήταν αναρίθμητοι. Όλοι τους την λάτρευαν σαν είδωλο, όνειρευόντουσαν τα 150 εκατομμύρια της κληρονομιάς της και περιμεναν με αγωνία την τελική της απόφαση. Μία μέρα λοιπόν η Ορτανσία ντ' Ωμπρεβίλ διάλεξε εκείνον που θα γινόταν σύζυγός της. Αυτός ο εύτυχης θνητός ήταν ο Κλαύδιος Μωρινιάν, ένας δουλευτής, περιφρομένος εκείνη την εποχή, γινός του ύπουλου της Δικαιοσύνης και αντιπρόεδρος της Γερουσίας. Ο γάμος αυτός έγινε με μία απίστευτη πολυτέλεια στη μητρόπολη της Νόρμαντ και ήταν πιο θεαματικός από τους γάμους ενός βασιλέως.

Τα τρελλά έθωδα της Ορτανσίας είχαν φθάσει εκείνη την εποχή τα 10 εκατομμύρια, μα κανείς από τους δανειστές της δεν τολμούσε να την ενοχλήσει ή να της άρνηση νέες τεράστιες πιστώσεις. Σε λίγο όμως οι προσοχές άρχισαν, ή μοδίστρες, οι χουσοχόοι άρχισαν να παραπονιούνται στον διαχειριστή της και να ζητούν την έξοφληση των λαγριασμών. Αυτά ήταν τα πρώτα μαύρα σύννεφα που παρουνισάθηκαν στον ορίζοντα. Η Ορτανσία ωστόσο δεν έχασε το θάρρος της. Έκανε υπέροχες πληρωμές με καινούργια δάνεια, μοίρασε άφθονες υποσχέσεις και τέλος, μία μέρα έπαιξε ένα μεγάλο κό- του.

Μπροστά στο μέγαρο της Λεωφόρου της Μεγάλης Στρατιάς σταμάτησαν δύο γεράς άμαξες και οι αναρίθμητοι ύπουλοι της άρχισαν να ξεφορτώνουν το θησαυρό που είχε φέρει από τις Ανατολικές Ινδίες. Ένα πλήθος λοιπόν κόσμου παρακολούθησε το ξεφόρτωμα δώδεκα σιδερέινων βαρέων, τα οποία είχαν μέσα την κληρονομιά του Άγγλου βαρωνέτου Εμμανουήλ Κράουφοντ.

Η Ορτανσία Ορτανσία, με μία αινιγματική έκφραση στο πρόσωπο, κόνταζε από ένα παράθυρο του μεγάρου της την παραλαβή των 150 εκατομμυρίων της.

Οι δανειστές της τώρα άρχισαν να ανασταίνουν. Μέσα σε μία εβδομάδα ή το πολύ σ' ένα μήνα, θα έπαιρναν πίσω τα λεφτά τους. Μα ή μάστιγα βγαίνον έλκε κιόλας καταστρώσει ένα άλλο σατανικό σχέδιο για να εξακολουθήσει εκείνο τον τρελό χορό των εκατομμυρίων.

Μία μέρα, έφθασαν ξαφνικά στο Παρίσι οι άνιμφοι του Κράουφοντ και ο διαχειριστής της περιουσίας της Ορτανσίας πληροφόρησε τους δανειστές της, ότι είχε ανακαλύψει μία δεύτερη διαθήκη του Άγγλου βαρωνέτου, ή οποία περιέχει την τελευταία θέληση του Κράουφοντ. (Η συνέχεια εις την σελ. 751)

Η Ορτανσία Ορτανσία, με μία αινιγματική έκφραση, παρακολουθούσε την παραλαβή των εκατομμυρίων...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ποιός είναι ή ιδανική σύζυγος;

12'

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Ο κ. ΘΕΟΔ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ (Καστέλλα), μας γράφει:

«Αγαπητή μου Οικογένειά μου, Στις χαρμάνια που άναψες μαζί με το αγαπητό «Μπουκέτο» δά σου γράφω και γα την φτωχική μου γνώμη. Και πρώτα - πρώτα κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να βρει τον ιδανικό τύπο του συντρόφου του για να ένοηθεί και προ πάντων στην πέχη έποχή μας του άσχηματό και του άερατόλου. Κάθε νέος, κάθε νέα, όταν αγαπήσει βούλκει τον ιδανικό σύντροφο στον αγαπημένο της, κι' άς μη μοιάζει αυτός με τον τύπο που έλκε όνειροπολήσει. Αυτός είναι ο ιδανικός, ο ιδεώδης τύπος της συντροφιάς μας για κάθε νέο. Και άς γράφει κάθε άγνωστος σου στο έρωτήμά σου, απλοϊστάτα ελνε γι' αυτούς μέν που αγαπούν ό τύπος της γυναίκας, που αγαπούν, γι' αυτούς δε που αγαπούν δεν αγαπούν τον άνδρα τον μέν, της στιγμής που άγαπήσουν, όποτε θα άλλάξουν άρδην ιδέας. Και τότε, άς γράφει για τους τύπους, άς σου άπαντήσω και έγω πώς ένοιω την ιδεώδη συντροφιά. Καλή καρδιά, άγνη ψυχή, άχι όμως και άγαθούλα. Να φέρεται στον άνδρα της σαν μάγκα, σαν σύζυγος και σαν κόρη, ανάλωτος των περιστάσεων, χαρούμενη πάντοτε, απάδοξη πάντοτε, καλή μητέρα, να αγαπά με φανατισμό τα παιδιά της και τον άνδρα της. Να ελνε θήσκα, άχι άμας και καλογρηά, να ελνε λιγάκι του κόσμου, χωρίς όμως να έμμερώνεται στα σαλόνια, έάν το έπιτρέπουν φυσικά και αυτό τα οικονομικά μας. Λιγάκι φίληλος, να παρακολουθή την άθλητική κίνηση και την κοσμητική κίνηση, χωρίς να άνακατεύεται και πολύ στα μάς, στους χορούς και στα... συλλογήματα! Να έχη έγκλιση παιδική μόρφωση άρεστη και καλή τα άλλα άς ελνε όπως θέλει. Και τότε θα με ρωτήσεις, αγαπητή μου «Οικογένεια» και θα πής: Σίγουρα με τις ιδέες σου ή άγαπας και αυτά που γράφεις τα έχει ή αγαπημένη σου ή άχι και αυτά που όνειροπολείς θα τα πιστέψει έως εκείνη την ημέρα που θα άγαπήσης, όποτε θα άλλάξεις και σύ γνώμη. Και σου άπαντώ και γά, καλή μου «Οικογένεια» και ΝΑΙ και ΟΧΙ και γά τα δύο.

Θεόδωρος Αδαμαντιδής

Ο όπο το ψευδώνυμο ΚΑΣΕΡ-ΛΙΩΤΗΣ (Σινιόριον Λαφίσης), μας γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια». Στην έρώτησή σου άπαντώ πώς ή ιδανική σύζυγος για μένα ελνε μία γυναίκα μυστηρίου άναστήματος υψίλον λευκή, και λίγο ξανθή. Μία γυναίκα που θα έχη όλα τα προτε-

ματα και όλα τα άπαιτήματα έν μέτρο, γιατί κατά τον Σωκράτην «πάν μέτρον άριστον».

Κασερίωτης

Ο κ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΚΑΡΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ μας άπαντά:

«Αγαπητή «Οικογένεια». Ίδανική σύζυγος θα ελνε ή γυναίκα εκείνη που θα μπορεί να κάνει χαρούμενο και εύτυχισμένο τον άνδρα της, και ή οποία δεν ή άνακατεύεται στις έγασίες του και δεν θα έχη την άξια να ύποτάσσεται ό άνδρας στον έγωισμό της. Πλούτη από αλήτη δεν ζητώ, γιατί όποτε αυτά, όποτε ή άμορφία της έχουν

μολή πηθε όμως: «Για δούλα;» Όχι, κύριε. Μην σάς περάσει αυτή ή ιδέα. Τό θέλω για γυναίκα μου. Όπως όλοι βεβαίως, ό... νέοι, έχω κι' έγω τας άπατήσεις μου. Μη παραξενεύσθε, λοιπόν. Θα σας κάμω έναν κατάλογο των προτερημάτων της: Πάρετε, ός βάσιν, ποιά να σάς πώ; Μου φαίνεται ότι ελνε καλύτερα να πάρετε την - όρε που να την πάρε ή διάβολος - την Γωρέτα Γιάριμπο. Θα μου χάριση άλλα τόσα χρόνια ζωής, όταν θα την ιδώ να φορή μια άναποδη γλάστρα για καπέλλο. Τό σώμα της θα ελνε χυτό, όρατο, σαν της Άφροδίτης. Πρέ- σται έπίσης να της άρέσουν τα δι-

«Αγαπητή «Οικογένεια». Όπως και σύ άλλωστε μου δίδεις τό δικαίωμα, έτσι και γά θαρρώ πως έπληρώνα ένα εύχάριστο καθήκον με τό να σου άπειθύνω τις άνάγκες γραμμές. Προή αν' όλα ελμαι χαρούμενη, γιατί μου δίδεται ή ευκαιρία να εύχαριστήσω τό αγαπητό «Μπουκέτο» για τις γραμμήλες που μου χάρισε ός κωτική μου την δημοσίευση της έπιστολής μου. Παρ' όλη όμως την έπιστολήν, που έχω στην ελκίονεια του αγαπητού «Μπουκέτου» όμολογώ πως δεν περίμενα ποτέ να τόχω θεωρών συγχαρητήριον έκ μέρους ενός άγνωστου σου τού κ. Άχ. Κογγινίδη (Κάρον). Για μένα που πα- ρά τα 19 μου χρόνια μένω στο πε- ριβάριο της σημερινής κοινωνίας, έλκε τα της νοσοκομείας μου, ήταν σπουδαία έκπληξη να μάθω πως τα γραμμένα μου, έκπληρουν τα ιδανικά άνδρα ενός κυρίου. Μ' αυτό δεν θέλω να πώ πως νομίζω ότι ό νέοι της εποχής μου ελνε άνάγκη να θεωρήσουν τον γάμο ός άνώτε- ρο σύνδεσμο. Κάθε άλλο. Άλλά μου φάνηκε τόσο περίεργο στον αιώνα του ήλισμού να εύρεθ ή κάποιος να εκτιμήση την ιδεολογία μου. Έπει- δι δε ό κ. Κογγινίδης φαίνεται άνηρωτος μορφωμένος και με πεί- ρα, ή κρίσις του έχει ιδιαίτερα ση- μασία για μένα. Γι' αυτό αγαπητή μου «Οικογένεια» θα σε παρακαλέ- σω, άφού έλχες την καλωσύνη να μου άναγγείλεις τα συγχαρητήρια του άγνωστου κυρίου, να έλχες την καλή θέληση να χρησιμεύσεις και ός μέσον διαβίσεως των άπειρων εύχαριστιών μου προς αυτόν. Με άγάπη. Νούλα Δημητριάδου (Παλά- δας Άθήνα).

Παρακολουθήστε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τις άπαντήσεις των δεσποινίδων για τον «ιδανικό σύζυγο»

ματά και όλα τα άπαιτήματα έν μέτρο, γιατί κατά τον Σωκράτην «πάν μέτρον άριστον».

Κασερίωτης

Ο κ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΚΑΡΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ μας άπαντά:

«Αγαπητή «Οικογένεια». Ίδανική σύζυγος θα ελνε ή γυναίκα εκείνη που θα μπορεί να κάνει χαρούμενο και εύτυχισμένο τον άνδρα της, και ή οποία δεν ή άνακατεύεται στις έγασίες του και δεν θα έχη την άξια να ύποτάσσεται ό άνδρας στον έγωισμό της. Πλούτη από αλήτη δεν ζητώ, γιατί όποτε αυτά, όποτε ή άμορφία της έχουν

μολή πηθε όμως: «Για δούλα;» Όχι, κύριε. Μην σάς περάσει αυτή ή ιδέα. Τό θέλω για γυναίκα μου. Όπως όλοι βεβαίως, ό... νέοι, έχω κι' έγω τας άπατήσεις μου. Μη παραξενεύσθε, λοιπόν. Θα σας κάμω έναν κατάλογο των προτερημάτων της: Πάρετε, ός βάσιν, ποιά να σάς πώ; Μου φαίνεται ότι ελνε καλύτερα να πάρετε την - όρε που να την πάρε ή διάβολος - την Γωρέτα Γιάριμπο. Θα μου χάριση άλλα τόσα χρόνια ζωής, όταν θα την ιδώ να φορή μια άναποδη γλάστρα για καπέλλο. Τό σώμα της θα ελνε χυτό, όρατο, σαν της Άφροδίτης. Πρέ- σται έπίσης να της άρέσουν τα δι-

«Αγαπητή «Οικογένεια». Όπως και σύ άλλωστε μου δίδεις τό δικαίωμα, έτσι και γά θαρρώ πως έπληρώνα ένα εύχάριστο καθήκον με τό να σου άπειθύνω τις άνάγκες γραμμές. Προή αν' όλα ελμαι χαρούμενη, γιατί μου δίδεται ή ευκαιρία να εύχαριστήσω τό αγαπητό «Μπουκέτο» για τις γραμμήλες που μου χάρισε ός κωτική μου την δημοσίευση της έπιστολής μου. Παρ' όλη όμως την έπιστολήν, που έχω στην ελκίονεια του αγαπητού «Μπουκέτου» όμολογώ πως δεν περίμενα ποτέ να τόχω θεωρών συγχαρητήριον έκ μέρους ενός άγνωστου σου τού κ. Άχ. Κογγινίδη (Κάρον). Για μένα που πα- ρά τα 19 μου χρόνια μένω στο πε- ριβάριο της σημερινής κοινωνίας, έλκε τα της νοσοκομείας μου, ήταν σπουδαία έκπληξη να μάθω πως τα γραμμένα μου, έκπληρουν τα ιδανικά άνδρα ενός κυρίου. Μ' αυτό δεν θέλω να πώ πως νομίζω ότι ό νέοι της εποχής μου ελνε άνάγκη να θεωρήσουν τον γάμο ός άνώτε- ρο σύνδεσμο. Κάθε άλλο. Άλλά μου φάνηκε τόσο περίεργο στον αιώνα του ήλισμού να εύρεθ ή κάποιος να εκτιμήση την ιδεολογία μου. Έπει- δι δε ό κ. Κογγινίδης φαίνεται άνηρωτος μορφωμένος και με πεί- ρα, ή κρίσις του έχει ιδιαίτερα ση- μασία για μένα. Γι' αυτό αγαπητή μου «Οικογένεια» θα σε παρακαλέ- σω, άφού έλχες την καλωσύνη να μου άναγγείλεις τα συγχαρητήρια του άγνωστου κυρίου, να έλχες την καλή θέληση να χρησιμεύσεις και ός μέσον διαβίσεως των άπειρων εύχαριστιών μου προς αυτόν. Με άγάπη. Νούλα Δημητριάδου (Παλά- δας Άθήνα).

Παρακολουθήστε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τις άπαντήσεις των δεσποινίδων για τον «ιδανικό σύζυγο»

«Αγαπητή «Οικογένεια». Ίδανική σύζυγος θα ελνε ή γυναίκα εκείνη που θα μπορεί να κάνει χαρούμενο και εύτυχισμένο τον άνδρα της, και ή οποία δεν ή άνακατεύεται στις έγασίες του και δεν θα έχη την άξια να ύποτάσσεται ό άνδρας στον έγωισμό της. Πλούτη από αλήτη δεν ζητώ, γιατί όποτε αυτά, όποτε ή άμορφία της έχουν

μολή πηθε όμως: «Για δούλα;» Όχι, κύριε. Μην σάς περάσει αυτή ή ιδέα. Τό θέλω για γυναίκα μου. Όπως όλοι βεβαίως, ό... νέοι, έχω κι' έγω τας άπατήσεις μου. Μη παραξενεύσθε, λοιπόν. Θα σας κάμω έναν κατάλογο των προτερημάτων της: Πάρετε, ός βάσιν, ποιά να σάς πώ; Μου φαίνεται ότι ελνε καλύτερα να πάρετε την - όρε που να την πάρε ή διάβολος - την Γωρέτα Γιάριμπο. Θα μου χάριση άλλα τόσα χρόνια ζωής, όταν θα την ιδώ να φορή μια άναποδη γλάστρα για καπέλλο. Τό σώμα της θα ελνε χυτό, όρατο, σαν της Άφροδίτης. Πρέ- σται έπίσης να της άρέσουν τα δι-

«Αγαπητή «Οικογένεια». Όπως και σύ άλλωστε μου δίδεις τό δικαίωμα, έτσι και γά θαρρώ πως έπληρώνα ένα εύχάριστο καθήκον με τό να σου άπειθύνω τις άνάγκες γραμμές. Προή αν' όλα ελμαι χαρούμενη, γιατί μου δίδεται ή ευκαιρία να εύχαριστήσω τό αγαπητό «Μπουκέτο» για τις γραμμήλες που μου χάρισε ός κωτική μου την δημοσίευση της έπιστολής μου. Παρ' όλη όμως την έπιστολήν, που έχω στην ελκίονεια του αγαπητού «Μπουκέτου» όμολογώ πως δεν περίμενα ποτέ να τόχω θεωρών συγχαρητήριον έκ μέρους ενός άγνωστου σου τού κ. Άχ. Κογγινίδη (Κάρον). Για μένα που πα- ρά τα 19 μου χρόνια μένω στο πε- ριβάριο της σημερινής κοινωνίας, έλκε τα της νοσοκομείας μου, ήταν σπουδαία έκπληξη να μάθω πως τα γραμμένα μου, έκπληρουν τα ιδανικά άνδρα ενός κυρίου. Μ' αυτό δεν θέλω να πώ πως νομίζω ότι ό νέοι της εποχής μου ελνε άνάγκη να θεωρήσουν τον γάμο ός άνώτε- ρο σύνδεσμο. Κάθε άλλο. Άλλά μου φάνηκε τόσο περίεργο στον αιώνα του ήλισμού να εύρεθ ή κάποιος να εκτιμήση την ιδεολογία μου. Έπει- δι δε ό κ. Κογγινίδης φαίνεται άνηρωτος μορφωμένος και με πεί- ρα, ή κρίσις του έχει ιδιαίτερα ση- μασία για μένα. Γι' αυτό αγαπητή μου «Οικογένεια» θα σε παρακαλέ- σω, άφού έλχες την καλωσύνη να μου άναγγείλεις τα συγχαρητήρια του άγνωστου κυρίου, να έλχες την καλή θέληση να χρησιμεύσεις και ός μέσον διαβίσεως των άπειρων εύχαριστιών μου προς αυτόν. Με άγάπη. Νούλα Δημητριάδου (Παλά- δας Άθήνα).

Παρακολουθήστε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τις άπαντήσεις των δεσποινίδων για τον «ιδανικό σύζυγο»

ματά και όλα τα άπαιτήματα έν μέτρο, γιατί κατά τον Σωκράτην «πάν μέτρον άριστον».

Κασερίωτης

Ο κ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΚΑΡΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ μας άπαντά:

«Αγαπητή «Οικογένεια». Ίδανική σύζυγος θα ελνε ή γυναίκα εκείνη που θα μπορεί να κάνει χαρούμενο και εύτυχισμένο τον άνδρα της, και ή οποία δεν ή άνακατεύεται στις έγασίες του και δεν θα έχη την άξια να ύποτάσσεται ό άνδρας στον έγωισμό της. Πλούτη από αλήτη δεν ζητώ, γιατί όποτε αυτά, όποτε ή άμορφία της έχουν

μολή πηθε όμως: «Για δούλα;» Όχι, κύριε. Μην σάς περάσει αυτή ή ιδέα. Τό θέλω για γυναίκα μου. Όπως όλοι βεβαίως, ό... νέοι, έχω κι' έγω τας άπατήσεις μου. Μη παραξενεύσθε, λοιπόν. Θα σας κάμω έναν κατάλογο των προτερημάτων της: Πάρετε, ός βάσιν, ποιά να σάς πώ; Μου φαίνεται ότι ελνε καλύτερα να πάρετε την - όρε που να την πάρε ή διάβολος - την Γωρέτα Γιάριμπο. Θα μου χάριση άλλα τόσα χρόνια ζωής, όταν θα την ιδώ να φορή μια άναποδη γλάστρα για καπέλλο. Τό σώμα της θα ελνε χυτό, όρατο, σαν της Άφροδίτης. Πρέ- σται έπίσης να της άρέσουν τα δι-

«Αγαπητή «Οικογένεια». Όπως και σύ άλλωστε μου δίδεις τό δικαίωμα, έτσι και γά θαρρώ πως έπληρώνα ένα εύχάριστο καθήκον με τό να σου άπειθύνω τις άνάγκες γραμμές. Προή αν' όλα ελμαι χαρούμενη, γιατί μου δίδεται ή ευκαιρία να εύχαριστήσω τό αγαπητό «Μπουκέτο» για τις γραμμήλες που μου χάρισε ός κωτική μου την δημοσίευση της έπιστολής μου. Παρ' όλη όμως την έπιστολήν, που έχω στην ελκίονεια του αγαπητού «Μπουκέτου» όμολογώ πως δεν περίμενα ποτέ να τόχω θεωρών συγχαρητήριον έκ μέρους ενός άγνωστου σου τού κ. Άχ. Κογγινίδη (Κάρον). Για μένα που πα- ρά τα 19 μου χρόνια μένω στο πε- ριβάριο της σημερινής κοινωνίας, έλκε τα της νοσοκομείας μου, ήταν σπουδαία έκπληξη να μάθω πως τα γραμμένα μου, έκπληρουν τα ιδανικά άνδρα ενός κυρίου. Μ' αυτό δεν θέλω να πώ πως νομίζω ότι ό νέοι της εποχής μου ελνε άνάγκη να θεωρήσουν τον γάμο ός άνώτε- ρο σύνδεσμο. Κάθε άλλο. Άλλά μου φάνηκε τόσο περίεργο στον αιώνα του ήλισμού να εύρεθ ή κάποιος να εκτιμήση την ιδεολογία μου. Έπει- δι δε ό κ. Κογγινίδης φαίνεται άνηρωτος μορφωμένος και με πεί- ρα, ή κρίσις του έχει ιδιαίτερα ση- μασία για μένα. Γι' αυτό αγαπητή μου «Οικογένεια» θα σε παρακαλέ- σω, άφού έλχες την καλωσύνη να μου άναγγείλεις τα συγχαρητήρια του άγνωστου κυρίου, να έλχες την καλή θέληση να χρησιμεύσεις και ός μέσον διαβίσεως των άπειρων εύχαριστιών μου προς αυτόν. Με άγάπη. Νούλα Δημητριάδου (Παλά- δας Άθήνα).

Παρακολουθήστε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τις άπαντήσεις των δεσποινίδων για τον «ιδανικό σύζυγο»

«Αγαπητή «Οικογένεια». Ίδανική σύζυγος θα ελνε ή γυναίκα εκείνη που θα μπορεί να κάνει χαρούμενο και εύτυχισμένο τον άνδρα της, και ή οποία δεν ή άνακατεύεται στις έγασίες του και δεν θα έχη την άξια να ύποτάσσεται ό άνδρας στον έγωισμό της. Πλούτη από αλήτη δεν ζητώ, γιατί όποτε αυτά, όποτε ή άμορφία της έχουν

μολή πηθε όμως: «Για δούλα;» Όχι, κύριε. Μην σάς περάσει αυτή ή ιδέα. Τό θέλω για γυναίκα μου. Όπως όλοι βεβαίως, ό... νέοι, έχω κι' έγω τας άπατήσεις μου. Μη παραξενεύσθε, λοιπόν. Θα σας κάμω έναν κατάλογο των προτερημάτων της: Πάρετε, ός βάσιν, ποιά να σάς πώ; Μου φαίνεται ότι ελνε καλύτερα να πάρετε την - όρε που να την πάρε ή διάβολος - την Γωρέτα Γιάριμπο. Θα μου χάριση άλλα τόσα χρόνια ζωής, όταν θα την ιδώ να φορή μια άναποδη γλάστρα για καπέλλο. Τό σώμα της θα ελνε χυτό, όρατο, σαν της Άφροδίτης. Πρέ- σται έπίσης να της άρέσουν τα δι-

«Αγαπητή «Οικογένεια». Όπως και σύ άλλωστε μου δίδεις τό δικαίωμα, έτσι και γά θαρρώ πως έπληρώνα ένα εύχάριστο καθήκον με τό να σου άπειθύνω τις άνάγκες γραμμές. Προή αν' όλα ελμαι χαρούμενη, γιατί μου δίδεται ή ευκαιρία να εύχαριστήσω τό αγαπητό «Μπουκέτο» για τις γραμμήλες που μου χάρισε ός κωτική μου την δημοσίευση της έπιστολής μου. Παρ' όλη όμως την έπιστολήν, που έχω στην ελκίονεια του αγαπητού «Μπουκέτου» όμολογώ πως δεν περίμενα ποτέ να τόχω θεωρών συγχαρητήριον έκ μέρους ενός άγνωστου σου τού κ. Άχ. Κογγινίδη (Κάρον). Για μένα που πα- ρά τα 19 μου χρόνια μένω στο πε- ριβάριο της σημερινής κοινωνίας, έλκε τα της νοσοκομείας μου, ήταν σπουδαία έκπληξη να μάθω πως τα γραμμένα μου, έκπληρουν τα ιδανικά άνδρα ενός κυρίου. Μ' αυτό δεν θέλω να πώ πως νομίζω ότι ό νέοι της εποχής μου ελνε άνάγκη να θεωρήσουν τον γάμο ός άνώτε- ρο σύνδεσμο. Κάθε άλλο. Άλλά μου φάνηκε τόσο περίεργο στον αιώνα του ήλισμού να εύρεθ ή κάποιος να εκτιμήση την ιδεολογία μου. Έπει- δι δε ό κ. Κογγινίδης φαίνεται άνηρωτος μορφωμένος και με πεί- ρα, ή κρίσις του έχει ιδιαίτερα ση- μασία για μένα. Γι' αυτό αγαπητή μου «Οικογένεια» θα σε παρακαλέ- σω, άφού έλχες την καλωσύνη να μου άναγγείλεις τα συγχαρητήρια του άγνωστου κυρίου, να έλχες την καλή θέληση να χρησιμεύσεις και ός μέσον διαβίσεως των άπειρων εύχαριστιών μου προς αυτόν. Με άγάπη. Νούλα Δημητριάδου (Παλά- δας Άθήνα).

Παρακολουθήστε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τις άπαντήσεις των δεσποινίδων για τον «ιδανικό σύζυγο»

ακόμη περισσότερα θα με περάσετε γι' α αριστοσύνη του τρελλοκομείου Κραφάρ. Οποια λοιπόν θέλει με αιτάς τας μη- χοράς απαιτήσεις μου, άς έλθη να γίνη έτερον ήμισυ μου.

Ένας «Πρώιμος Γαμβρός»

Η δις ΝΟΥΛΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ (Άθήνα), μας στέλνει την κάτωθι έπιστολήν εις άνταπάντησιν των όσων έγραψε περί της το «Μπουκέτο» δημοσιεύσεως άπαντήσεως της περί του ιδανικού άνδ- ρου ό κ. Άχ. Κογγινίδης (Κάρον):

«Αγαπητή «Οικογένεια». Όπως και σύ άλλωστε μου δίδεις τό δικαίωμα, έτσι και γά θαρρώ πως έπληρώνα ένα εύχάριστο καθήκον με τό να σου άπειθύνω τις άνάγκες γραμμές. Προή αν' όλα ελμαι χαρούμενη, γιατί μου δίδεται ή ευκαιρία να εύχαριστήσω τό αγαπητό «Μπουκέτο» για τις γραμμήλες που μου χάρισε ός κωτική μου την δημοσίευση της έπιστολής μου. Παρ' όλη όμως την έπιστολήν, που έχω στην ελκίονεια του αγαπητού «Μπουκέτου» όμολογώ πως δεν περίμενα ποτέ να τόχω θεωρών συγχαρητήριον έκ μέρους ενός άγνωστου σου τού κ. Άχ. Κογγινίδη (Κάρον). Για μένα που πα- ρά τα 19 μου χρόνια μένω στο πε- ριβάριο της σημερινής κοινωνίας, έλκε τα της νοσοκομείας μου, ήταν σπουδαία έκπληξη να μάθω πως τα γραμμένα μου, έκπληρουν τα ιδανικά άνδρα ενός κυρίου. Μ' αυτό δεν θέλω να πώ πως νομίζω ότι ό νέοι της εποχής μου ελνε άνάγκη να θεωρήσουν τον γάμο ός άνώτε- ρο σύνδεσμο. Κάθε άλλο. Άλλά μου φάνηκε τόσο περίεργο στον αιώνα του ήλισμού να εύρεθ ή κάποιος να εκτιμήση την ιδεολογία μου. Έπει- δι δε ό κ. Κογγινίδης φαίνεται άνηρωτος μορφωμένος και με πεί- ρα, ή κρίσις του έχει ιδιαίτερα ση- μασία για μένα. Γι' αυτό αγαπητή μου «Οικογένεια» θα σε παρακαλέ- σω, άφού έλχες την καλωσύνη να μου άναγγείλεις τα συγχαρητήρια του άγνωστου κυρίου, να έλχες την καλή θέληση να χρησιμεύσεις και ός μέσον διαβίσεως των άπειρων εύχαριστιών μου προς αυτόν. Με άγάπη. Νούλα Δημητριάδου (Παλά- δας Άθήνα).

Παρακολουθήστε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τις άπαντήσεις των δεσποινίδων για τον «ιδανικό σύζυγο»

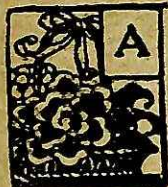
«Αγαπητή «Οικογένεια». Ίδανική σύζυγος θα ελνε ή γυναίκα εκείνη που θα μπορεί να κάνει χαρούμενο και εύτυχισμένο τον άνδρα της, και ή οποία δεν ή άνακατεύεται στις έγασίες του και δεν θα έχη την άξια να ύποτάσσεται ό άνδρας στον έγωισμό της. Πλούτη από αλήτη δεν ζητώ, γιατί όποτε αυτά, όποτε ή άμορφία της έχουν

μολή πηθε όμως: «Για δούλα;» Όχι, κύριε. Μην σάς περάσει αυτή ή ιδέα. Τό θέλω για γυναίκα μου. Όπως όλοι βεβαίως, ό... νέοι, έχω κι' έγω τας άπατήσεις μου. Μη παραξενεύσθε, λοιπόν. Θα σας κάμω έναν κατάλογο των προτερημάτων της: Πάρετε, ός βάσιν, ποιά να σάς πώ; Μου φαίνεται ότι ελνε καλύτερα να πάρετε την - όρε που να την πάρε ή διάβολος - την Γωρέτα Γιάριμπο. Θα μου χάριση άλλα τόσα χρόνια ζωής, όταν θα την ιδώ να φορή μια άναποδη γλάστρα για καπέλλο. Τό σώμα της θα ελνε χυτό, όρατο, σαν της Άφροδίτης. Πρέ- σται έπίσης να της άρέσουν τα δι-

«Αγαπητή «Οικογένεια». Όπως και σύ άλλωστε μου δίδεις τό δικαίωμα, έτσι και γά θαρρώ πως έπληρώνα

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΚΟΥΣΤΕ την παράξενη ιστορία μου: "Ήμουν αρραβωνιασμένος με τη νέα που αγαπούσα. Παντρεύτηκα ένταυτα, ταξιδεύσαμε μαζί για ένα μήνη. Και μόλις χίρεψα—μισή ώρα ύστερα απ' τον γάμο μου αυτόν—παντρεύτηκα μετά δυο-τρεις εβδομάδες την... αγαπημένη μου μνηστή και ταρινή μου σύζυγο!..."

Σας φαίνονται αλλόκοτα, αυτά;... Σας φαίνονται ίσως, παλάνθρωπος;... 'Ακούστε με, και δικαιολογήστε με...

Μιά εποχή, στο όπουργικό γραφείο του οποίου ήμουν τμηματάρχης, εργαζόταν ως έκτακτος γραφεύς μες ημερομίσθιο, ένας συμπαθητικός γεροντάκος. Ήταν τιμιώτατος, φιλόπνοος στη δουλειά του, πολύ μορφωμένος, κι' είχε ξεπέσει σε τέτοις κατάντη ύστερα από δολόκληρη σειρά άτυχημάτων.

Τόν σεβόμουν, παρ' όλο που ήμουν προϊστάμενός του. Τόν εκτιμούσα πολύ, και τόν επισκεπτόμουν και στο σπίτι του. Κι' ενώ έκείνος διηγόταν περασμένες ιστορίες, με τη γλυκειά φωνή του, ή κόρη του—μιά δειλή, κομψή και ξαυθή κοπέλλα—κεντούσε σκυμμένη στο έργοχειρό της.

Δυο-τρεις φορές, έτυχε να την βρω μόνη στο σπίτι της, και κατάλαβα τότε ότι η παρουσία μου της προξενούσε μεγάλη ταραχή. 'Επειδή ήταν πολύ όμορφη, και το βλέμμα της είχε μιά έκφραση ζωηρή μαζί και χαλδευτική, ένιωσα μιά κλίση γι' αυτή. Εύτυχος όμως, βλέποντας το άδύνατο μιάς νόμιμης ενώσεώς μας, κατάρθωσα να πνίξω την επικίνδυνη κλίση μου, ν' αραιώσω τις επισκέψεις μου, και τέλος να μην τους επισκέπτωμαι καθόλου.

Εντωμεταξύ, σε κάποιο χορό, συνήντησα μιά θελκτική νέα της ίδιας κοινωνικής τάξεως με μένα, κι' αγαπηθήκαμε άμοιβαία και παράφορα. Ήταν άραισιότατη, πλουσιωτάτη, σωστή προσωποποίησης της Καλωσύνης και της Σεμνότητος, και θανοιγόταν μπροστά μου έννα δριζών συζυγικής ζωής, ρόδινος κι' ανέμελος.

Για να κανονίσω τις υποθέσεις του μέλλοντος γάμου μου, πήσα δυο μήνες άδεια απ' το 'Υπουργείο. 'Υστερα από έναν μήνα, αποφασίσαιμε να άναγνωρίσουμε γιά την έτοιμήν τους άδοξάθνησά μας, και μετά δυο εβδομάδες την τέλεσι των γάμων μας.

Την έτοιμήν όμως το τραϊ, και πολν άκόμη ξεκινών για τὰ γάμους τὰν άνηπισθόν—γιά τ'ς αγετικές άσυνέλιες—δεχτήκα στο σπίτι μου την άπρο-

σώκητη έπίσκεψη του γεροντάκου.

—Κύριε τμηματάρχα ψιθύρισε κλαμμένος, συγχώρησε με γιά την ένόχλησι... 'Αλλά έισατε τόσο καλός!... 'Η κόρη μου... έέρετε... πεθαίνει!

Τραύλιζε. Είχε γίνει κάσιχνος, έναν μήνα τώρα που είχα να τόν δω, τὰ δε μάγουλά του κι' οι κρόταφοί του είχαν βαθυλευσει... 'Ηταν αξιολύπητος!

—Είπε στο νοσοκομείο, κύριε! συνέχισε, σκουπίζοντας τὰ φλογισμένα απ' το κλάμμα μάτια του. Καί ήρθα να σας ρωτήσω... να σας παρακαλέσω...

Κόμπισα ξανά. Τὰ δάκρυά του κυλούσαν από άφθονα, τὰ δε μάτια του ήσαν προσηλωμένα απάνω μου, με άπερίγραπτη έκείνη μερικιά άσυνάρτητα κι' άκατανόητα λόγια, μου είπε με ξαφνική άπόφασι:

—'Η κόρη μου... σας άγαπάει, κύριε!... Μόλις άλγαν ήμερών ζωής, της μένει άκόμα...

Κι' αν θέλατε... να έρχόσαστε να τη δήτε... Βέβαια, είβνε τοληρό αυτό ποδ' λέω... Μά... μπροστά στο θάνατο, κανένας...

Μιά άσπλη συγκίνησι μ' είχε κυριεύσει. Καί σε μιά άδρα, ήμουν κοντά στην έτοιμοθάνη.

Πόσο μου φάνηκε άμορφη! Το μεγαλείο του κοντινού πειά θανάτου, τη σκίαζε άχνά και της έξαυλωνε το πρόσωπο. Τὰ άγωνιά της μάτια της έλαμπαν, μόλις μ' είδαν, κι' ή άγαλλιάσι της μου προξένισε καρδιοχτύπι συγκινήσεως...

Μου μίλησε γιά την άγάπη της γιά μένα, μιά διηγήθηκε την ήσυχη και θλιβερή ζωή της, τις άγωνίες της, το φόβο της μήπως δεν άνταποκριθώμουν στο άσθημά της, και την έπιθυμία της να πεθάνη γιά να ήσυχάσει.

—Και σεις; με ρώτησε κατόπιν. 'Εσεις τί νοιώθετε... γιά μένα;

Αίστασα. Να της έλεγα την άλήθεια;... Να της άποκάλυπτα, ότι ήμουν άρραβωνιασμένος με άλλη, κι' ότι θα παντρεύομουν σε λίγον καιρό;... 'Ω, θα τη σκότωνα άμέσως!... 'Εβλεπα, ότι θα γινόμεν ο

δήμιός της!...

Τὰ δακρυσμένα μάτια του πατέρα της, που καθόταν παράμερα, καρφώθηκαν με άνέκφραστη έκείνη άπάνω μου... 'Αλλά και τὰ δικά της λαμπροκόποσαν από βαθεία άγωνία και λαχτάρα... Περιέμεναν με δίψα την άπάντησί μου!

—Κι' εγώ σας άγαπώ από καιρό! της είπα με σταθερή φωνή, επιτέλους.

Κι' ή φτωχή, λιποθύμησε άμέσως από εύτυχία...

Την έτοιμήν πήγα να την ξανάδω. 'Η χαρά της ήταν άπερίγραπτη. 'Εσφυγγε το χέρι μου στο λαγνύ στήθος της, έκλαιγε, γελούσε, και το πρόσωπό της άστραψε. Ήταν τόσο γλυκύτερη χυμένη στο πρόσωπό της, όταν μου μιλούσε γιά την προσεχή άνάρρωσί της και γιά τόν προσεχή... γάμο μας, ώστε άποφάσισα να την κάνω εύτυχη σήμεν!

Μήπως δεν είχε καθάρια τή όριστική απ' τη Μο'ρα, ή δύστυχη;... Πόσες άδρες ή ή μέρες ζωής, της έμεναν άκόμα...

Όταν άνακόνισα ότι την άπόφασί μου στον πατέρα της, μου καταφίλησε το χέρι, και τδ' έρεξε με τὰ δάκρυα της άνεκλάλητης εύγνωμοσύνης του. 'Ο πατέρας μου έ-

πίσης—ο γενναίωφχος κι' άρχοντικός πατέρας μου—δεν διέστασε καθόλου να μου δώσει τη συγκατάθεσί του.

—Όσο γιά την άγαπημένη μου μνηστή, δεν της είπα τίποτε τέτοιό σίγουρος γιά την άγγελική ψυχή της, ώστε έξάπαντος θα με συγχωρούσε... έκ των ύστέρων!...

'Η προετοιμασίες μου γιά το γάμο μας αυτόν, τελείωσαν μέσα σε δυο ήμέρες... γιαι το βράδυ της τρίτης ήμέρας δεν θάβρισκε ΖΩΝΤΑΝΗ την άτυχη γυναίκα μου, όπως βεβαίως—κατηγορηματικά οι γιαιτροί...

Την τρίτη έκείνη ήμέρα το πρωϊ, σπλαχνικές νοσοκόμες έντυσαν την άρρωστη με το νυφικό της πέπλο. 'Ελαμπε από εύτυχία ή φτωχή, σάν Μαγιά-

τική ήμέρα στο βασιλεμμά της... Ζούσε έκείνες τις στιγμές τόσο έντονα χαρούμενη, σάν να είχε συγκεντρώσει μονομιάς είκοσι χρόνων χαρές κι' εύδομνία... Τὰ φλογισμένα γλυκά μάτια της, έκρυσαν τη θανάσιμη χλωμάδα του προσώπου της. Ούραίο χαμόγελο πλανόταν, στα στεγνά της χείλη. 'Ακουγε τη γαμήλιο ψαλμωδία με προσοχή βαθυτάτη, τρέμοντας σύγκορη και κυττάζοντάς με λοξά, με άπειρη λατρεία...

Μας έλλαξαν τὰ δακτυλίδια, μας έλλαξαν και τὰ στέφανα... 'Ο παπας μας εύχόταν μακροήμερευσί κι' εύτυχία, κι' ή δυστυχισμένη κοπέλλα άρχισε—άκριβώς έκείνη τη στιγμή—να λυώνη και να σιγασθήν...

Τὰ γόνά της λύγισαν επιτέλους, και τη δέχτηκε μισολιπόθυμη στην άγκαλιά μου. Μά πόσο εύτυχισμένη, πόσο γλυκειά, ήταν έκείνη ή λιποθυμική της!

Την έαπλώσαμε στο κρεβάτι της, γυναικά μου πειά μπρός στο θεό και στους ανθρώπους.

'Η σκιά του θανάτου πλησίον αζε γοργά. 'Η άναπνοή της έγινε πιο γρήγορη, τὰ μάγουλά της μελάνιασαν, κι' οι κρόταφοί της βαθούλωναν...

Έκείνη όμως άνειροπολούσε. Μουρμούριζε ποιές έέρε τί φράσεις λατρείας γιά μένα, κι' εύτυχίας γιά το μέλλον μας... Δεν έννοιθε την προσέγγισή του άπειλχτου χάρου...

'Εξακολουθούσε να μ' άγαπάει, εξακολουθούσε να ένε εύτυχία, εξακολουθούσε να άνειροπολή, και δεν έννοιθε την άληθινή κατάντη της...

—Σ' άγαπώ!... Θα ζήσω!... Θα ζήσουμε εύτυχισμένοι... Νοιώθω πως δεν θά πεθάνω!... 'Ω, Θεέ μου, δεν είν' άλλη θεία;... Θα θελήσης, Θεέ μου, να πεθάνω τώρα!... Τώρα που δοκίμασα επιτέλους κι' εγώ τη χαρά, σ' αυτόν τόν θλιβερό κόσμο;

'Ετσι μουρμούριζε πότε-πότε. Σκυμμένος άπάνω της, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα του άπείρου όίκτου και της συγκινήσεώς μου, προσπαθούσα να ξεχωρίσω μιά-μιά τις άσυνάρτητες φράσεις της... 'Η σθημένη φωνή της, μου φαίνόταν πως έθιγαν πειά απ' τὰ βάθη του τάφου της... 'Αντιχόσε σάν βουτήτο μακρυνης νεκροκαμάνας, σάν μουρμουρητό ήσυχου αλκαίου, σάν θρόισμα φτερών πεταλούδας...

Και ξαφνικά, το κεφάλι της άπόμεινε άκίνητο. Θανάσιμος ιδρώτας έθρεξε το κίτρινο μέτωπό της. Το κορμί της γινόταν άλύγιστο, και πένανε σιγά-σιγά. Καί τὰ χείλη της κατάρθωσαν να ψιθύρουν:

—Δέν... θά... πεθάνω!... Σ' άγαπώ!... Θα ζήσουμε... μαζί...

Κι' ενώ ή μελαγχολία μου μετατρέποταν σε βαθυτάτη θλί-

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α ΦΡΕΝΤΙ

μοναξιάς της, γνώρισε ή Τσιοβάννα τόν πτωχό τροβαδούρο Ρένο, έναν εύγενικό και άφρατο νέο...

Πνόνους τραγουδώντας κάτω από τὰ παράθυρά της.

Ειδόθησαν κι' αγαπήθηκαν... Της έστειλε ψηλά στο άρχοντικό της, τους στεναγμούς της άγάπης του...

Τού έφριξε στα νερά του καναλιού, μιά μέρα, ένα τριαντάφυλλο αίματόχρομο, που το είχε πριν καρφωμένο στα μαλλιά της...

Αγαπήθηκαν τελικά... Κι' όταν γιά πρώτη φορά έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου, λιποθύμησαν από συγκίνησι και λαχτάρα.

'Ο Ρένο της τραγουδούσε: τώρα μαλλάντες της άγάπης που δεν πεθαίνει ποτέ, που συνεχίζεται και μετά τόν θάνατο στους ούρανους.

Μά ένα μήνα και έφτά ήμέρες, κράτησε ή διασεδάσεις, στο δονικό παλάτι της Βενετίας.

Μά ένα μήνα και έφτά ήμέρες, κράτησε ή εύτυχία τους.

Και ύστερα, φιλόδοξος καθώς ήταν ό δόγης Μπαργάνο, την άφησε κλεισμένη στο παλάτι του και έφυγε, διηγώντας κανονικές μάχες, κανονικά τρώγαντα και νέκτες...

'Εμεινε μόνη ή Τσιοβάννα... 'Αραιά και πού, έφταναν άγγελιαφύροι και της έλεγαν μερικά νέα, ξερά και σκέτα, από τόν άπόντα σύζυγό της... Η μέρες περνούσαν έτσι, θλιμμένες και άναφρες, και ή πανώρη νεαρή γυναίκα μαρνανόταν σάν λουλούδι στο λιανό...

Κατά την εποχή, όμως αυτή της ψι... κι' ενώ τὰ βουρκοίμενα μάτια μου άφηναν έλευθέρους τους χειμάρρους των δακρύων μου... ή άσπρη ψυχή της, πέταξε μαζί με τη στερνή πνοή της, στο γαλάζιο στερέωμα, και—έξάπαντος—στην άγκαλιά του Πλάστου μας.

'Ημουν χήρος πειά! Και μόλις παντρεύτηκα, κράτησα πένθος τρίμηνο.

Κι' ή γλυκειά μου μνηστή με συγχώρησε με αυτά τὰ άπλά λόγια της, μόλις της τὰ είπα όλα:

—'Εκανες εύτυχη μιά νεκρή, άγαπημένη μου!... Κι' ή ψυχή της έξάπαντος θ' άγρυπνή στο μέλλον, γιά τη δική μας εύτυχία!...

Τρεις μήνες ύστερα, παντρεύτηκα τη λατρευτή μνηστή μου...

Και τόσο χρόνια τώρα, είμαι εύτυχισμένος... Πολύ εύτυχισμένος!...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Όταν έπρεσε ό ένας στην άγκαλιά του άλλου...

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΩΝΤΡΥ

Η ΖΩΗ & Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΥΣΕΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου
και τέλους)

Ο κάθε φοβερός καιούργος, αλλά κι' ο κάθε ανένδυνος μικρολοποδυτάκος, που συλλομβανόταν τότε από την αστυνομία, χαρακτηριζόντουσαν άμεσως ως «σημιορείται» του Καπετάν - Φυσέκη, χωρίς πολλές διατυπώσεις. Φυλακίζονταν τότε, οδηγούντο στο δικαστήριο με τελείως άδοτους — συχνά — επιβαρυντικές ενδείξεις, και καταδικάζονταν άμεσως στην εσχάτη των ποινών !...

Η θιμαδικές αυτές εκτελέσεις ένοχων κι' αθώων μαζί, κράτησαν ως τις 28 Μαρτίου τού έπομένου έτους 1722. Ήταν ή μόνον, ή ημέρα αυτή, κατά την οποίαν ανέβηκε στο ικρίωμα ένας μόνον κατάδικος, ο Λούι Μαρκάν !...

Ωστόσο, και κατά τον 'Απρίλιο και κατά τον Μάιο, ή συλλήψεις των συνενόχων (!) του Καπετάν - Φυσέκη εξακολούθησαν, άραιότερες όμως. Και φυσικά, άραιότερες ήπρησαν και ή θανατικές εκτελέσεις των.

Ο Μπαρμπιέ, μπρός στην άνηφορη αυτή κατάσταση, έγραψε τα έξης, σ' ένα παράσημά του της 23 Μαΐου 1722 :

«Από τον Νοέμβριο του παρελθόντος έτους έχουν περάσει ως σήμερα σχεδόν έξη μήνες. Κι' όμως εξακολουθεί ακόμη ή «φάμπρικα» της συλλήψεως — και του χαρακτηρίσμου ως συμμορίτου του καπετάν - Φυσέκη — του κάθε ακινδύνου μικροαλήτου των Παρισίων και των περιχώρων! Δεν θα σταματήσει επιτέλους αυτή ή «Καπετάν - Φυσεκομανία», ή οποία έπιασε τους άρμόδιους; Με τον καθήφορο που έπληραν, δεν εινε παράξενο να συλληφθώ κι' εγώ ως ύπαρχηγος του θανατοβέντους ληστήρχου και να οδηγηθώ στο ικρίωμα! Ναι! Δεν θα έκπαυλον οι συμπολίται μου, όταν τους διαβεβαιώσω ότι τη στιγμή αυτή βρίσκονται φυλακισμένα, στίς φυλακές της «Κονσιερζερι», περίπου διακόσια άτομα! Κι' έχετε τί εινε όλα αυτά

θα τελείωση, επιτέλους, μια ή-στορία ;»

Αυτά έγραψε, έβαλλος από δικαία αγανάκτηση, ο Μπαρμπιέ...

Ωστόσο, ο κ. 'Αρνόλ, ο δραστηριώτερος δικαστής κι' άνακριτής του «Πασιλιμέντου», άδιαφορούσε — τόσο αυτός, όσο κι' οι προϊστάμενοί του — για την καταραμένη αυτή του κοινού και του γούμου. Είχε μάλιστα τη γνώμη ότι κάθε το σάπιο στον κοινωνικό οργανισμό έπρεπε να κόβεται ριζικά.

Γι' αυτό ή εκτελέσεις εξακολούθησαν. Διό ή μέρες άκριβώς μετά τη δημοσίευση του άρθρου αυτού του Μπαρμπιέ, θανατώθηκε στην πλατεία της Γρέθης ένας κάποιος Ροζύ.

Και συνέβη τότε το έξης τερατώδες : Ο Ροζύ αυτός, ένας άσημαντος μικρολαθρεμπόρος άλατιού, χαρακτηρίστηκε ως συμμορίτης του Καπετάν - Φυσέκη και καταδικάστηκε — φυσικά! — σε θάνατο. Βλέποντας ότι ήταν αδύνατον να σωθεί και θέλοντας να έκδικηθι τουλάχιστον άρισμένους έχθρούς του, έζητησε τον εισαγγελέα πάνω στο ικρίωμα, για να ποροθ—

διδεν—σε άποκαλύψει. Δεν ήθε βέβαια ο εισαγγελέας εκείνη τη στιγμή, αλλά ο δικαστικός γραμματέας Ντρούε και δυο άστυνομικοί, οι όποιοι χρησίμευσαν ως μάτυρες. Και συντάχθηκε έτσι το σχετικό πρακτικό των «άποκαλύψεων» του μελλοθανάτου.

Λοπόν, σύμφωνα με νεληφθησαν την έπομένη ό γ δ ό ν τ α διάφορα άτομα, εκ των όποιων καταδικάστηκαν σε θάνατο τα είκοσι ο χ τ ω — μεταξύ των όποιων και πέντε άστυνομικά όργανα — ως δήθεν συμμορίτες του Καπετάν - Φυσέκη! 'Απίστευτο, αλλά αθέμιτο !...

Κι' ο φτωχός Μπαρ-

(Όλες ή μυθιστορηματικές περιπέτειες του Γάλλου ληστήρχου Καρτούς)

μπέ εξακολουθεί να γράφει σ' ένα παράσημά του της 25 Ιουλίου 1722 :

«Άσφαλώς οι άρμόδιοι τρελάθηκαν !... Καμιά άλλη συζήτηση δεν γίνεται πια στους δρόμους και στα καφενεία, παρά για κρεμασμένους, για βασανιζομένους και για σφυροκοπιμένους! άπάνω στον τροχό, ως δήθεν «συμμορίτες» του Καπετάν - Φυσέκη !... 'Απ' όλον αυτόν τον όχλο των δυστυχισμένων θυμάτων, ξεχωρίζει κάπως ή «μαντευουάξελ» Νερόν, μια από τις πολυάριθμες έρωμένες του διαβόητου ληστήρχου !... Μά επειδή λοιπόν βρέθηκε μια γυναίκα να χάριση τα θέληγνρά της στον Καπετάν - Φυσέκη, πρέπει ν' άνεβή κι' αυτή στο ικρίωμα ;... άνήκουστη μια τέτοια άντίληψη !... Κινδυνεύει ο λήσταρχος αυτός να σκοτώσει περισσότερους πεθαμένους, παρά όσους σκότωσε ζωντανός» !...

Στις 28 Ιουλίου, τρεις ήμέρες δηλαδή άργότερα, ο Μπαρμπιέ δημοσίευσε πάλιν τα έξης άπολυτικά :

«Χθές άπαγχονίστηκε κι' άλλη μια ακόμη έρωμένη του ληστήρχου, ή περιφημή «Χονδρο - Ζαννετόν» !... Έξασκουσε τώρα τελευταία, και μετά το θάνατο του λατρευτού της, που διαβάσαμε παρ πάνω...

Διό ήμέρες πάλι μετά τη θανατική εκτέλεση της άτυχούς αυτής έρωμένης του ληστήρχου, το όνομα του Φυσέκη τάραιε άλλη μια φορά άκόμη την άπατόβρεχη πλατεία της Γρέθης.

Κρέμασαν δηλαδή τον μικρότερο άδελφό του Καπετάν - Φυσέκη, τον μικρό Λουίζόν, τον όποιο είδαμε να βέχεται τις έπιπλήξεις του διαβόητου άδελφού του, επειδή έδειξε «επαγγελματική άδεξιότητα» σε κάποια... μικρολοποδυτάκια !...

Επειδή εινε τραγική, όσο και χαρακτηριστική των άγρίων ήθων της εποχής εκείνης ή εκτέλεση αυτή, άς δώσουμε το λόγο πάλι στον πολύτιμο Μπαρμπιέ. 'Η λίγες του γραμμές θα μς δώσουν σαφή ιδέα του δικαστικού αυτού δράματος και συγχρόνως θα κλείσουν την άφιγνη αυτή, τη σχετική με τους άθλους και με την άθνητική σταδιοδρομία του περφημου ληστήρχου.

Ίδου λοιπόν τί έγραψε ο Μπαρμπιέ :

«Παρίσι, 31 Ιουλίου 1723.

Χθές το άπόγευμα στην πλατεία της Γρέθης, έλαβε χώραν

γενικού εισαγγελέως. Ο άνώτατος αυτός δικαστικός λειτουργός έμεινε κατάπληκτος μόλις τούς είδε : Οι περισσότεροι από αυτούς ήσαν προσώπικες του γνωριμίες και μερικοί ήσαν κι' εξακολουθούσαν να εινε στενάτατοι του φίλου. Και τώρα τούς έβλεπε συλλαμβανομένους ως συμμορίτες ή ύπαρχηγους του ληστήρχου Καπετάν - Φυσέκη !

Σαν να μην έφτανε όμως μονάχα αυτή ή ψυχρολουσία, ή άρχες έπαθαν και δεύτερο «ρεζίλεμα» : Η Χονδρο - Ζαννετόν, όχι μόνον είχε ξεχάσει ποιούς είχε κατονομάσει κατά τις διάφορες άνακρίσεις της ως «Καπετάν - Φυσέκηδες», αλλά και κανέναν άπ' τούς συλληφθέντας — ή εξέτασθέντας «κατ' άντιπαράστασιν» μ' αυτήν — δεν μπόρεσε ν' άναγνωρίσει !... 'Απλώς και μόνον άπειριθμότες όνόματα, γνωστά έξ αίτίας της μεγάλης κοινωνικής θέσεως των, χωρίς και να έχη καν ιδέα περί ποιών προσώπων έπρόκειτο πραγματικά !...

Η γνώση μας τέλος, κι' από άλλα επεισόδια ήρωας αυτή, πέθανε χωρίς καθόλου να κάνει νύξι για τον λατρευτό της Καπετάν - Φυσέκη. Ίσως μάλιστα και για να έκφραση τον σαρκασμό της και την περιφρόνησι της προς τη Δικαιοσύνη — ή όποια της σκότωσε τον άγαπημένο της και σκότωνε τώρα και την ίδια — ποροθίς της τραγελαφικές αυτές άποκαλύψεις της, που διαβάσαμε παρ πάνω...

Διό ήμέρες πάλι μετά τη θανατική εκτέλεση της άτυχούς αυτής έρωμένης του ληστήρχου, το όνομα του Φυσέκη τάραιε άλλη μια φορά άκόμη την άπατόβρεχη πλατεία της Γρέθης.

Κρέμασαν δηλαδή τον μικρότερο άδελφό του Καπετάν - Φυσέκη, τον μικρό Λουίζόν, τον όποιο είδαμε να βέχεται τις έπιπλήξεις του διαβόητου άδελφού του, επειδή έδειξε «επαγγελματική άδεξιότητα» σε κάποια... μικρολοποδυτάκια !...

Επειδή εινε τραγική, όσο και χαρακτηριστική των άγρίων ήθων της εποχής εκείνης ή εκτέλεση αυτή, άς δώσουμε το λόγο πάλι στον πολύτιμο Μπαρμπιέ. 'Η λίγες του γραμμές θα μς δώσουν σαφή ιδέα του δικαστικού αυτού δράματος και συγχρόνως θα κλείσουν την άφιγνη αυτή, τη σχετική με τους άθλους και με την άθνητική σταδιοδρομία του περφημου ληστήρχου.

Ίδου λοιπόν τί έγραψε ο Μπαρμπιέ :

«Παρίσι, 31 Ιουλίου 1723.

Χθές το άπόγευμα στην πλατεία της Γρέθης, έλαβε χώραν

Η ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΥΑΝΗ ΑΚΤΗ, Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΓΑΡΥΦΑΛΛΩΝ !

Ένα άπέραντο έργαστήριο της φύσεως. Πόσα εισπράττει έτησίως ή Γαλλία από το εμπόριο των άνθέων. Πώς τελειοποιήθηκαν τα γαρύφαλλα της Κυανής 'Ακτής. Η εξαίρετικές φροντίδες της περιποίησώς των. Η συγκομιδή των γαρύφαλλων. Ένας επικινδύνος συναγωνιστής της Γαλλίας στο εμπόριο των λουλουδιών, κτλ.

και γιατί εινε ο Παράδεισος των λουλουδιών, που φρουρούσαν άφθονα στα γόνιμα χώματά της.

Η Κυανή 'Ακτή εινε ένα άπέ-

μια πρωτοφανής όσο και άγρια δικαστική θηριωδία : Κρέμασαν με το σχοινί περασμένο κάτω άπ' τις μασχάλες κι' όχι γύρω άπ' το λαιμό του, τον μικρότερο άδελφό του Καπετάν - Φυσέκη, τον Λουίζόν Καρτούς.

Μόλις δεκαπέντε χρόνων το παιδάκι αυτό, ένα εύφρεστο και συμπαθέστατο χαμίνι, είχε ώστόσο διαπράξει τα έξης δυο τρεμερά (!) έγκληματα : Πρώτα - πρώτα, έκλεψε μερικά πορτοφόλια άφηρημένων συμπολιτών μας. Κι' ύστερα... έτυχε να εινε...άδελφός του θανατοβέντους ληστήρχου !...

Γι' αυτούς τούς τρεμερούς λόγους, ή ύψηλοτάτη Δικαιοσύνη μας όχι μόνον καταδίκασε το φτωγό χαμίνι σε ΙΣΟΒΙΑ καταναγκαστικά έργα, αλλά του έπέβαλε και την πρόσθετη ποινή να κρεμασθι από τις μασχάλες στην πλατεία της Γρέθης, έπί δυο ώρες, για...παράδειγματισμό !...

Πραγματικά, ο δυστυχής Λουίζόν / κρεμάστηκε από τις μασχάλες με σχοινί! Τόσο όμως φριχτά ύπόφερε, ώστε φώναζε σπαράχτικά και ζητούσε έλεος κι' άνακούφισι !...

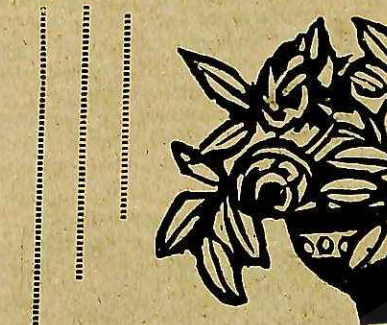
Δυστυχώς ή Δικαιοσύνη μας εινε...άτεγκτος ! Έξακολουθούσαν να κρατούν το άμοιρο παιδάκι κρεμασμένο, ακόμα κι' όταν λιποθύμησε σε λίγο ! Το πλήθος αγανάκτησε τότε, κι' άνάγκασε τούς λογχοφύλους να ξεκρεμάσουν τον μικρολη καταδικο, πριν ακόμη περάσουν ή δυο ώρες της καταδικαστικής άποφάσεως. Δυστυχώς, ήταν άργα πια : Ένώ μετέφεραν το μικρό μάρτυρα στο νοσοκομείο το «Ωτελ - ντε - Βίλ», ξεψύχησε στο δρόμο !...

ΤΕΛΟΣ

περιφέρει α της μεσημβρινής Γαλλίας, ή γνωστή με την ποιητική έπωνυμία Κυανή 'Ακτή, δεν εινε άνομαστή μόνο για το έξαισιο κλίμα της, τις θαυμάσιες φυσικές καλλονές των τοπίων της και για το γλυκύ χρώμα της θαλάσσης ής, αλλά και για τον άπείριστο αριθμό των λουλουδιών, που φρουρούσαν άφθονα στα γόνιμα χώματά της.

Η Γαλλία εισπράττει έτησίως ή Γαλλία από το εμπόριο των άνθέων. Πώς τελειοποιήθηκαν τα γαρύφαλλα της Κυανής 'Ακτής. Η εξαίρετικές φροντίδες της περιποίησώς των. Η συγκομιδή των γαρύφαλλων. Ένας επικινδύνος συναγωνιστής της Γαλλίας στο εμπόριο των λουλουδιών, κτλ.

Η Γαλλία εισπράττει έτησίως ή Γαλλία από το εμπόριο των άνθέων. Πώς τελειοποιήθηκαν τα γαρύφαλλα της Κυανής 'Ακτής. Η εξαίρετικές φροντίδες της περιποίησώς των. Η συγκομιδή των γαρύφαλλων. Ένας επικινδύνος συναγωνιστής της Γαλλίας στο εμπόριο των λουλουδιών, κτλ.

νυπέρβλητα σε λεπτό και ελγνικό άρώμα.

Πόσο όμως κόπτι καταβάλλονται από τούς καλλιεργητές της Κυανής 'Ακτής για να γίνουν αυτά τα γαρύφαλλα !

Κάθε καλλιεργητής άγαπά και ποραιοείται με έντελως ξεχωριστή φροντίδα τον άνθωνα, που έτοιμα εινε : εξαετικά εύπαθες και λεπτό. Το περφαίει ή παρρηλική καιρική μεταβολή και έχει άναγνη συνεχών φροντίδων για να άναπτυχθι και ν' άναδείξη την ωραότητά του.

Τα κοτσάνια των γαρύφαλλων εινε βυθισμένα μέχρι βάθους τριών εκατοστών στη γη, και προφυλασσονται με άσβεστο ή άσβηστο. Τα κοτσάνια αυτά εινε άποκαλύπτουν διαρκώς μήπως βγάλουν παραρράδες στα κοτσάνια και έμποδισθι έτσι ή άνάπτυξή τους, ότι βόσκουν το χώμα με διάφορα φάρμακα για να σκοτωθούν όλα τα παράσιτα και ότι τα πολύ ψηλά κοτσάνια ύποστηρίζονται με

φει, σπάζει το λουλούδι...

Η καλλιεργεια των γαρύφαλλων γίνεται άποκλειστικά κατά τούς χειμερινούς μήνες, κατά τη διάρκεια δηλαδή μιας εποχής που το κρύο, ή βορρα και τα χιόνια εινε πολύ συχνά. Φαντάζεσθι λοιπόν με πόση άνήσυχη φροντίδα παρακολουθούν οι καλλιεργητές τα εύαίσθητα λουλούδια τους.

Μόλις δούν ότι χαλάει ο καιρός, τα σκεπάζουν άμέσως με μεγάλα τζαμιά, για να μη τα θύξουν ούτε το κρύο, ούτε και το νερό. Και κάθε νύχτα σκεπάζουν τον άνθωσπαρο κώμπο με μεγάλες νάδες, για να μη σκοτώσθι τα γαρύφαλλα ή νυκτερινή δροσιά...

Λίγο παρρηρα — στη μαγειρική Ραβιέρα — ο κόσμος των πλουσίων γίνεντα και διασκεδάει και χαίρεται το θέαμα των έξαισίων λουλουδιών που σπυλίζουν τα πολυτελή δωμάτιά των, ενώ οι καλλιεργητές εινε μέρα - νύχτα σκυμμένοι πάνω από τον άνθωνα τους, που τον ποτίζουν με τον ιδρώτα του

Τα γαρύφαλλα τοποθετούνται το ένα μαρρηά άπ' το άλλο σ' ένα φύλλο άσπρου χαρτίου. Λεπτό στρώμα από φτέρες δέν τ' άρνειν ν' άργήξουν στο χαρτί. 'Υστερα τα βάζουν σε μεγάλα κοτιά, τα δένουν με πολύχρωμες κορδέλες κι' έτσι τα γαρύφαλλα εινε πια έτοιμα να ταξειδεύουν στις μεγαλοπόλεις της Εύρώπης όπου υπάρχουν άνθωροποι πλούσιοι και ίκανοί ν' άκριβοπληρώσουν τ' άριστουργήματα αυτά της φύσεως και της ύπουνης του άνθρώπου.

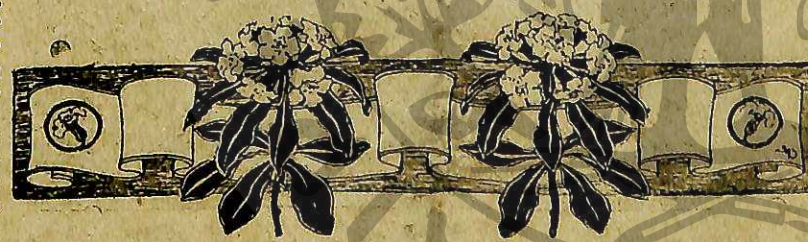
Τη μεγαλύτερη ποσότητα των γαρύφαλλων της Κυανής 'Ακτής άπορροφά ή Γαλλία. Τον περασμένο χρόνο άγορεύστηκαν από την 'Αγγλία γαρύφαλλα συνολικής αξίας 1.235.000 λιρών !

Σημειωτέον ότι τα γαρύφαλλα αυτά εινε πανάκριβα, άρισμένα δέ είδη από αυτά πληρώνονται μισή λίρα το καθένα, δηλαδή 300 — 350 δραχμές ! *

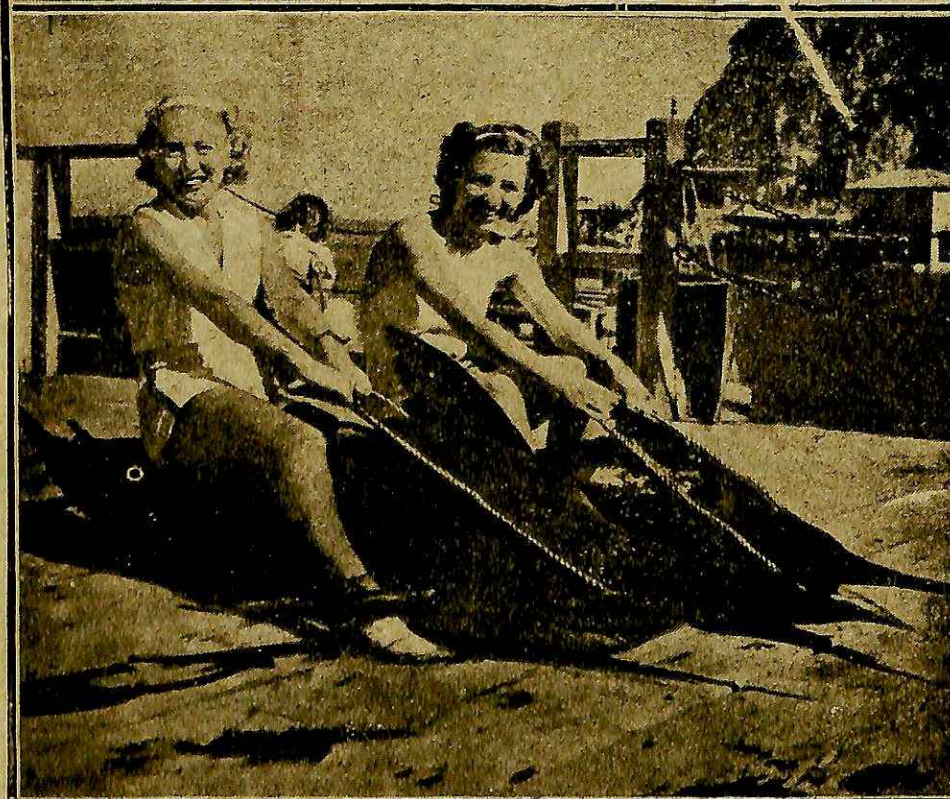
Μέχρι ποδ όλίγων χρόνων ή Γαλλία είχε το άποκλειστικό μονοπώλιο των γαρύφαλλων στα κυριώτερα κέντρα της Εύρώπης. Τελευταία όμως βόηκε έναν επανένδυνο συναγωνιστή στην 'Ολλανδία.

Η 'Ολλανδία, ή όποια έχει και αυτή άνεπτυγμένη βιομηχανία άνθων, — κάνει έτησίως τεραστία έξαγωγή τριανταφύλλων, πασχαλιών, χρυσάνθεμων, κηλαινών, ίακινθών κλπ. — άρχισε να καλλιεργή με μεγάλη επιτυχία και γαρύφαλλα.

Η αλήθεια εινε ότι τα γαρύφαλλα δεν έχουν ακόμα την ποικιλία των χρωματισμών, ούτε και το άρώμα των γαρύφαλλων της Νικαίας. Το κλίμα και ο ορσάνος της Κυανής 'Ακτής εινε προνόμιο του εύτυχισμένου τόπου ! 'Αλλά οι 'Ολλανδοί έλπίζουν ότι θα μπόρρουν να τελειοποιήσουν και τα δικά τους γαρύφαλλα, χωρίς στα μηχανικά τους μέσα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΩ : 'Η ώραάα βεντέταα Χήδερ Άντζελ και ό. Κλώντ Ράιζ, σά μία σκηνή του φίλμ 'Τό Μυστήριο του Έντεν Ντράονς. — 'Ο Ρόναλντ Κόλμαν Άνοιξας. — 'Ο Έντουαρντ Ράμπινσον και ή Ζάν Άρθουρ, στό φίλμ 'ΟΔάκλωση ή Πόλις Μιλάις. — ΜΕΣΩΝ : Πάντε χαριτωμένεσ Άμερικανίδεσ, στρουθοκάμηλο ! — ΚΑΤΩ : Άλλεσ Άμερικανίδεσ του Ματάμι, που χρησιμοποιούν γιά τουσ περιπάτουσ τουσ στην άμμουδιά.....ξίφιασ. — ΜΕΣΩΝ : τουσ όπολου έπιτάσσουν π

ή Λωρέττα Γιούνη, στο φιλμ «Έρως στὰς Ἰνδίας». — Ὁ Βάρνερ Μπάξερ, ἡ Ζανὲτ Γκαϊήνορ καὶ ὁ Βάλτερ Κλινγκ, στὸ φιλμ «Ὅταν Ἐξαγορεύει ἡ Ὑπερίων στὸ Μαϊάμι καὶ διασκεδάζουν καθόλα ο' ἕνα θώοι. Μία ὄλλη Ἀμερικανὴ, ἀκόμα πιὸ ἐκκεντρικὴ, χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸν περὶπατὸ τῆς μιὰ... ἡ «Ἐντετατὰ Μαντελὲν Ὁσέραι, ὅπως ἐμφανίζεται ο' ἕνα νέο φιλμ. — Νὰ καὶ τὸ πιὸ πρωτότυπο ὑπόμνημα: Ἐνας κροκόδειλος, ἐξημερωμένος ἐννοεῖται, φρεῖ Ἀμερικανίδες.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Οὐδὲ λ ι α μ
"Αρτοσερ είχε
παίει σ τ ὸ
Στόκντ έ ι λ,
στὸ Ντέβον-
σαίρ γιὰ νὰ
περάσῃ τ ὸ
καλοκαίρι
του καὶ εἶχε
νοικιάσει ἐν-

να δωμάτιο στὸ σπίτι τῆς κυρᾶς Μάρτιν. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἦταν μιὰ παλαιά, φλόγαρ καὶ ἀγαθὴ γυναικα. Ζούσε μόνη τῆς μετὰ τὸ γυνὴ τῆς τὸν Τόμ, ἕνα ἔξωθεν καὶ πρόσχαρο παιδί. Ὅταν ἐξάντησε ὅλα τὰ νέα του χωριοῦ, ἡ κυρὰ Μάρτιν ἔβρισκε νὰ διηγητὰ στὸν "Αρτοσερ τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῶν περιλαμβανόμενων χρόνων. Ἐστὶ μετὰ τὸν ἄλλον, τὸν ἀνάφερε καὶ τὴν παράξενη καὶ ἀνεξήγητη ἐξαφάνισις τοῦ Μίστερ Σούγκτεν, ἡ ὁποία εἶχε ἠναστατώσει τὸ ἥσυχον χωριὸν περὶ ἀπὸ εἰκοσι χρόνια. Περιεργός, ὁ "Αρτοσερ, τὴν ἀκούγε προσεκτικῶς.

— Ἦταν νοικάρης μου, ὁ καλὲς νὸς ὁ Μίστερ Σούγκτεν — ἀρχισε νὰ τοῦ διηγήται ἡ κυρὰ Μάρτιν. Τρία χρόνια ἔμεινε ἐδῶ, σ' αὐτὰ τὰ δωμάτια. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ντουλάκι, ἔχω ἀκόμα φιλαγμένα τὰ τετραδία του τῆς μουσικῆς καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα του... Ἐρεῖ κανεὶς τί γίνεται ; Μπορεῖ καμμιὰ φροὰ νὰ παρουσιάσῃ ἀνέλιπτα καὶ νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃ. Πιὰ, δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ, πὼς εἶνε δυνατόν νὰ ἐξαφανισθῇ ἕνας ἄνθρωπος, σὺν νὰ τὸν κατέπτε ἡ γῆ...

— Φυσικά, εἶπε ὁ "Αρτοσερ. Ἀλλά, ἐξηγήστε μου, κυρὰ Μάρτιν, τί συνέβη ἀκριβῶς ;

— Ἀ ! Κανεὶς δὲν ἔφερε ἀκριβῶς τί συνέβη... Ὁ νοικάρης μου ἦταν ἕνας ἥσυχος καὶ καλὸς ἄνθρωπος. Ἦταν μουσικός, δόξα-παταξὶς σὲ μιὰ ἐκκλησία κάποιας μεγάλης πόλεως τοῦ Βορρά. Ἐπειδὴ εἶχε ἀρρωστήσῃ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, οἱ γιατροὶ τὸν συμβούλευσαν νὰ ἐξοιτῇ στὸ Ντέβονσαίρ, ὅπου τὸ κλίμα εἶνε γλυκί. Ὁ ἐφημέριός μας πὺν ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μουσικὴν, τὸν πήρε τότε ὡς δόξα-παταξὶς στὴν ἐκκλησίαν καὶ λέγε μάλιστα πὼς συμπλήρωνε ἀπὸ τὴν τέτην του πὺν μισθὸ τοῦ Μίστερ Σούγκτεν, γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ὀριστικῶς στὸ χωριὸν μας. Ὁ μίστερ Σούγκτεν ἦταν πολὺ εὐνοειδής. Πήγαινε κάθε ἀπόγευμα στὴν ἐκκλησίαν καὶ μελετοῦσε τὰ κομμάτια πὺν θὰ ἔπαιξε σὲς διάφορες λειτουργίες. Μὰ ἕνα ἀπόγευμα πῆγε στὴν ἐκκλησίαν καὶ δὲν ξαναφάνηκε πιά...

— Μήπως ἀποτάχθηκε ;
— Ὁχι, δὲν τὸ πιστεύω ! Ἐνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τρώει καλά, κοιμάται καλά καὶ περὶ μιὰ ἡσυχίαν καὶ ταπεινὴ ζωὴ, δὲν σκέπτεται ποτὲ ν' αὐτοκτονήσῃ. Βέβαιον εἶχε περᾶθῃ γιὰ τὸν θάνατον τῆς μικροῦν "Αλῆς "Ανταῖς, τὴν ὁποία συμβουλεύει πολὺ, ἀλλὰ ὅχι τόσο, ὥστε νὰ σκοτωθῇ γι' αὐτόν. Ὡστόσο ὁ Τράσεϋ, ὁ νεακὸς τῆς ἐκκλησίας μας, ἐπιμένει πὺς ὁ θάνατος τῆς "Αλῆς καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Σούγκτεν εἶνε ἀλ... Ἀκούστε, σέρ, ἂν θέλετε νὰ μάθετε περισσό-

τερες λεπτομέρειες, πηγαίνετε νὰ ρωτήσετε τὸν Τράσεϋ... Αὐτὴν τὴν ὥρα βρίσκεται συνηθῶς στὴν ἐκκλησίαν.
Ὁ "Αρτοσερ ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ τῆς Μίσσις Μάρτιν καὶ τράβηξε ἴσια στὴν ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία βρισκόταν σ' ἕνα ἵκωμα, στὴν ἀλλήλη ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ. Μετροστά, ἀπλυνόταν ἕνας ἀνοικτὸς χώρος, πὺν ἔφθανε ὡς κάτω στὸ δρόμο. Πίσω, σὲ εἰκοσι περίπου μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὑψωνόταν ἕνας ἀπότομος βράχος, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε σ' αὐτὸν ἕνα ἀρμονικὸ φόντο.

Ἡ βορεινὴ πλευρὰ τῆς ἐκκλησίας ἦταν παράλληλος σχεδὸν μετὰ τὸν δρόμον καὶ ἔτσι τὸ μονοπάτι σχηματίζε ἕνα ἡμικύκλιον ὡς τὴν πόρτα τῆς εισόδου.
Μέσα στὸν περίβολο τῆς ἐκκλησίας, τὸ μακρωμένο μ' ἕναν ὑψηλὸ τοῖχον βρισκόταν τὸ κοιμητήριον τοῦ χωριοῦ.

Ὁ "Αρτοσερ μῆτερ στὴν ἐκκλησίαν καὶ περὶ τοῦ κατέβηκε δὴλόν-σά του. Προχώρησε ἀνάμεσα στυς πάγκους καὶ ἔφθασε κοντὰ στὸ ἱερό. Σὲ μιὰ ὥρην, πῶς ἀπὸ ἕνα χώρισμα, διέκρινε τὸ μεγάλον ἁμόνιον. Πλησίασε καὶ ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἦταν καλὸς μουσικός, ἀντελήφθη πὺς τὸ ἁμόνιον ἦταν πολὺ καλὸ καὶ καινούριον.

Ἐξαίρνα, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σκευοφυλακίου παρουσιάστηκε ὁ νεοκὸς. Ἦταν ἕνας ἄνδρας ὑψηλὸς καὶ παχὺς καὶ φοροῦσε ἕνα μακρὸν ῥάσο, σὺν τῶν πατάδων. Τὸ κεφάλι του εἶχε ἕνα παράξενον μακρὸν σχῆμα, ἦταν ἐντελὸς φαλακρὸς καὶ πολὺ ὀρθός. Ὡστόσο τὸ ὕψος του φαινόταν ἥμερον καὶ συνηχητικὸν. Κρατοῦσε τὰ χοντρά

χέρια του τὸ ἕνα ἀπάνω σπ' ἄλλο, ἀπάνω στὸ στομάχι του καὶ ἀδιάκοπα, χτυποῦσε μετὰ ῥυθμὸν τὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χερσίου του.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν ἐκκλησίαν μας, σέρ ; ρώτησε μετὰ γλυκίαν φωνῇ.

— Ναί ! Ἡ Μίσσις Μάρτιν μοῦ μιλῶσε γιὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε πὺς ὑπάρχει κάποια περιέργη ἱστορία, τὴν ὁποία θὰ μπορούσε νὰ μοῦ διηγήθῃς.

— Ἰσως ἐννοεῖτε, τὴν παράξενη ἐξαφάνισιν τοῦ μίστερ Σούγκτεν. Ναί, ἐγὼ ἤμουν ὁ τελευταῖος πὺν τὸν εἶδα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐξαφανίσσεως του ἐκεῖνος ἔπαιξε καὶ ἐγὼ κινούσα τὸ φουγέτηρα. Ἐαφνικά, στὴ μέση ἐνὸς κομματιοῦ, σπρώχθηκε καὶ ἔφυγε. Περιμένα μήπως ξαναγυρίσει, μὰ ἀπὸ τότε δὲν τὸν εἶδα πιά, οὔτε ἐγὼ, οὔτε ἄλλος κανεὶς. Αὐτὸ μόνον ἐξέρω.

— Ἀφοῦ βρισκόσασιν πίσω ἀπὸ τὸ ἁμόνιον, πὺς ἀντελήφθης ὅτι βγήκε ἐξῶ ;

— Ἀκούσα τὰ θύμισά του. Καὶ ἔπειτα δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξέδοξ, οὔτε καμμιὰ κρυψίτη.

— Ὁ μίστερ Σούγκτεν ἦταν φίλος σου ;

— Χι, ὅχι... Ὑπῆρχε, βλέπετε, ἡ κοινωνικὴ διαφορὰ μεταξὺ μας... Τὸ μόνο κοινὸ ἦταν τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ τὴν "Αλῆς "Ανταῖς. Ὁ κόσμος γέλασε, ὅταν τοὺς εἶπα πὺς ὁ θάνατος τῆς "Αλῆς σχετιζόταν μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Σούγκτεν. Δὲν τοὺς συνέβη ὅμως κανένα αἰσθημα, Ἡ "Αλῆς ἦταν μόλις δεκατέντε χρόνων παιδοῦλα... Ἐλάτε νὰ σὰς δείξω...

Ὁ Τράσεϋ ὡδήγησε τὸν "Αρτοσερ στὸ νεκροταφεῖον καὶ τοῦ ἔδειξε ἕναν ἀνθισμένον τάφον.

ΤΟΥ Μ. RUTHER

— Ἐδῶ εἶνε θαμμένη, εἰτε... Ὁ παρὲς βλέπετε, φροντίζω μετὰ προσοχὴν γιὰ τὰ ἔσθια τοῦ τάφου τῆς...

— Λοιπὸν ; ρώτησε ἡ κυρὰ Μάρτιν, ὅταν ἐπέστρεψε ὁ "Αρτοσερ. Βγάλτε κανένα συμπέρασμα ; ... Ὁχι, ἔ ; Πολλὴ θὰ ἦθελον ὁπότεο νὰ ἐξακριβωνόταν ἡ ἀλήθεια, σ' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη ὑπόθεσιν. Ἄν σὰς ἐνδιαφέρει, ἴσως ἡ Μίσς Σάουντερς μισοῦσε νὰ σὰς πῇ τίποτε περὶ τοῦτο.

— Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ. Ποῦ κατοικεῖ ἡ Μίσς Σάουντερς ;

— Θὰ σὰς συνοδεύω ὁ γυιὸς μου.

Ὅταν ὁ "Αρτοσερ ἔφθασε στὸ σπίτι τῆς Μίσς Σάουντερς, τῆς ἔξεθεσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκεψῆώς του.

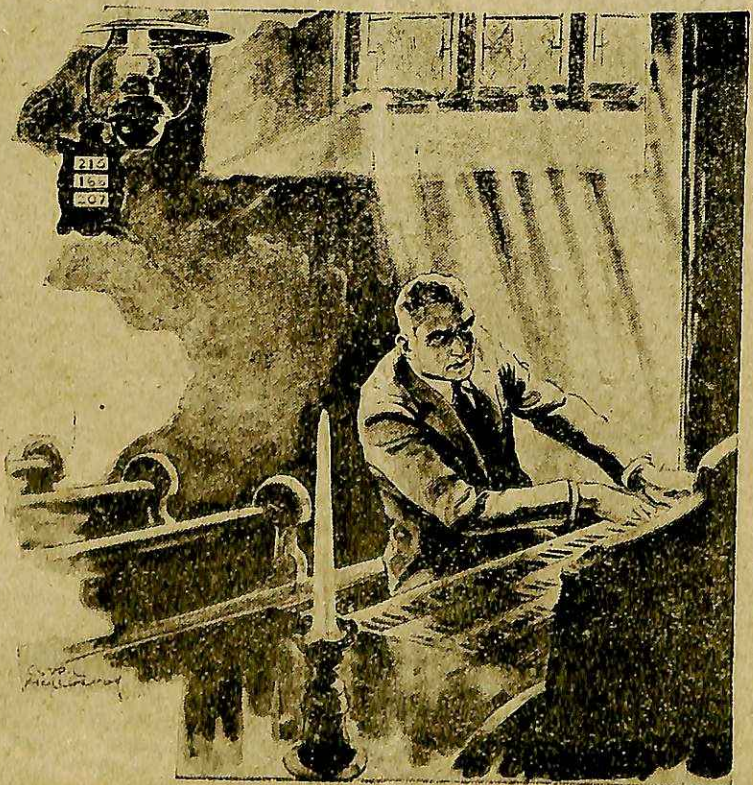
— Μὴ νομίζετε πὺς μπορῶ νὰ σὰς πῶ πολλὰ πράγματα τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη. Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνον εἶχα βῆν περιπατῶ, καὶ περνοῦσα κοντὰ στὴν ἐκκλησίαν, ὅταν ἄκουσα τὸ ἁμόνιον καὶ σταθῆραι. Χωρὶς νάμαι μουσικός, ἀγαπῶ πολὺ τὴν μουσικὴν, καὶ ὁ Μίστερ Σούγκτεν ἔπαιξε καλά. Σταθῆραι ἐκεῖ, λοιπὸν, ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐαφνικά, στὴ μέση μιᾶς μελωδίας, τὸ ἁμόνιον σταμάτησε ἀπτότομα. Περιμένα τοῦλάχιστον δέκα λεπτά, μὰ δὲν ἔπαιξε πιά, καὶ οὔτε εἶδα τὸν μίστερ Σούγκτεν νὰ βῇ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Τράσεϋ. Ἄν εἶχε βῇ ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν εἶδω. Ὁ χώρος ὀλόγηρα εἶνε ἀνοικτός, καὶ ἀπὸ τὸ βράχο πῶς εἶνε φωνικός ἀδύνατον νὰ σκαρφάλλω. Ἀλλά καὶ πάλι θὰ τὸν ἔβλεπα.

— Παράξενο, ἀλήθεια ! Ἦταν βαρὺς, μεγαλόσωμος ἄνδρας ;
— Ὁχι, ἀπεάντησε. Ἦταν λεπτοκαμωμένος καὶ κοντός. Γιατὶ ρωτᾶτε ;
— Ὁ Τράσεϋ μοῦ εἶπε πὺς τὸν ἄκουσε πὺν ἔφυγε. Ἐσεῖς τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸν Τράσεϋ ;
— Μήπως τὸν ὑποπτεῖσθε, δὲν βρέθηκε τίποτε ἐνοχοποιητικὸν ἐναντίον του. Ἐπέμεινε πὺς ὁ θάνατος τῆς "Αλῆς συνδέεται μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Σούγκτεν. Ἦταν μιὰ συμπτωτικὴ φωνικὴ, γιατί ἂν ὑποθεθῇ πὺς αὐτοκτονήσε, πρῶγμα ἀπίθανον, θὰ εἶχε βρεθῇ τὸ πτώμα του... Τί ἐντύπωσι σὰς ἔκανε τὸ παῖξμά του ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ;
— Ἦταν ὁσιος πάντοτε. Ἐπαιξε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ μιὰ μελωδίαν πὺν προτιμοῦσε, ὅταν σταμάτησε ἀπτότομα τὸ παῖξμά του...

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, ὁ "Αρτοσερ πήρε ἀπὸ τὴ ντουλάπα τὰ βιβλία τῆς μουσικῆς καὶ τὰ φυλομήτησε. Ἐνα ἀπὸ τὰ βιβλία, πὺς μεταχειριζόταν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀνοίγε μόνον του στὴν ἴδια θέσιν πάντοτε, στυν Ἡμετελὴ Συμφωνία τοῦ Σούμπεργτ. Ὁ "Αρτοσερ κᾶθισε μετροστά στὸ παλὸν πιάνον τοῦ σαλονιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ.

— Ὡ ! φώναξε ἡ Μίσσις Μάρτιν — αὐτὸ ἦταν τὸ ἀγαπημένον κομμάτι τοῦ μίστερ Σούγκτεν. Ἄδικα ὁπότεο ψάχνετε στὰ βιβλία του... Ὁ ἀσυναμικὸς τὰ ἔβρισαν ἐλ' αὐτὰ.

Τὴν ἐπομένη τὸ ἀπόγευμα ὁ

Μέσα στὸ μικρὸ καθρέφτη, ὁ "Αρτοσερ παρακολουθοῦσε τὴ φυσιογνωμίαν τοῦ νεακῶν...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ὑποσχέθηκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των σειρὰς περιφημῶν ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποία διανεμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας των περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστοῦργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

" Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ "

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ διανομὴ ἤρχισε κατ' αὐτάς.

Ὅπως σὰς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστουργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ των δημοσιευόμενων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἐτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μετὰ τὸν ἐπέμpton τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σελίδων ἕκαστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὠνομάσθησαν τὰ ἔργα πὺς σὰς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνύονται μὰς θὰ προσκομίζον τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα των Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου θ' ἀρχίσῃ ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστοῦργήματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

,, Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Θὰ ἐκδοθῶν ἀμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνώσται των περιοδικῶν μας πρέπει νὰ σταλῶν, μαζί μετὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔσοδα ἀποστολῆς των βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιζημία διὰ τὰ Γραφεῖον μας μιὰ τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνώσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπρακτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

τώρα ἔξωτος. Νὰ ἐκεῖ, στὸν ἴδιον τάφον μετὰ τὴν "Αλῆς... τὸν εἶχα ἀνοίξει γι' αὐτὴν !... Τὸν ἔβρισκα πὺς θὰ βαθεῖα, τὸν ἔβρισκα μέσα καὶ ἀπὸ πάνω λίγο χῶμα, καὶ ἦταν τὴν ἐπομένη κατέβασαν τὸ φρεντὸ τῆς μέσα στὸν τάφον, αὐτὸς βρισκόταν παρὰ κάτω, μὰ κανεὶς δὲν τὸ κατέλαβε.

— Πηγαίνω νὰ ἀνοίξω, εἶπε ὁ "Αρτοσερ. Τόμ, μένει μαζί του... Μὴ φοβάστε, Μίσς Σάουντερς... Ἀ ! πὺς νὰ σὰς εὐχαριστήσω! Μοῦ σάσατε τὴ ζωὴ !...

— Ἐλτε ἀργά ! Ἐλτε σιγά. Ρῶστε καὶ ἀπὸ τὸ καμπαναριὸν κάτω !

"Αρτοσερ πήρε πάλι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Μαίση.

— Θέλω τὴ συνδρομὴ σας, Μίσς Σάουντερς, εἰτε. Ἐστὶλα τὸν Τόμ νὰ ἐξηγήσῃ ἀπὸ τὸν ἐφημέριον τὸ κλειδί τοῦ Ὁργάνου καὶ τὴν ἄδεια νὰ παῖξω. Θέλω νὰ σταθῇ ἐξῶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, στυ θῆαι πὺς σταθῆραι ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν. Θὰ προσέξετε τὸ παῖξμά μου. Διὸ φρονέω θὰ σταματήσω ἀπτότομος στυ μέση τοῦ κομματιοῦ. Κατόπιν θὰ μοῦ πῇτε ποῖο σταμάτημα μοιάζει μ' ἐκεῖνο πὺν ἀκούσατε τότε. Ἐνοήσατε ;

— Ναί, Ἀλλά τί σκέψι ἔχετε στὸ νοῦ σας ; ... Ἀς εἶνε, εὐχνομα νὰ ἐπιτύχετε !

Ὁ Τόμ ἔφερε σὲ λίγο τὸ κλειδί καὶ μαζί μ' αὐτὸν ὁ "Αρτοσερ πῆγε στὴν ἐκκλησίαν.

— Δὲν πιστεύω νὰ σ' ἐνοχλήσω ἂν μελετήσω, Τράσεϋ ; ρώτησε ὁ "Αρτοσερ τὸν νεακόν. Ὁ ἐφημέριος μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια. Σ' ἀρέσει ἡ μουσικὴ ;

— Δὲν νοιώθω πολλὰ πράγματα, βέβαιον ἀλλὰ ἔξω καὶ ξεχωριστὸν ἕνα καλὸ παῖξμα.

Ὁ "Αρτοσερ ἐξεκλείδωσε τὸ ἁμόνιον καὶ ἀνοίξε τὰ διὸ πορτάκια. Ἀπάνω στυ δεξιὰ πόρτα ὑπῆρχε ἕνας μικρὸς καθρέφτης καὶ ἔτσι ὁ δόξα-παταξὶς μπορούσε νὰ βλέπῃ πίσω του τὸ σκευοφυλάκειον. Ὁ μικρὸς Τόμ, στὸν ὁποῖο ὁ "Αρτοσερ εἶχε ὑποσχέθῃ μιὰν ἰδίαν γιὰ τὸν κάτο του μῆτερ στὸ μικρὸ διαμέρισμα πίσω ἀπὸ τὸ ἁμόνιον καὶ ἔαχε νὰ κινῇ τὸν φουγέτηρα.

Στυν ὁρχὴ ὁ "Αρτοσερ ἔπαιξε ἕνα διὸ κομμάτι καὶ κατόπιν ἄρχισε τὴν "Ἡμετελὴ Συμφωνία, ἐνῶ μέσα στὸν καθρέφτη παρακολουθοῦσε τὴ φυσιογνωμίαν καὶ τῆς κινήσεως τοῦ νεακῶν. Αὐτὸς ὅμως ἔξακόντοῦ προσφύλασε τὸν τελευταῖον ἀπὸ τῆς δουλειᾶς πὺν τελείως ἀπεγνωσμένη πύλη. Σὲς λίγες ἐλὶ νὰ παῖξῃ καὶ ἔαφνικά φώναξε στὸν Τόμ :

— Ἐ, Τόμ, γιὰ στάσου λιγάκι, μήπως κοιμᾶσθῃς ;

— Ὁχι, σέρ ! ἀπάντησε ὁ μικρὸς. Παῖξετε ὅσο θέλετε.

Ὁ "Αρτοσερ ἔπαιξε λίγο ἀκόμα. Κατόπιν ἔβλεψε τὸ ἁμόνιον καὶ εἶπε στὸν νεακόν :

— Ἀντίο, Τράσεϋ. Τὸ δόξα-παταξὶς εἶνε πολὺ καλὸ, ἔρεῖς.

— Ἐτσι λένε οἱ εἰδήμονες, σέρ. Ἐγὼ ἕνα ἔξω καὶ πῶ, ὅτι παῖξετε πολὺ καλά.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὁ "Αρτοσερ, ἔπεισε καὶ βόηκε τὴ Μαίση, πὺς ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, τὸν περιμένε ἐξῶ.

— Ὡ ! μίστερ "Αρτοσερ, φώναξε μόλις τὸν εἶδε. Σὰς θαυμάζω ! Μὰ πὺς ἔρεστε ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ κομμάτι πὺν ἔπαιξε ὁ μίστερ Σούγκτεν ; Φαντάζομαι πὺς καὶ ὁ Τράσεϋ θὰ τ' ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβὲς τὸ παράξενο, εἶπε ὁ "Αρτοσερ σκεπτικῶς. Φάνηκε τελείως ἀδιάρκους σὺν νὰ τὸ ἄκουγε γιὰ πρώτη φορὰ.

— Ἀδύνατον ! Ἀφοῦ ἐγὼ τὸ ἀνεγνώρισα ἀμέσως, καὶ ὅμως ἦμον μικρὸ κοριτσάκι ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν. Ὁ Τράσεϋ τὸ εἶχε ἀκούσει ἑκατοντάδες φορὲς...

τίποτε :

—Πώς ; 'Απεναντίας !
—Τότε, βιαστήτε ! Ξέρετε ότι με περιμένουν σ' ένα ραντεβού, από το όπο'ο δεν μπορώ να λείψω...

Το μέτωπο του αστυνομικού ρυτίδωθηκε. Σκέφτηκε πώς όλη η συμμορία θα του ξέφευγε μέσ' απ' τ'α δάχτυλα. Καί μουρμούρισε :

—'Α ! "Αν δεν είχα έρθει εδώ ;...

—Θέλετε να πείτε πώς θα είχατε στήσει κιάλας την ποινική κοπαγίδα σας ; τόν δέικε και ο Λουσίνο. Κι' έπειτα ; "Οχι, Σάρλ, πιστέψτε με, δεν θα κάνατε τίποτε κι' ελεύθερος να είσαστε...

—Και γιατί ; ρώτησε ο Σάρλ.

—Ο καθηγητής άπάντησε τότε σαρκαστικά :

—Την περιέργειά σας την άνέχομαι, μά' όχι και την άδικα κρίαία σας ! "Αν και στο έξης δεν έχω πειά τίποτε να φοδηθώ από σας, ώστόσο φυλάω τα μυστικά μου για τόν έαυτό μου.

"Η φράσι κι' ο τόνος του καθηγητού ήταν γεμάτα υπονοούμενα.

—'Ο Σάρλ, αλλάζοντας θέμα, ρώτησε :

—Τι έκανατε στη Βιλλεφράνς ;

—Μιά καλή δουλειά, που λίγο έλειψε να μου τη χαλάσετε. Γι' αυτό άπέσπασα τ'ο βαγόν σας από τ'ο ύπολοιπο τρέινο.

—Δεν καταλαβαίνω πώς με προλάβατε.

—Έφυγα άπλούστατα μ' έεροπλάνο.

—Έκείνη τη στιγμή, ο Σάμ Στόν μπήκε μέσα στην αίθουσα και έπτε στο Λουσίνο :

—Είνε ώρα να φύγουμε !

—Καλά, 'Ετοίμασε τ'ο μικρό σου μηχανήμα, ένω έγω θ' άπαντήσω στην τελευταία έρώτησή σου φίλου μας, άν ο δάιμον της περιεργίας τόν βασανίζει ακόμα.

—'Ο Σάμ έσκυψε πίσω απ' τ'ο Σάρλ, ο όπ'ος μάντεψε ότι καταγινόταν να τοποθετήσει κάτι κάτω απ' την πολυθρόνα του.

"Η αίθουσα παρουσίαζε ένα φαντασμαγορικό θέαμα : "Ο Σάρλ, άκίνητος στην πολυθρόνα του, με τ'α χέρια και τ'α πόδια του δεμένα, με τ'α χαρακτηριστικά του σκληρά απ' τη συκίνησι, έχοντας μπροστά του αυτό τ'ο παράδοξο πλάσμα, που ήταν γυναίκα στα ρούχα κι' άντρας στο ντύσιμο, τόν καθηγητή Λουσίνο κι' έχοντας πίσω του τόν τερατώδη Σάμ, που έφάρμιζε στην πολυθρόνα του διάφορα σύρματα και ένα κουτί μεγάλο, σαν τ'α κουτιά τών πούρων.

—'Ο άστυνομικός προσάθανθηκε τότε ότι κάτι έπισημό έμελλε να συμβή. Για πρώτη φορά κατάλαβε ότι είχε καταδικαστή να πεθάνει κι' ότι ο Σάμ Στόν ήταν ο δήμιος, πού θα τόν έτελεσε με κάποιο καταχθόνιο μηχανήμα.

"Η άγωνία του θανάτου έκανε

πιό γοργούς τούς παλμούς της καρδιάς του.

Θέλησε να φωνάξη, ν' άμυνθώ.

Μά ή άξιοπρέπειά του, ή τιμή του συνετέλεσαν, ώστε να επιβλήθ' στην άπόγνώσί του. "Εξ άλλου, στο κάτω-κάτω, ο Σάρλ δεν ήταν άκόμα άπελπισμένος. "Όσο δεν είχε δεχτή άκόμα, τελειωτικό χτύπημα δεν ήταν τίποτε χαμένο.

—Καθηγητά Λουσίνο, ρώτησε, ή άνειψά σας ή Κλάρα είναι συνένοχος σας ;

—Τή φτωχή κοπέλλα ! φώναξε ο άστυνομικός. Αυτή, συνένοχος μου ! Ποτέ μου δεν χρησιμοποίησα τ'α νήπια επί βοήθους μου. "Οχι, ή Κλάρα άγνοούσε πάντοτε τή διπλή μου ύπαρξη...

—'Επειδή μόλιστα είμαι καλός, θα σας κάνω μία έξομολόγησι. "Η Κλάρα δεν είναι άνεψιά μου. Κανένας δεσμός συγγεινίας δεν με συνδέει μαζί της, ούτε και με τή μητέρα της την Κάρμεν "Αλβαρέζ. Μά παρουσιάζω την τελευταία ως άδελφή μου, για να μην υπομείζεται ή κόμος τις σχέσεις πού είχα μαζί της.

—"Ετσι, πολύ ουσικά, ή Κλάρα, κόρη του πεθαμένου συζύγου της Κάρμεν, νομίζει πως είμαι θεός της.

—'Είχε γαοίσματα. πού θα την έκαναν να διακριθ' στο στάδιο τού άστυνομικού για τ'ο όποιο τήν παρώριζα. Μά τί διάβολο της ήθε να έρωτευθ' τόν Πιέρ Ραβιέρ ; Σ' την άοχή αυτό με έβλε έξορνίζει και ν' αυτό ώσυνάμωσα τήν κλοπή τών διαιτητιών της μίσσης Πάκερ. "Ηταν ένα κόλπο πολύ πετυχημένο, δεν είν' έτσι ; Σάολ : "Η συνένογός μου Κάρμεν "Αλβα-

ρέζ υπέβαλε στ'ον Πιέρ τήν ιδέα να βάλ'η τ'α διαμάντια στην τσέπη του. "Ο Πιέρ, μόλις άνέθηκε στο αυτοκίνητό του, χτυπήθηκε από ένα συνεργάτη μου στο κεφάλι μ' ένα ρόπαλο από καουτσούκ και σωριάστηκε κάτω άναίσθητος. Τού πήραμε τότε τ'α διαμάντια και ώργανώσαμε όλη τή γνωστή σκηνοθεσία, ή όποια είχε ως άποτέλεσμα τή σύλληψι ενός άδώνου. Για να είμαι ειλικρινής, σου όμολογώ ότι φοβήθηκα λίγο μήπως άνακαλύψης τ'ο τέχνασμά μου. Μά έσύ στάθηκες πολύ εύπιστος και κυήγησες τόν Πιέρ ! "Εγώ ώδηγούσα τ'ο αυτοκίνητό του και στάθηκα στο πρατήριο της βενζίνης. Μετά τ'ο Βαλανσιέν, συνάντησαν τ'ο δικό μου άμάξι, πού τ'ο ώδηγούσε ο Μάρκος. Δεν μου έμεινε πειά, παρά να ρίξω τ'ο αυτοκίνητό τού Ριβά σ' ένα δέντρο, να μπώ στο δικό μου, να παραμονέψω τήν άφιξή σας στο Βαλανσιέν και να σας δώσω με τ'ο Μάρκο τής πιό άκρίβεις πληροφορίες γι' αυτόν πού καταδικάστε.

"Αργά, ο Σάρλ παραδέχτηκε.

—'Ασφαλώς, τ'ο κόλπο ήταν πολύ έπιτυχές. Μά νομίζεις, Λουσίνο, ότι έπεσα σαν στραβοπούλι στην πανίδα ;

—'Αφού συνέλαβες έναν άθώο.

—Τ'ο καθήκον μου με ύποχρέωνε.

—Κι' όμως, έπτε ο Λουσίνο, νωρίς τήν καλωσύνη μου, ο Πιέρ Ραβιέρ θα στελνόταν στο κάτερας ν' έσκατά νόημα.

—Τήν καλωσύνη μου ! Έκανε ο Σάρλ έρρωτισμένος.

—Ναι, τήν λιπαρήκα αυτόν και τήν Κλάρα. Π'αί λίγους άκριβώς τήν ώρα πού ήρθες εδώ.

Έγραφα μιά έπιστολή σ' αυτό τόν ήλίθιο άνακριτή κ. Ούγκονέ στην-όποια τού άνέφερα όλα όσα σου είπα προ όλίγου.

Για μιά στιγμή, ο Λουσίνο έμεινε σκεπτικός.

—Αυτό, Σάρλ — έπτε κατόπιν — σας άποδεικνύει ότι προ της έπισκέφώς σου, είχα κιάλας άποφασίσει τήν άναχώρησί μου. Δεν φεύγω, μπορείς να είσαι βέβαιος γι' αυτό. "Αναχωρώ με όλη μου τή θέλησι, νικητής σ' όλη τή γραμμή, με τ'α όπλα μου και τις άποσκευές μου, έπί κεφαλής όλων τών ανθρώπων μου. Δυστυχώς ή τύχη τ'α έφερε έτσι, ώστε να πεθάνετε σ'ε λίγο, άγαπητέ μου συνάδελφε... "Αλλοιώς, θα μαθαίνατε καταπληκτικά νέα σ'ε λίγο απ' τόν καθηγητή Λουσίνο. "Νειρευσόμουν, όταν ήμουν νέος, να γίνω κάτι παραπάνω από βασιλεύς, κάτι παραπάνω από αυτοκράτορα... Αυτή ή ήμέρα πλησιάζει...

—'Ο Σάμ, τή στιγμή εκείνη, σηκώθηκε πίσω από τήν πολυθρόνα. Τ'ο πρόσωπό του έλαμπε από σαρκασμό, καθώς φώναζε :

—Τελείωσα !

—Καλά ! έπτε ο Λουσίνο. Φεύγω πρώτος... Θα με συναντήσης μπροστά στο σταθμό "Ανρ-Μαρτέν. Χαίρε, Σάρλ !

—'Ωρεβουάρ, Λουσίνο !

—'Ο καθηγητής χαμήλωσε τ'ο πέπλο τού γυναικειού καπέλλου του, φόρεσε ένα μαντί με γούνα και άνοίγοντας τήν πόρτα, βγήκε έξω.

—'Ο Σάρλ άκούσε τ'α ψηλά του τακούνια να χτυπούν στα σκαλοπάτια τής σκάλας κι' έπειτα τήν πόρτα τής είσοδου ν' άνοίγη και να κλείνη.

Τότε ο Σάμ έσκασε στα γέλια. Τ'ο γέλιο του διαπεραστικό, άγριο, ήταν τερατώδες όπως και τ'ο πρόσωπό του. Πλησιάζοντας τ'ο δύσμορφο πρόσωπό του στο πρόσωπο τού Σάρλ, τόσο πού ή άναπνοές τους υπερδεδόντουσαν, έπτε :

—'Εγώ δεν θα σου πώ ούτε άντρία ούτε ώρεβουάρ... Θα σου πώ στο διάβολο !

—Ξέρεis τί έβαλα κάτω απ' την πολυθρόνα σου ; "Ενα φυσίγγι δυναμιτίδος !

—Μείνε ήσυχος, παλληκάρι μου. Δεν θα τήν άνάψω έγώ, μά ο πρώτος πού θα πατήση τ'ο γέρι του στο κουμπι τού κουδουνιού τής πόρτας τής είσοδου. "Ενα ηλεκτρικό σύρμα τ'ο συνδέει με τ'ο φυσίγγι της δυναμιτίδος. Άβριο τ'ο πρωί, ή καμαριέρες ή ο ύπρέτης θα πατήσουν τ'ο κουμπι και όα ποσκαλέσουν τ'ο μικρό σπινθήρα πού θα τινάξ'η στ'ον άέρα τήν πολυθρόνα και αυτόν πού βρίσκεται επάνω σ' αυτήν...

"Αργά, ο νάνος άπομακρύνθηκε. Συγχρόνως, έθγαλε από τήν τσέπη τού ένα φακέλλο πού τόν έξαισε με φροντίδα σ'ε μικρά-μικρά κομμάτια.

—Νά, έπτε με κακία, αυτή ή έπιστολή, είν' εκείνη πού έστειλε ο Λουσίνο στ'ον άνακριτή Ούγκονέ.

('Ακολουθεi)

ΕΠΙ ΤΩ ΕΟΡΤΑΣΜΩ ΤΟΥ ΙΩΒΙΛΙΟΥ ΤΟΥ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

("Άρθρο τού "Αγγλου δημοσιογράφου Μ. Soville, σχετικό με τή ζωή, τις συνήθειες, τις άσχο λίες, τις προτιμήσεις κτλ. τού Γεωργίου Ε')

χή τού θανάτου της, ο Γεώργιος διατηρεί τ'ο ιδιαίτερο σωλήν της, στο άνάκτορο Σάντγουικ, άκριβώς όπως ήταν όταν έζωσε εκείνη. Τ'ο μικρό γραφείο της, με τ'α διαμμένα και ρέξ έξαστήματά του διατίθεται πάντοτε άνοιχτό, και σ'όν κήπο, μπροστά στα παράθυρα τού σαλονιού της, διατηρείται με εύλαβική φροντίδα, ένα παρτέρι γεμάτο από ήλιότροπα, τ'α όποια είχε φυτέψει κάποτε ή ίδια ή βασίλισσα.

—'Από τ'α παιδικά του χρόνια, ο βασιλεύς διδάχθηκε να ενδιαφέρεται για τ'ο λαό του. Γεννήθηκε με τή λατρεία τής θάλασσας στην ψυχή του και τ'ο όνειρό του ήταν ν' γίνει ναυτικός. "Ετσι, όταν έλλεισε τ'α δώδεκα χρόνια του, ή μητέρα του, έπεισε τήν βασίλισσα Βικτωρία να τού έπατρέψη να πάη, ως δούκισ, στο Ναυτικό.

—'Όταν ήταν δούκισ, δεν τού γινόταν καμιά άπολύτως έξαιρέσις, καμιά χάρις, και ζούσε όπως και όλοι οι άλλοι δούκιοι.

—'Ως σήμερα ακόμα, ο βασιλεύς θυμάται και διηγείται γελώντας, πώς κάποτε, από άπροσεξία, έχισε τόν καφέ του επάνω στο κατάστρωμα τού πλοίου. "Αμέσως, ο άξιωματικός τής ύπηρεσίας τών διέταξε να φορέση μιά ποδιά, να πάρη ένα κουβά με νερό και μιά θούρτα και να σφουγγάρη τούς λεκέδες πού είχε κάνει.

—'Ο μικρός πρίγκηψ ήπικουσε και γονατιστός έταψε με τή θούρτα και καθάρισε τ'ο λερωμένο μέρος τού καταστρώματος, ενώ ο άξιωματικός φώναζε πώς άδιαφορούσε τελείως. "Αν ο νεαρός δούκισ ήταν πρίγκηψ ή κοινός θνητός.

—'Επί δεκατέντε χρόνια από τότε, ο βασιλεύς θρησκόταν τόν περισσότερο καιρό στη θάλασσα. "Η πλοή

νατική σχολή, στην όποια ήτρεπτόσε, έπαινε σ'ε πολλά ξένα λιμάνια, και κάθε φορά, ο βασιλεύς άποβάζοντα και έπισκεπτόταν τ'α διάφορα μέρη από τ'α όποια περνούσε. Τ'α γράμματά του στους δικούς του ήταν γεμάτα από τις εντυπώσεις του και για να διατηρήση καλύτερα τις άναμνήσεις του, κρατούσε ταχυιδό ήμερολόγιο. "Ο βασιλεύς διατήρησε αυτή τή συνήθεια και ως σήμερα ακόμα. "Υπαγορεύει δηλαδή τις εντυπώσεις του τής ήμέρας στ'ον γραμματέα του, ο όποιος κατόπιν τις άντιγράφει στο ήμερολόγιο τού βασιλέως.

—'Ο βασιλεύς Γεώργιος ισχυρίζεται πως όφείλει στη ναυτική άγωγή του τήν τάξη και τήν μεθοδικότητα πού τόν χαρακτηρίζουν. Τ'ο μεγάλο γραφείο του σ'τ' άνάκτορο τού Μπουάγγχαμ, όπου γίνονται τ'α συμβούλια τού Στέμματος και δέχεται τούς ύπουργούς του είναι διαρρυθμισμένο με σύστημα, άπαράλλαχτα, όπως ένα όποιόδήποτε έταγχελματικό γραφείο, με τις άριθμημένες θήκες του και τ'α χωρίσματά του, καμωμένα από ξύλο καρυδιάς για να ταιριάζουν με τήν επίπλωσι τής αίθουσής.

—'Από τήν εποχή πού ήταν δούκισ, ο βασιλεύς, άρχισε να συλλέγη γραμματόσημα και ως σήμερα τ'α γραμματόσημα έξακολουθούν να είναι ή πιό αγαπημένη ένασχόλησίς του.

—'Ιδού δ'ε πως άπέκτησε τήν μαγία του : "Όταν ήταν δούκισ, ένας συγγενής του τού έστειλε, ως Χριστογεννητικό δώρο, ένα άλμπουμ, για γραμματόσημα, με τή συμβολή να άγοράρη από κάθε λιμάνι πού θα περνούσε τ'α γραμματόσημα τής χώρας εκείνης. "Η συμβολή άρεσε στο νεαρό δούκιο και από τότε περ-

νούσε ώρες δολιχόμενος με τή συλλογή του. Οι συνάδελφοί του μάλιστα τού είχαν βγάλει τ'ο παρατσούκλι "Ο Γραμματιστής.

—Σήμερα, ή βασιλική συλλογή φημιζεται σ' έλιν τόν κόσμο για τόν πλούτο της και βρίσκεται έπτεδελμένη σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο τών άνακτόρων τού Μπουάγγχαμ, υπό τήν επίβλεψη ενός ειδήμονος.

—'Εκτός τών γραμματισμών, ο βασιλεύς έχει και συλλογή από μάλιστα ρολόγια και μιά άλλη από άναμνηστικά άντικείμενα τού ναυάρχου Νέλσονος, μεταξύ τών όποιων τόν διαβήτη και τ'ο σπαθί του. Αυτά βρίσκονται άνηρτημένα σ'ε περιβλεπτή θέση στο καπνιστήριο τής βασιλικής θαλαμώου.

—Με τ'ο κάπτερο και χουστό αυτό πλοίο, ο βασιλεύς ταξιδεύει κάθε χρόνο, παραπλέοντας, κατά τ'ο πρώτο δεκατενήμερο τού Αύγουστου τις άκτές τής χώρας του.

—'Ο βασιλεύς άρέσκει να διενθύν'η ο ίδιος τ'ο πλοίο του και άδιαφορεί για τόν καιρό. Τ'α καταφέρνει δ'ε περίφημα, πράγμα πού άποδεικνύει πως δεν έχασε τ'α μαθήματα πού πήρε ως άξιωματικός τού Ναυτικού.

—'Όταν έγινε έικοσι έπτά χρόνων, ο βασιλεύς άναγκάστηκε να έγκαταλείρη τις άγαπημένες ναυτικές ασχολίες του, ή όποιες δεν τού άφηναν τόν απαιτούμενο καιρό για τ'α κρατικές, αλλικές και κοινωνικές ύποχρεώσεις του. Κατόπιν, τόν έπόμνηο χρόνο, όταν έλαβε τόν τίτλο τού Δούκος τής "Υόρκης, παντρεύτηκε με τήν λυγερή και χρυσομαλλούσα εξαδέλφη του, τήν πριγκίπισσα Μαίρη τού Τέκ.

—'Υπάρχουν ένα σωρό θύλοι για τ'ο βασιλικό αυτό είδύλλιο, τόν όποιο πλέχτηκε στους κήπους τών άνακτόρων τού Μπάουμπαλ. "Ωστόσο κανείς δεν έμαθε ποτέ τις λεπτομέρειες του γιατί οι δυο ένδιαφερόμενοι κράτησαν μυστικές για τόν έαυτό τους, τις τρυφερές αυτές άναμνήσεις τους...

—Τήν έσση εκείνη, οι βασιλική γάμος γινότουσαν σύμφωνα με τ'α συμφέροντα τού Κράτους, αλλά ο γάμος τού Γεωργίου ήταν μόνο γάμος έξ έρωτος. "Ενα άλλο θέλημα στο νεαρό ζεύγος, πού έλαμπε τότε από εὐτυχία, ήταν άσχετό για να τ'α άπυληφθ'η κανείς.

—'Ο γάμος τούς έγινε μιά έσση μέρα τού "Ιουλίου, στα 1893, στο παλάτι, βασιλικό παρεκκλήσιο τών "Ανακτόρων τού "Αγίου "Ιωάννου, πού ήταν γεμάτο από χιλιάδες τριαντάφυλλα, ενός όμοιμένου είδους, για τ'α όποια ή νύφη ένοώπε ιδιόαιτη προτίμησι. Στο χέρι της ή πριγκίπισσα κρατούσε ένα μπουκέτο από τ'α ίδια τριαντάφυλλα. "Ηταν λεπτή και χαριτωμένη, με τ'ο όλόλευκο μεταξινό της φόρεμα, τ'ο γαρνιρισμένο με πολλές πολύτιμες ντατέλλες και με μικρά στεφάνια από άνθη τής ποδοκαλλιός. Γύρω στο γυνώ λαιμό της, φορούσε ένα άπλο περιδέραιο από μαργαριτάρια, δώρο τού μηνητ'ρου της. Τ'ο κό-

Μιά τελευταία φωτογραφία τού βασιλέως στα άνάκτορα τού Ουίνδσορ

Οι τέσσερες γιοι τού "Αγγλου βασιλέως : "Ο πρίγκηψ Γεώργιος, δούε τού Κέντ, ο πρίγκηψ τής Ουάλλιας, ο δούε τής "Υόρκης και ο δούε τού Γιοκλότερ (Φωτογραφία τού 1933)

—'Όταν τοποθετήσαν στο κεφάλι τ'ου τ'ο χρυσό τ'ο στέμμα, πού τ'ο στόλιζαν κρίνοι από πολύτιμα πετράδια, ο βασιλεύς έψωσε τ'ο βλέμμα του κι' ένα χαμόγελο φώτισε τ'α μάτια του, σαν να δεχόταν ευχαρίστως τήν ύψηλή παρακαταθήγη, πού τού έμπιστευόντουσαν και σαν να θελε να βεβαιώση τή θέλησί του να τή διαφυλάξ'η.

—Και πράγματι, ο βασιλεύς Γεώργιος, όχι μόνο διαφύλαξε τήν παρακαταθήγη του, αλλά και άφώτισε τήν άγάπη τού λαού του, δείχνοντας τ'ο μεγαλύτερο ενδιαφέρον του για τήν ευημερία και τ'α συμφέροντά του.

—Τ'α δημοκρατικά αισθήματά του, ο βασιλεύς Γεώργιος τ'α κληρονόμησε από τήν μητέρα του, τήν βασίλισσα "Αλεξάνδρα, τής όπ'ας μοιάζει καταπληκτικά.

—Μητέρα και γιος έζωσαν καλή συντροφιά μαζί και από τήν επο-

σημεία αυτά εξακολουθεί, ως τώρα, να είναι το πιο άγαστημένο της.

Το νηπικό πρόγραμμα της βασιλίσσης, βασίζεται σήμερα φυλαγμένο σε μια βιτρίνα της βασιλικής αίθουσας του Μουσείου του Λονδίνου. Και όταν η βασίλισσα πηγαίνει και επισκέπτεται το Μουσείο για να δει τα νέα αποκτήματά του, δεν παραλείπει ποτέ να σταθεί μία στιγμή μπροστά στο χαριτωμένο αυτό πρόγραμμα της Βικτωριανής εποχής. Και όταν την ημέρα της επέτειου του γάμου της, κατεβαίνει το πρωί, στην άνω κατοικήσιμη τραπεζαρία, για να προγευματίσει, βρίσκει πάντα στη θέση της, πάνω στο τραπέζι, μία μεγάλη αγκαλιά από τα άγαστημένα της τριαντάφυλλα, τοποθετημένα δίπλα στο δωρό του βασιλέως - σιζύγγου της.

Ήσυχως δεν υπάρχει εύτυχέστερος οικογενειάρχης από τον βασιλέα Γεώργιο της Αγγλίας. Τα πρώτα χρόνια του γάμου του, τα πέρασε στην κομψή Εταιρία του κοντά στο δάσος του Σάντρινγκχαμ. Έκει γεννήθηκαν τέσσερα από τα έξι παιδιά του, και οι περισσότεροι, συνηθισμένοι στην αυστηρή έθιμο της Αγγλίας, άπορεύονται για την άλλη οικογενειακή ζωή του πραγματικού ζεύγους. Εβρίσκον συνηθώς τον οικοδεσπότη τότε να παίζει με τα παιδιά του πάνω στη γλάστρα, ενώ λίγο παρέρωτος ή οικοδεσπότης γεντούσε ένα παιδικό φορματάκι και τότε να τραγουδάει ναυτικά τραγούδια με την ευχάριστη φωνή του του βασιλιά, ενώ η σιζύγγος του τον συνόδευε στο πιάνο.

Όταν κατόπιν, ως πρόγραμμα και προκήρυξη της Ουάλλιας, μετακίνησαν στο Μάρμπορο-Χάους, στο Λονδίνο εξακολούθησαν, την ίδια ευτυχισμένη ζωή τους, παρ' όλες τις κοινωνικές υποχρεώσεις τους. Και σήμερα ακόμα οι άνθρωποι του Μπόουινγκχαμ, ή αυτή η κομψή, ευτυχισμένη ατμόσφαιρα τους περιβάλλει. Μετά το δείπνο, όταν ήσυχάσει από τις κρατικές φροντίδες του, ο βασιλέας κάθεται άπεναντι στη βασίλισσα για μία δυό ώρες, κουβεντιάζοντες, διαβάζοντες, ή άκουσε τη ραδιόφωνο. Συχνά, τις μέρες που τυχαίνει να μη δει τα παιδιά του, ο βασιλέας τα παίρνει στο ιδιαίτερό του τηλέφωνο και κουβεντιάζει άρετη ώρα μαζί τους. Ή που μεγάλη χαρά του είναι να παίζει με τα έγγονά του.

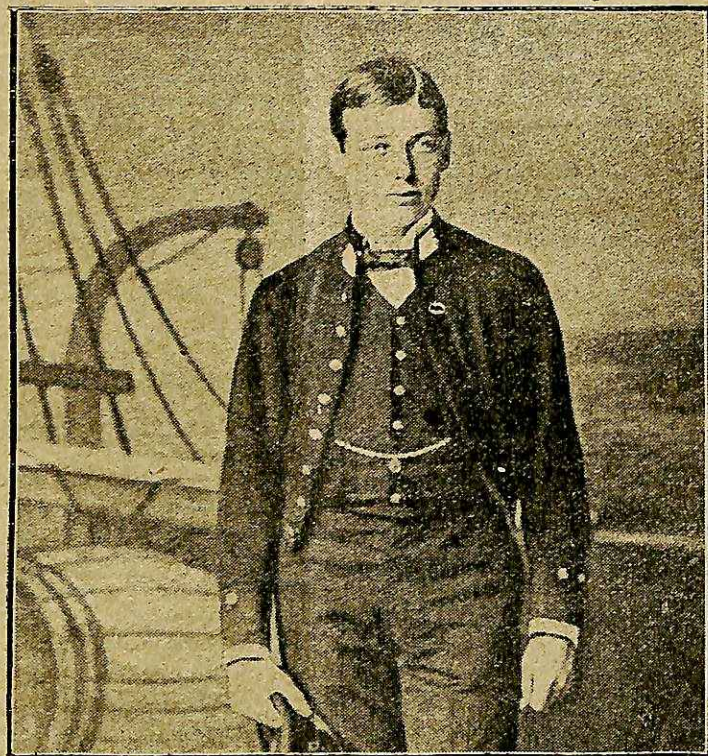
Η κόρη του έχει δυο γιους, οι οποίοι είναι κι αυτοί μανιώδεις γραμματισμένοι. Από την προπαρασκευαστική σχολή, όπου είναι οικότροφοι, αλληλογραφούν τακτικά με τον βασιλέα και ζητούν τις συμβουλές του, και οι «παισιεύσεις-βασιλείας» όσοδήποτε άσπασχολημένους και αν είναι με την επίσημη αλληλογραφία του Κράτους, δεν παραλείπουν να τους απαντήσουν. Καμιά φορά κάθεται και φτιάχνει χαρτίνα καρδιά για τη μικρούλα πριγκίπισσα Μάργκαρετ, ή οποία είναι πενήντα χρόνων! Κάποτε μάλιστα πήγε μαζί της στην αβύσσου του μπάνιου, για να τα βάλει να πλένουν επάνω στο νερό.

Κάποτε διάσημος πολιτικός, διηγείται πως κάποτε που πήγε να επισκεφθεί τον βασιλέα, τον δόγησαν σ' ένα δωμάτιο, μέσα στο οποίο του φάνηκε πως δεν θα μπορούσαν κανείς. Ξαφνικά όμως άνοιξε

λίγη πώς σε μία όψη, κάτω από ένα καναπέ προεβήκαν δυο άνθρωποι, παιδιά με σταχτιά παντοφλίνα και δίπλα ένα ξυγύρι μικρά ποδαράκια με κοντές άσπρες κάλτσες...

Καθώς ο πολιτικός κινιόταν σ' αίσθημα, ξεπρόβαλλαν κάτω από τον καναπέ ο βασιλέας και η μικρή πριγκίπισσα Ελισάβετ. Ο βασι-

στιγμές είχε λιγοστές στην καθημερινή ζωή του βασιλέως, ο οποίος βρίσκει διαρκώς άσπασχολημένους με σοβαρές φροντίδες. Έλλάσσον άνθρωποι, εκτός των άνωτέρων αυλικών, μπορούν να φανταστούν την καθημερινή καταπληκτική σωματική και πνευματική κόπωση στην οποία υποβάλλεται ο άνακτος άρ-

Ο βασιλέας, την εποχή που υπηρετούσε ως δόκιμος

λεως γελούσε και κάτι κρατούσε στο χέρι του. — Έπεσε το χιόνι των μυλωνών της Αγγλίας, — έβγήκε στον επόχοντες του. Είχε πάει πάνω από τον καναπέ καθώς παίζαμε τ' αλογάνια! ...

Όστόσο, η ξέγνοιαστες αυτές

Ο βασιλέας και η βασίλισσα, την εποχή του γάμου του

χων της Αυτοκρατορίας. Κάθε ώρα του, κάθε στιγμή του είναι προσεκτικά κανονισμένες από προτίτητες. Για να κερδίσει μάλιστα, καιρό, ο βασιλέας δίνει έναν απόλυτο ή να του διαβάσει τις προτιμές και τις βραδυνές έρμενες, την ώρα που έκοιναί αλλοίως ένδυμασία για το γέμια.

Ένα ιδιαίτερο ταχυδρομικό άμει- ξι φέρνει την βασιλική αλληλογραφία στα άνακτορα του Μπόουινγκχαμ και αφού ο γραμματέας ξεχωρίσει τα γράμματα, ο βασιλέας επιθεωρεί μόνος του την αλληλογραφία του. Κι ανάμεσα στις άπειρες προεβήσαντες των θεοκρατικών και κοινωνικών οργανώσεων, έγκαινα κρατικών και φιλελευθέρων ιδρυμάτων, υπάρχουν και μερικά παράξενα γράμματα. Έξαρνα, κάποια κυρία του έγραφε κάθε μέρα, επί χρόνια όλοφληρα για να τον παρακαλούσε να διατάξει να άταγορευθεί στα σχολία και στις γάτες ή έλευθερα κυκλοφορία στους δρόμους, όταν δεν είναι δεμένα με άλυσίδα! ...

Από τις δεκά το πρωί, άρχίζουν να φθάνουν στα άνακτορα τα μυστικά έγγραφα μέσα στις κόκκινες θήκες τους, τις οποίες φέρουν οι λευκάνθρωποι διαγγελλείς του βασιλέως. Αυτά σχετίζονται συνήθως με ζητήματα διπλωματικά, στρατιωτικά και ναυτικά και της Άεροπορικής Αμύνης. Συχνά ή μελίτη αυτών των εγγράφων διακόπτεται από την επίσημη κανονική ύπουρο ή άπεσταλμένο ξένων άνωτέρων, ή για να παραστή ο βασιλέας σε κανένα Υπουργικό Συμβούλιο ή για να παρενβεί σε καμιά άναρχη, ύποχρηστική δεξίωση.

Συνήθως ο βασιλέας έτοιμάζει ή ίδιος τους λόγους του. Τους ύπαγορεύει στον γραμματέα του, ο οποίος κατόπιν τους διαβάσει δυνατά, ώστε να διορθώσει ο βασιλέας εκείνα που δεν του άρέσουν.

Και ταξιδεύοντας ακόμα, ο βασιλέας εργάζεται. Μέσα στο σαλόνι του βασιλικού τριανού, ύπάρχει ένα γραφείο στερεωμένο στο δάπεδο και στο τοίχωμα με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη κινείται διόλου, και εκεί ο βασιλέας εργάζεται.

Στα άνακτορα του Ουίνσορ, του Σάντρινγκχαμ και του Μπάμφορλ ύπάρχουν ιδιαίτερες τηλεφωνικές εγκαταστάσεις, ή οποίες έπαιρτον στα μέλη της Κυβερνήσεως να επικοινωνούν άπ' εύδειας και άμέσως με τον βασιλέα σε κάθε ώρα της ημέρας και της νύχτας.

Ο βασιλέας Γεώργιος είναι μετριώτης σ' όλα, εύκολος στην τρυφή του, κι αγαπάει στο ριζικό και στο άκονισμα. Προτιμά να περάσει μία ήσυχη βραδιά κοντά στο τζάκι του, με την οικογένειά του, παρά να παρενβεί στην πιο έλκευτη διασκεύαση. Λίγη ύπαισσία, ένας περπάτητος στο δάσος με το σκυλί του και το τσιγάρο του, καμιά παρτίδα μπιλιάρδο με κανένα παλιό φίλο του, ή άπάντορας ενός καλού βιβλίου, αυτές είναι ή προτιμήσεις του βασιλέως Γεωργίου.

Κάποτε ο πρίγκιπ της Ουάλλιας είπε, πως τρία είναι τα πράγματα, τα οποία σιγαινετα ο πατέρας του: ένα ύπεριοντότερο ρομάντο, τα βαμμένα νύχια και τα καινούργια παπούτσια!

Στη φιλολογία, ο βασιλέας προτιμά τους κλασσικούς συγγραφείς. Έχει στο ιδιαίτερο γραφείο του, δίλη τη σειρά των έργων του Τόκερ, του Ντάντε, του Τρόλλος και του Ουάλτερ Σκωτ, τα οποία έχει διαβάσει επανειλημμένως. Διαβάσει φυσικά, και σύγχρονα έργα. Προτιμά όμως δια σχετικά με ταξίδια, τις βιογραφίες και τις διάφορες μελέτες. Όσα ρομάντο

διαβάσει, τα διαβάσει κατόπιν συστάσεως της βασιλίσσης, ή οποία γνωρίζει τα γούστα του.

Άλλα και στην ένδυμασία, ή βασιλέας είναι συνηρητικός, μολοντι παίζει να δίνει ιδιαίτερη προσοχή στο ζήτημα αυτό. Φορεί συνήθως σκληρό καπέλλο, όχι γιατί τού άρεσει ιδιαίτερος, αλλά επειδή το βρίσκει πιο εύρηστο, όταν χαιρετά. Στη μπουντοινέρα του έχει πάντοτε ένα λουλούδι. Κι αυτό το κάνει, επειδή ή έθιμοτυπία άπαιτεί να τον μπουντάν οι κύριοι της συνοδείας του, οι κηπουροί και οι άνθοπώλαι να κερδίζουν άρετά χάρις στο παράδειγμα του βασιλέως. Το λουλούδι που φορεί κατόπιν προτίμησης σ' όλες τις περιστάσεις έπίσημες και μη, είναι ένα γαρύφαλλο.

Το Σάντρινγκχαμ είναι ή άγαστημένη διαμονή του βασιλέως, ίσως έπειδή κι αυτό το άνακτορο τον συνδέουν πολλές άναμνήσεις της παιδικής ήλικίας του και των πρώτων χρόνων του γάμου του. Στα κτήματά του στο Νόρφολκ, σύμφωνα με την έπιθυμία του, τον δομάζουν άπλωσ ό Άρέντης μας.

Εύχαριστείται, όταν βρίσκεται εκεί, να φορή ένα κοινό στο κεφάλι, κι ένα παλτό, βολικό σακάκι, το οποίο δεν έννοει να άντικαταστήσει, και να ξεκινά για ένα μακρινό, έξοχικό περίπατο, με μόνους συνοδούς του, δυο μεγάλα κυνηγετικά σκυλιά.

Αν τύχη και συναντήσει στο δρόμο του, κανένα δασοφύλακα ή καλύτερη, ο βασιλέας σταματά για να του προσφέρει ένα σιγάρο και να κουβεντιάσει λίγο μαζί του. Γνωρίζει τα όντομα όλων των παιδιών της περιφέρειας, αλλά και αυτά έχουν πώς ο Άρέντης είναι έλκενος, που τους δίνει τα βουβία, όταν διακρίνονται στο σχολείο, που τους μοιράζει γλυκάματα τα Χριστούγεννα και δίνει προς χάριν τους μία θαυμασία γιορτή το καλοκαίρι, με χίλια δυο παιχνίδια και πλούσιο τσάι κατόπιν.

Από το Σάντρινγκχαμ, κάθε χρόνο τα Χριστούγεννα, ο βασιλέας δίνει τον χαιρετισμό του δια ραδιοφώνου στους ύπηκόους του. Ο βασιλέας Γεώργιος είναι ο πρώτος μονάρχης ο οποίος σκέφτηκε να μεταχειριστεί αυτό το μέσον για να άπικωνήσει προσωπικά με το λαό του. Η σκέψη του αυτή να μίληση άπ' εύδειας, έτοιμα και για μία λεπτή μονάχη, με τις έκατοντάδες χιλιάδες άνδρων και γυναίκων και των πιο άσπασχολημένων κτίσεων ακόμα, χαρακτηρίζει τα άσθηματά του.

Ο βασιλέας έτοιμάζει πρώτα το λογίδριό του, χωρίς να ξέρει κανείς άλλος από το περιβάλλον του π' άκούτεται να πει. Κάθετα κατόπιν άποστά στο πολυτέλες μί- στρο και τη στιγμή που θα δει να άνάψει το έλδοποιημένο μικρό κωκίνο φως, άρχίζει και μιλά, άπειρημένος στο λαό του, με τις λέξεις, ή οποίες χωροαποτελούν το καλό τη σκέψη του:

— Φίλοι μου...

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Μαΐου έ. έ. οίκια εν Χαλανδρίω έκ 4 δομάτων ταπεινάς και λουάν χειμαδίων, δι' διόκληρον την θεοκήνην περιόδον ή και δια την χειμερινήν συγχρόνως, με έγκατάστασιν κλιματικό κλπ. Πληροφορία εις τα Γραφεία μας.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΑΝΘΡΩΠΟΥΣΙΕΣ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

(Μία συνταρακτική δίκη που άναστατάσε την κοινή γνώμη της Άμερικης)

ΤΟ Κωκίνο- γιοδίκιο του Βερνάν έ έ λ' ο τ ο υ Μεξικού έ- δικάστη ε, τελευταία, κι, αλλά έξαιρετικά περίεργη ύπόθεση, κατά την ό- ποία άπειρά- λυθη, ότι ή συνήθεια της άνθρωπο θ- σίας ύφισα- τα και στις ήμερες μας άκούη με- ταξύ των Έ- ρυθροδέρ- μων!

Επρόκειτο για την μυστηριώδη έξαφάνιση ενός μικρού άγορού, του παιδιού ενός φύλακος μιας σιδηροδρομικής γεφυρας. Κατά τις κατα- ύψεις των δυστυχισμένων γονέων του, το άγοράκι, μόλις όχτω χρό- νων, έμάζεψε λουλούδια κοντά σε μία από τις όχθες του ποταμού, πάνω από τον ό- ποιο περνούσε το τραίνο και ήλγε από πέρα καθόταν ή μητέρα του και έπλεκε κάλ- τρες.

Σε κάποια στιγμή ή μη- τέρα άφησε το παιδί της μόνο και έτρεξε στο φυλα- κείο για να πει κάτι στον σιζύγό της και ξαναγύρισε, στη θέση της, ύστερ' από δυο, το πολύ τρία λεπτά της ώρας. Άλλά το παιδάκι της τώρα δεν φανόταν εκεί κοντά. Το φώναζε, το έ- ναφώναζε, αλλά τίποτε. Καμιά άπάντησι δεν έλα- βε. Στο μεταξύ έφτασε κι ο σιζύγος της και τότε μαζί και οι δυο άρχισαν να έρευνούν τα περί- χωρα. Πέρασαν ώρες διάκληρες, κι άχμένοι πήγαν οι κάποι τους, ή φωνές και ή έρευνες των δυστυχισμένων γονέων. Το μικρό άγοράκι είχε χαθεί ή μάλλον κάποιος το άπ- τήγαγαν, το έλεψαν. Άλλά ποιά... Και την μυστηριώδη αυτή ύπόθεση ανέλαβε να την διαλέκωνη μετά την άστυνομία, ή Δικαιοσύνη.

Κατά τη δίκη, το έδάλλιο του κα- τηγορουμένου ήταν άδειανό, γιατί οι άπαγωγείς του μικρού παρέμει- ναν άγνωστοι, αλλά ή δίκη διεξή- χθη με έξαιρετική έπισιμότητα. Οι μάρτυρες μάλιστα — και παρήλα- ρόφανο και τη στιγμή που θα δει να άνάψει το έλδοποιημένο μικρό κωκίνο φως, άρχίζει και μιλά, άπειρημένος στο λαό του, με τις λέξεις, ή οποίες χωροαποτελούν το καλό τη σκέψη του:

Ο πρώτος μάρτυς κατέθεσε, ότι ένας γιατρός της φυλής της Άσι- ζόνας του Νέου Μεξικού, όταν έ- πεσε κάποια θανατηφόρος έπιδημία στη φυλή του, συμβόλεψε τους φυ- λάκους να θανατώσουν μία κατέ- λα που λεγόταν 'Ισοφίνα'. Άντόν, γιατί αυτή ήταν ή αιτία του κακού. Και οι Έρυθροδέρμοι την άπήγα-

γαν μέσα σ' ένα παρθένο δάσος και την θυσίασαν για να έξωμενί- σουν τον έξωρημένο θεό τους!

Άλλά περισσότερον τραγική ύ- πηξε ή κατάθεση ενός ιεροστο-λόλου, ο οποίος έζησε πολλά χρό- νια μαζί με τους 'Ινδούς της φυ- λής των Ζία, της πιο άνεξέλεγκτης και άγριας φυλής των 'Ινδών της Άμερικης. Η φυλή των Ζία λοι- πόν — κατά την κατάρθεσι του ιε- ραστολόλου — λατρεύει, ως θεόν, ένα γιγάντιο φείδι, που μένει μέσα σε μία μεγάλη σπηλιά. Το στόμιο της σπηλιάς αυτής φρουρείται νύ- χτα και μέρα από έναν ιερέα, ο ό- ποιος μόλις διη το ιερό τέρας, να θγαίνει έξω από την κατοικία του, πρέχει και είδοποιεί τους άλλους ιερείς και τον φύλαρχο. Η έξοδος του προδέρου Θεού είναι ένδειξις της στενοχωρίας του, ή οποία πρέπει να περάσει, για το καλό της φυλής, και δεν ύπάρχει άλλο μέσον γι' αυτό παρ' άλλον ή θυσία ενός η- πίου.

Ρίχνουν λοιπόν κλήρο, ο φύλαρ-

Καί ένα άλλο παρόμοιο κρούσμα έξαφάνσεως παιδιού σημειώθηκε πρό ήμερών στη Βέρα - Κρούς.

Μία φυλή είδοκωλυτών Έρι- θροδέρμων έβλεπε το παι- δάκι ενός κτηματίου. Μά- ετύχως ή καταδικαστική άρχις τους πρόλαβαν και τους συνέλαβαν τη στιγ- μή που έπρόκειτο να το θυσιάσουν.

Ο λαός μάλιστα έξε-

μόνη τόσο από τη φρε- αστική αυτή άπάντορα, ως έπειδή έναντίον των άπαγωγόντων κι' έλυντόρων: δυο άπ' αυτούς και τους ύπολόγους με μεγάλη δυ- σκολία κατώρρωσαν να τους σώσουν οι άστυνο- μικοί.

Το καλοκαίρι πολλά σίτια μαστίζονται από μωμήνια. Για να γλυτώσετε άπ' αυτά θανάτους το μέ- σος που έχα μωμήνια με άφήρη- μα από καπνό.

Αν το σπίτι μωμήνη μωμήνες, βράστε θειάφι και άφήστε τον ή- πίο του να ξεχυνθεί. Η μωμιά έ- πιπύεται άμέσως. Έπειτα για να φύγη ή μωμιά από το θειάφι και- νετε λίγο «Παπέ ντ' Άρμενι».

Αν θέλετε ν' άπολυμάνετε δια- μύτιον άσθενούς, βράστε μέσα σ' αυτό νερό σήκωντας μέσα μία κου- τάλια άπ' αυτό το μίγμα: Είδά- λιο 10 γρ. Έσάν από θυμάρι 6 γρ. Έσάν από λεβάντα 6 γρ. Έσάν από λεμόνι 5 γρ. Ούλινον 90 βαθμών 100 γρ.

Ο άπιδες αυτός άπολυμάνει τε- λείας.

Η μελάνη από το παρθένο θγαίνον άν χρησιμοποιήσετε δεκα- λικό λωμένο σε νερό έστο. Άλλά να προσέτετε στον καθορισμό, όταν ή μελάνη είναι άκόμα φρέσκια. Άλλοιώς δεν έξολοκληται παρ' άλλον με πλανόδια.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Το καλοκαίρι πολλά σίτια μαστίζονται από μωμήνια. Για να γλυτώσετε άπ' αυτά θανάτους το μέ- σος που έχα μωμήνια με άφήρη- μα από καπνό.

Αν το σπίτι μωμήνη μωμήνες, βράστε θειάφι και άφήστε τον ή- πίο του να ξεχυνθεί. Η μωμιά έ- πιπύεται άμέσως. Έπειτα για να φύγη ή μωμιά από το θειάφι και- νετε λίγο «Παπέ ντ' Άρμενι».

Αν θέλετε ν' άπολυμάνετε δια- μύτιον άσθενούς, βράστε μέσα σ' αυτό νερό σήκωντας μέσα μία κου- τάλια άπ' αυτό το μίγμα: Είδά- λιο 10 γρ. Έσάν από θυμάρι 6 γρ. Έσάν από λεβάντα 6 γρ. Έσάν από λεμόνι 5 γρ. Ούλινον 90 βαθμών 100 γρ.

Ο άπιδες αυτός άπολυμάνει τε- λείας.

Η μελάνη από το παρθένο θγαίνον άν χρησιμοποιήσετε δεκα- λικό λωμένο σε νερό έστο. Άλλά να προσέτετε στον καθορισμό, όταν ή μελάνη είναι άκόμα φρέσκια. Άλλοιώς δεν έξολοκληται παρ' άλλον με πλανόδια.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Δυστυχώς, η έλλογη αυτή του μεγάλου δούκως τόσο ήταν οικτρή, όσο έπιτυχής υπήρξε η έλλογη του Μούρφ.

Ήταν βέβαια διακεκριμένος σοφός ο Κάισαρ Πολιντό. Φιλολόγος φημισμένος, ιστορικός βαθύτατος, ιατρός απ' τους πιο ξακουστούς και δεινότερους επίσης στις φυσικές επιστήμες. Αιτιασώτερος όμως παιδαγωγός από αυτόν, ποτέ ίσως δεν υπήρξε στον κόσμο! Γιατί, παρ' όλη την απέραντη μόρφωσή του, ο Πολιντό, ήταν ασεβέστατος στα θεία, πανούργος, υποκριτής και κακοήγηστος. Σ' αυτή την εικόνα, αν προσέθεσε κανένας και την ασυγκράτητη φιλοδοξία του Πολιντό, θα μπορούσε ίσως να σχηματίσει μια αρκούντως ιδέα, για τη φαιδρία του ανθρώπου αυτού!

Ο Ροδόλφος ένοιωσε άμεσως απειθαρεία γι' αυτόν τον διδασκαλό του. Ο Πολιντό, όμως, πανουργότατος, αλλά και κινικότατος, κατόρθωσε να μεταλλαγή μια φυσικοαπώθη αδυναμία του Ροδόλφου και να τον κάνει σύμμαχό του εναντίον της άρχης.

Συνέθεσε δηλαδή το εξής: Ο Ροδόλφος, όποτε απ' την ανεξάρτητη άρστική ζωή την οποία έζησε τόσα χρόνια, ένοιωθε άποστοργή και κλείνεται διαρκώς σ' ένα δαιμόνιο και να άποσιώμεται στη μελέτη διαφόρων άνωρων βιβλίων. Αντίθετα, δηλούσε να τρέχει διαρκώς στις έξοχες και στα δάση, να κινηγά, να βιτεύει απ' το πρωτό το βράδυ κ' όσο έκπιονε ένα καλό τουρκάκι, τόσο περιφρονούσε τα βρασιότερα βιβλία του κόσμου!

Όταν τα άντελήφθη αυτά ο άσυνείδητος παιδαγωγός, ένοιωσε κρυφή χαρά κ' άποφάσισε να έπωφεληθεί. Συγχρόνως, καλλιεργούσε γι' αυτό ένα φιλόδοξο σχέδιο του: Να άποκτήσει δηλαδή μεγάλη επιφύλαξη στον Ροδόλφο, να τον κάνει άκνηδό κ' έκδοτο στις ήδονες, κ' όταν θα διαδεχόταν τον πατέρα του στο θρόνο να είνε μια σια άβυσσος ήγειμονος. Και τότε, φυσικά, θα κυριαρχούσε στο κράτος ο Πολιντό, θα γινόταν ίσως και πρωθυπουργός, και θα διοικούσε το Γερμανόταίν, όπως κάποτε ο καρδινάλιος Ρισελιέ διοίκουσε τη Γαλλία!

Γιατί τάχα;... Μήπως ο Ρισελιέ δεν είχε έμεταλλαγή τότε την άδυναμία του βασιλέως Λουδοβίκου 13ου;... Έτσι θα έμεταλλαζόταν κ' ο Πολιντό, τη μελλοντική άβουλία κ' άνεανότητα του μέλλοντος μεγάλου δούκως Ροδόλφου!

Προσπάθησε λοιπόν απ' την άρχη άόλη, να γίνει συμπάσης σπών μαθητή του. Δειχνόταν έπιεικής στην άμέλειά του κ' έβρισκε απ' τον μεγάλο δούκα τις παρεκτροπές του. Αλλά για να μην υποψιάζεται κ' ο μέγας δούξ, ο όποιος δεν ήταν και τόσο μορφωμένος, προσχεδία-

ζαν—διδάσκαλος και μαθητής— κανένα μάθημα επίτηδες, και το έτελεούσαν όποτε βούλησε ο Ροδόλφος. Έτσι, ξεγελιόταν εύκολα ο έλικρινής χαρακτήρ του άνοσημότατου μεγάλου δούκως, κ' ο Πολιντό άποκτούσε περισσότερη την έμπιστοσύνη του ήγειμονος.

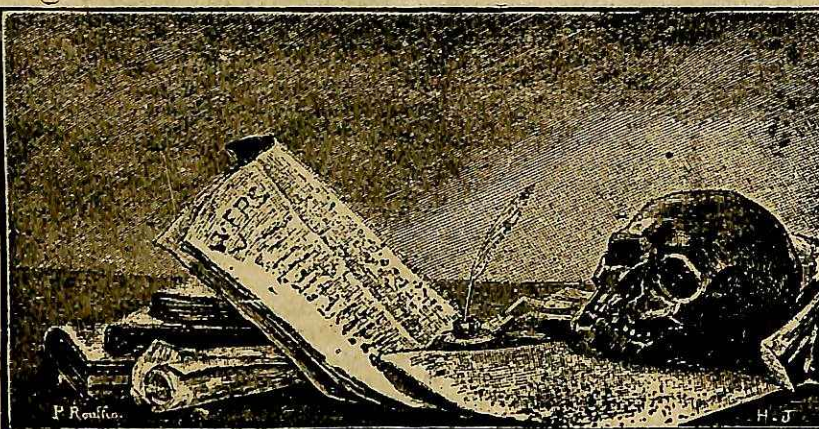
Οι καρποί της άτιμου διδασκαλίας του, δεν άργησαν να φανεώσιν. Ο Ροδόλφος δεν μάθαινε τίποτε άπολύτως. Έχωνους συγασιγά τον Μούρφ, και συνδέονταν περισσότερο με τον Πολιντό, με τον δεσμό των συνεχόνων σ' ένα πάγιο μα κρυφό και άπαρηγορημένο. Μεταμφιεσμένοι κ' οι δύο τους, παραδιδόντουσαν σε κραιπάλες και ουχαζάν σε κέντρα διασκεδάσεως. Η φλογερή ιδιοσυγκρασία, ο δομητικός χαρακτήρ κ' η στυβαρή νεότης του Ροδόλφου τον έσπασαν άχαλινότο σε μια παρόμοια ζωή...

Πέρασε έτσι ένα χρόνος... Κι άλλοι έξι μήνες ακόμα. Και τότε, γύρισε ο Μούρφ απ' την Άγγλία, σύμφωνα με την έπασησί του. Έκλαιγε από χαρά ο

γας δούξ την άνέθεσε στον Ροδόλφο. Στην άρχη είχε άποφασιστή να τον συνοδεύσει ο Πολιντό. Αλλά ο Μούρφ, κατόρθωσε να συνδεύσει αυτός τον Ροδόλφο, άφίοντας τον Πολιντό στην πρωτεύουσα: Ού του ήταν εύκολο τώρα, να ψυχολογήσει τον Ροδόλφο, να άναστήσει στην ψυχή του την παλαιά έπασησί του, και να τον άναγκάσει να του κάνει έμπιστοσύνη.

Έφυγαν λοιπόν για την περιόδια τους, ο Μούρφ κ' ο Ροδόλφος. Μασώντας και καταπίνοντας τοίς άφρονες της λύσσας του ο Πολιντό, έμεινε πίσω στο Γερμανόταίν. Το καταχθόνιο μυαλό του, προσπαθούσε διαρκώς να βρη τρόπο έκδικήσεως κατά του Μούρφ, του όποιου είχε νοιώσει τις ύποπτες και την έλθρότητα. Έπίσης, άναζητούσε κ' ένα μέσον σίγησης, για να ρίξει όριστικά τον Ροδόλφο στον κατήφορο των ήδονων και της παραλημένης ζωής, για να κυριαρχή κατόπιν εύκολότερα στην ψυχή του και στο πνεύμα του.

Ο σατανάς θέλησε να τον βοη-

άγαλός Άγγλος εύπατοίδης, όταν άντικρούσε κ' άγάλλισε τον μαθητή του. Μα όταν πέρασαν λίγες ήμέρες, δεν μπόρεσε να μην προσέξει την όλοφάνερη μεταβολή, στους τρόπους και στη ζωή του Ροδόλφου. Όσοι φορές του μιλούσε ο Μούρφ, για την άνατημένη παλιά ζωή τους, για τα κινήγια τους και για τις τέχνες των σπών, ο Ροδόλφος, όταν δεν μπόρεσε ειρωνικά, άπόφραζε να συνεχίσει την συνομιλία άπάνω στο ίδιο θέμα. Έπίσης, φερνόταν και με κάποια ψυχρή έπαρηλατικότητα άπέναντι του Μούρφ.

Η παρατηρήσεις του αυτές, συντάραξαν τον τίμο Άγγλο. Δεν έδειξε τίποτα άπολύτως, κ' έγινε πολύ προσεκτικός άπέναντι του Πολιντό και του Ροδόλφου. Συγχρόνως όμως άρχισε να παρακολουθεί κρυφά με άκρυπτες τις σχέσεις και τη συμπεριφορά τους...

Τότε άνοηδός συνέθεσε κ' η έπιθεώρησις έκείνη των στρατευμάτων των έπαρχιακών φρουρών. Ο μέ-

θητή πάλι, στα καταχθόνια σχέδιά του. Λίγον καιρό μετά την άναχώρησι του Μούρφ και του Ροδόλφου, έφτασαν στο Γερμανόταίν ο Τόμ κ' η Σάρα. Οι ποτηροί κ' οι έπιθόλκιοι άμέσως ένοσηνται μεταξού τους. Λίγες ήμέρες μετά την έγκάστασι των δυο άδελφών στην Αύλη του Γερμανόταίν, ο Πολιντό δεν άργησε ν' άντιληφθή τοίς σατανικούς σκοπούς των. Μερικές συνομιλίες και μερικές έρωτήσεις της Σάρας, περί Ροδόλφου, υπήρξαν άρκετές για να συνεννοηθούν κ' οι τρεις των, ύπερ του κοινού σχεδίου και των κοινών όφελιμάτων του.

Κι όταν ο Μούρφ κ' ο Ροδόλφος γύρισαν, το άναπόφευκτο συνέβη... Ο Ροδόλφος έπέστρεψε. Η καθημερινή συναναστροφή του με τη Σάρα, φλόγισε τη νεαρή ψυχή του. Την άγάπησε τρελλά. Κι έκείνη έπίσης τον όμολόγησε, ότι τον αγαπάει φλογερά, αν και προσοιδανόταν... δθρην...δτι η άγάπη της αυτή, η άπελπισμένη, θα της προ-

ξενούσε πολλές συμφορές στο μέλλον...

Πέρασαν άρκετοι μήνες. Το πάθος του Ροδόλφου έγινε παρόμοιο κ' η Σάρα ήταν γι' αυτόν η μόνη ύπαρξις που θα έξασφάλιζε τη μελλοντική του εύτυχη. Οι τρεις νεύχοι, νοιώθοντας κοντά την κρίσιμη στιγμή, έγιναν έπιτηδεότεροι: Η Σάρα διαλάσισε τις πανούργους γοητείες της, ο Τόμ έπαργυνούσε στην άδελφή του, διευθύνοντας τις έρωτικές της σκευωρίες και διακυβλύνοντας τις υσιτικές συναντήσεις της με τον Ροδόλφο κ' ο Πολιντό είχε άναλάβει τη ρύθμισι όλων των άπαρητήτων έκείνων διατυπώσεων, ή όποιες θα ώδηγούσαν στον πενητό γάμο το νεαρό ζευγάρι.

Τέλος, η κρίσιμη στιγμή ήλθε. Ο μέγας δούξ άναγκάστηκε να λείψει απ' το Γερμανόταίν, για μερικές ήμέρες, άναγκασμένος να παρευρεθής σ' ένα συνέδριο των άλλων Γερμανών ήγειμόνων. Ο Πολιντό όρμηκε έμπιστον ίερέα και μάρτυρα κ' οι γάμοι του Ροδόλφου και της Σάρας έτελέσθησαν με κάθε μυστικότητα. Το νεαρό ζευγάρι κατόπιν, χάρις στις έπαγωγνήσεις και στις διευκολύνσεις του Τόμ και του Πολιντό, κατόρθωσαν με τόση έπιδεξιότητα να βλάπεται και να συνεννοηται, ώστε διέπνευε την προσοχή όλων. Ο πόθος της Σάρας είχε εκπληρωθή: Είχε παντρευτή τον κληρονόμο ενός λαμπρού θρόνου!

Οι μήνες περνούσαν. Κάτω γηγόνος μεσολάβησε τότε, το όποιον άλλωστε η Σάρα πρόβλεπε και πέφινε άντιόμοια: Βρέθηκε σε εένδιαφρόουσα κατάσταση! Αυτό μεγάλωσε τότε τη θρασύτητα της, κ' ο Ροδόλφος όρμηκε άπορροδίκητα μπρος σε παρόμοιες κ' έπικινδυνες άπατησεις της. Χίνοντας δάκρυα ύποκριτικά, η Σάρα, άρχισε να παραπονιται στον νεαρό κ' έπιθόλαιο διάδοχο, λέγοντάς του, ότι δεν μπορούσε πια να υποφέρει την περιορισμένη ζωή στην άπια ζούσε, τώρα μάλιστα που δεν θ' άργούσε να γίνει και μητέρα.

Μα τί θέλεις να κάνω, αγαπημένη μου; της έλεγε μια ήμερα ο Ροδόλφος, ποθώντας να έκπληρώσει πάντοτε και τις πιο μικρές όόμιμη έπιθυμίες της μυστικής σφύγης του.

Να τα όμολογήσουμε όλα στον μεγάλο δούκα πατέρα σου! άποκρίθηκε τολμηρά η Σάρα. Στην άρχη, θάβαια, θα θυμώση, θα δυσχερεστένη απ' την άποδοτική είδησι. Σε άγαπάει όμως τόσο, ώστε γοήγορα θα μάς συγχωρήσει!... Άλλωστε, μίν ξεχνάς, ότι τόσο ο πατέρας σου, όσο κ' η μάμμη σου κ' είνονταν στον ύπερτατο βαθμό... Κι έπειδή κατάγομαι από λαμπρά οικογένεια, θα έγκρινον στον τέλος τον γάμο μας, θα τον άναγνωρίσουν και θα πάρω τη θέση που μου άρμό-

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

ζει—ός σφύγγος σου, σφύγγος του διαδόχου—στην Αύλη του Γερμανόταίν!

Η άξιόσεσι αυτές, φόβισαν ύπερβολικά τον Ροδόλφο. Έξερε βέβαια, ότι ο πατέρας του τον ύπεραγαπούσε. Έξερε όμως, επίσης, ότι ο μέγας δούξ ήταν άσχηροτάτων άρχων, κ' ότι είχε άλύγιστες άντιληψεις σχετικάς με τα καθήκοντα ενός πρίγκιπος άπέναντι του έαυτού του και του λαού του. Σας έπιφυλάξεις του λοιπόν αυτές, η Σάρα άποκρίθηκε άμειλιχτα:

—Είμαι η σφύγγος σου, μπρος στο Θεό και στους άνθρώπους!... Σε λίγον καιρό, δεν θα μπόρεσω πια να κρύβω την καπτασία μου!... Γιατί λοιπόν να ντρέπομαι και να πεθαίνω απ' τη θλίψη μου, για γεγονός, το όποιον ύπερηφάνεια μου φέρονει κ' άγάλλισαι;

Η συνομιλία των σταμάτησε ως έδω, την ήμερα εκείνη. Έξασκωλυνούσε όμως στερεότυπη και τυραννική, καθ' όλο το διάστημα των άλλων ήμερών.

Η κατάστασησι αυτή της Σάρας διαλάσισε την άγάπη του Ροδόλφου άπέναντι της. Σωστό μαρτύριο έγινε τότε η ζωή του. Ποθοίς να βικανοποίησι τις έπιθυμίες της περί γνωστοποιήσεως του μυστικού των γάμων, αλλά φοβόταν συγχρόνως και τον δικαιο θυμό του πατέρα του.

—Ο γάμος σας είνε αδιόλητος (!) πεία, φίλτατε γαμβρέ μου! τοίλεγε τακτικά ο Τόμ, με άγγλική ψυχρότητα. Τι θα κάνη λοιπόν, ο μέγας δούξ, μόλις μάθη τον άκατάλυτο δεσμό σου με την άδελφή μου;... Το πολύ-πολύ, να σάς έξορση απ' το κράτος του και τοίς διό!... Έπειδή όμως η άγάπη του για σένα είνε άπειρη, ποτέ δεν θα μεταχειριστή ένα τόσο σκληρό μέσον τιμωρίας σας... Θα δθ ότι τα πράγματα δεν μπορούν να διορθωθούν πια, και θ' άναγκαστή να τα παραδεχτή όπως είνε!

Τα έπιχειρήματα αυτά του Τόμ, ήσαν λογικάτατα, όρθά. Δυστυχώς όμως, δεν μπορούσαν να καταπαρύνουν την τρομερή άγονία του δυστυχισμένου Ροδόλφου. Η νεότης, η τυφλός έρως, η άπειρία στη ζωή, και η σατανική πλεξάνη στην όποία παρασύρθηκε ο άγαθός αυτός βασιλεύσις, όλα, όλα είχαν συνωμώσει εναντίον του και τον έφεραν σε αδιέξοδο...

Έντομεταξύ, ο Τόμ έπιφορτιστήκε απ' τον μέγαν δούκα να πάη στην Αυστρία, για να προμηθεύη όπλα για τον στρατό του Γερμανόταίν. Δεν μπορούσε ν' άποφύγη αυτή την τιμητική άποστολή, ή όποια θα τον άπασχολούσε τουλάχιστον έπι δεκαπέντε ήμέρες, μόλις θα άφινε μόνη την άδελφή του, σε κρισιματική για τα σχέδιά τους περίστασι. Κ' η Σάρα έπίσης, λυπήθηκε γιατί έχανε την ύποσχεμένη του άδελφού της, καθώς και τις συμβουλές του, σε στιγμή κατά την όποια ή άποκάλυψις της εένδιαφρόουσης καταστάσεώς της ήταν προσεχής. Εύχαριστήθηκε όμως πάλι, γιατί θα ήταν έτσι ο άδελφός της μακριά απ' τη δικαία άρχη του μεγάλου δούκως.

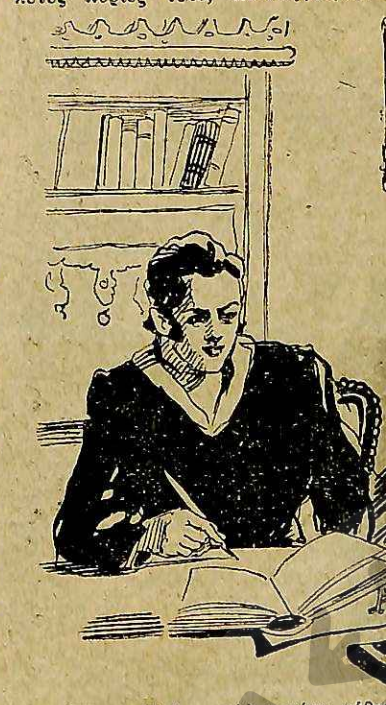
Κι ο Τόμ έφυγε για την Αυστρία. Συμπαρήσαν όμως να του γράφη η Σάρα, κάθε μέρα, τα νεότερα της σπουδαιότητας αυτής ύποθέσεως των. Πά να μην άποκα-

(*) Η Καθολική Έκκλησία, ως γνωστόν, δεν δίνει ποτέ διαζόγιο.

λυφθή το μυστικό τους, αν τυχόν παράφετε καμιά έπιστολή, ο Πολιντό τοίς έδωσε ένα κρυπτογραφικό άλφάβητο, για να συνεννοηθούν με συνθηματικές έπιστολές.

Η άλληλογραφία των αυτή, έξακολούθησε αδιάκοπη. Σας έπιστολές των φανερονόταν όμω ή ιδιότεια των, ή όσομανία των κ' η άνυπομονησία της Σάρας, όχι μόνον να άναγνωριστή ο γάμος της, αλλά και να... πεθάνη το γοηγορώτερο ο μέγας δούξ, για ν' άνεδο ή σφύγγος της Ροδόλφου—κ' αυτή μαζί του, φυσικά—στο θρόνο του Γερμανόταίν!... Μία όμως απ' τις ένοχοποιητικές αυτές έπιστολές της Σάρας πρὸς τον άδελφό της, την κράτησε έπίτηδες ο καταχθόνιος Πολιντό, ο όποιος χρησίμευε ως μεσάζων στην άλληλογραφία τους. Και θα δοίμε πιο κάτω, για ποίον σκοπό κράτησε την έπιστολή εκείνη.

Λίγες ήμέρες μετά την άναχώρησι του Τόμ για την Αυστρία, έγινε μεγάλη έξελαισι στα άνδρατονα, στην όποια άναγκάστηκε να παρευρεθί φυσικά κ' η Σάρα. Άρκετές κυρίες τότε, άντελήφθησαν

Προσχεδίαζαν μαζί κανένα μάθημα, για να το έτελέσουν όποτε μπροστά στον Μέγα... Δούκα...

την έγκυμοσύνη της κ' άρχισαν να χαμογελούν και να φιμωλούν άναμεταξύ των διαρκώς κωνεπρεχείς ύπαινιμους.

Η μεγάλη δούκισσα Γουδθ, ή μάμμη του Ροδόλφου δηλαδή, έκουσε εκάτι, απ' τον σκόμπο έκείνον θόρυβο των κυριών της Αύλης και, παραξενεμένη, έγενε σε μια απ' αυτές να την πλησιάσει.

Ρωτώντας την τότε, σχετικά, έμαθε ότι «όλες ή καλεσμένες στη δεξίωσι κυρίες εύρισκαν την δεσποινίδα Σάρα Σήτλαν κ' «Άλσμπουρ λιγώτερο κομψή στο σώμα της», από όσο την ήξεραν ως τότε!...

Η γρηλάτα ήγειμονίς λάτρεσε την νεαρή Άγγλίδα εύνοημένη της, όπως έβρουσε από πρίν. Ήταν βικανή να έγνηνη με την ψυχή της, για την όρεση της Σάρας. Δυσχερεστένη λοιπόν για τις σνοφοφαντικές—όπως τις νομίζε—φράσεις αυτές, και θέλησε να διαμείνει την χαμογλωσσία των καλεσμένων της κυριών, με τον

πρό αιτηγορηματικό τρόπο. Και φώναξε τότε έδαεινικά στη νεαρή Άγγλίδα, ή όποια καθόταν λίγα θέματα πιο πέρα:

—Πλησιάζετε, παρακαλώ, καλή μου Σάρα... Έχω να σας ήγήσω μια μικρή έκδουλεισι!...

Η Σάρα, γλωμίζοντας, άναγκάστηκε να σηκωθή. Έπρεπε να διασχίση άρκετό μέρος του σαλονιού, για να πλησιάση την προστάτιδα της, ή όποια έπίτηδες μεταχειρίστηκε αυτόν τον πάγιο τρόπο ν' άποδείξη την άδωότητά της εύνοημένης της: «Όλες θάβλεπαν, τότε, το κορμί της Σάρας, όχι μόνον δεν στέφασσε, όχι μόνον δεν σάστισε, αλλά ή λυσσώδης ένεργητικότης της ψυχής της διαλάσαστηκε. Κίτταξε όλες τις

Κατά τις έντεκα ή όρα το βράδυ της ήμερας εκείνης, ένα μεγαλοπρεπές αμάξι έξανάγει απ' το μέγαρο της όδοις Πλουιέ, για την άγγλική προσέβια. Μεσα στο αμάξι αυτό, καθόταν ο Ροδόλφος, έχοντας άριστοφά του τον βαρώνο ντε Γκράουν κ' άπέναντί του τον άρρωστικώτατον Μούρφ. Από άδρότητα πρὸς τον Άγγλο—βασιλέα, τον όποιον αντιπροσέπει ο πρεσβευτής του στο Παρίσι, ο Ροδόλφος ήταν άπλά ντυμένος. Φορούσε όμως στο σκεύος του, τα διάσημα του άνωτάτου άγγλικού παρασημίου, με το όποιο ήταν παρασημοφορημένος.

Ο Μούρφ φορούσε την πορτοκαλλόχρονη ταινία, και το παρασημίο των Άνωτάτων Ταξισχών του Χρυσού Άετός του Γερμανόταίν. Το ίδιο παρασημίο, καθώς και πληθώρα άλλων ευρωπαϊκών παρασημίων, φορούσε στο στήθος του κ' πρεσβευτής του Γερμανόταίν στο Παρίσι βαρώνος ντε Γκράουν.

Κι ενώ το αμάξι τους προσεγγόυσε πρὸς την άγγλική προσέβια, οι τρεις έκείνοι άνδρες συνωμολούσαν.

—Είμαι πολύ εύχαρισμένος! έλεγε ο Ροδόλφος. Η είδησις που μου γράφει η κυρία Γερουσία, για τη μικρή μου εύνοημένη Κελαϊδίστρα, είνε πολύ ευχάριστη!... Ο πόθος μου Δαυίδ φροντίσει πολύ κ' η ύγεια της! μωρές βολώνται σε ένθουσιαστικό σημείο!... Την καιμένη την Κελαϊδίστρα!... Πόσα όόμφορες και πόσα θα είνε τώρα εύτυχισμένη εκεί έξω στο άρρόκτημα!... Α, μεταξύ μας τώρα, σήματα Μούρφ, καλά που το θυμήθηκες!... Αν σ' έβλεπε κανένας απ' τους άλλους των καπηλιών, με τα ταυτοά αυτά ένδυματα και με το παρασημίο σου, δύσκολα θα άναγνώριζε τον γενναίοτατο εραβό μου!...

Κι ο Ροδόλφος έμπεθε θορυβόδη κ' άνοητοκάρα γέλια, τα όποια συμπεριόταναν άμέσως κ' οι άλλοι δύο άνδρες του.

—Είμε εύχαριστημένη ή βασιλική ύψηλότης σας απ' τις πληροφορίες που καταστάσαν μου! Μπονταί!... Ούτως όποτε ο βαρώνος ντε Γκράουν. Βρήκατε ένδιαφέροντα στην έπίσκεψί σας, στην πολιτικοκία έκείνη της όδοις Τέμπλου;...

—Ναι!... Ναι!... άνθούσε με έσπασμα θλάσι ο Ροδόλφος, γιατί θυμήθηκε τις ύποψεις του για την άνατημένη του μακροχρόνια ν' Άλσμπουρ, και μάλιστα περιστερετά, από ένα θαυμάσιο νά θεό!...

Υστερα, ξαναβόσκονταν πάλι

ρέας. Λέμε όμως από τώρα το εξής, το όποιο άλλωστε θα έχουν μαντέψει ήδη κ' οι άναγνώσταί μας: «Ότι η Μαριάνθη, ή πτοχή Κελαϊδίστρα, δηλαδή, ήταν ο καρπός του ένόχου ένέκτου γάμου του Ροδόλφου και της Σάρας...

Όστόσο, άς γυρίσουμε τώρα στην Αύλη Ύψηλότητας των βασιλεύοντα μέγαν δούκα Ροδόλφου του Γερμανόταίν, ο όποιος βρισκόταν ένκακρητος στη Γαλλία, με το φευδόνιμο κόμης Ντούρεν. Τον άφήσαμε, μετά την έπίσκεψί του στη ύψηλότητα πολιτικοκίας της όδοις Τέμπλου, να έτοιμάζεται—στο μαγαρό του—για τον βασιλικό χορό της άγγλικής προσέβιας.

ΣΤ'.

Ο ΧΟΡΟΣ

Κατά τις έντεκα ή όρα το βράδυ της ήμερας εκείνης, ένα μεγαλοπρεπές αμάξι έξανάγει απ' το μέγαρο της όδοις Πλουιέ, για την άγγλική προσέβια.

Μεσα στο αμάξι αυτό, καθόταν ο Ροδόλφος, έχοντας άριστοφά του τον βαρώνο ντε Γκράουν κ' άπέναντί του τον άρρωστικώτατον Μούρφ. Από άδρότητα πρὸς τον Άγγλο—βασιλέα, τον όποιον αντιπροσέπει ο πρεσβευτής του στο Παρίσι, ο Ροδόλφος ήταν άπλά ντυμένος. Φορούσε όμως στο σκεύος του, τα διάσημα του άνωτάτου άγγλικού παρασημίου, με το όποιο ήταν παρασημοφορημένος.

Ο Μούρφ φορούσε την πορτοκαλλόχρονη ταινία, και το παρασημίο των Άνωτάτων Ταξισχών του Χρυσού Άετός του Γερμανόταίν. Το ίδιο παρασημίο, καθώς και πληθώρα άλλων ευρωπαϊκών παρασημίων, φορούσε στο στήθος του κ' πρεσβευτής του Γερμανόταίν στο Παρίσι βαρώνος ντε Γκράουν.

Κι ενώ το αμάξι τους προσεγγόυσε πρὸς την άγγλική προσέβια, οι τρεις έκείνοι άνδρες συνωμολούσαν.

—Είμαι πολύ εύχαρισμένος! έλεγε ο Ροδόλφος. Η είδησις που μου γράφει η κυρία Γερουσία, για τη μικρή μου εύνοημένη Κελαϊδίστρα, είνε πολύ ευχάριστη!... Ο πόθος μου Δαυίδ φροντίσει πολύ κ' η ύγεια της! μωρές βολώνται σε ένθουσιαστικό σημείο!... Την καιμένη την Κελαϊδίστρα!... Πόσα όόμφορες και πόσα θα είνε τώρα εύτυχισμένη εκεί έξω στο άρρόκτημα!... Α, μεταξύ μας τώρα, σήματα Μούρφ, καλά που το θυμήθηκες!... Αν σ' έβλεπε κανένας απ' τους άλλους των καπηλιών, με τα ταυτοά αυτά ένδυματα και με το παρασημίο σου, δύσκολα θα άναγνώριζε τον γενναίοτατο εραβό μου!...

Κι ο Ροδόλφος έμπεθε θορυβόδη κ' άνοητοκάρα γέλια, τα όποια συμπεριόταναν άμέσως κ' οι άλλοι δύο άνδρες του.

—Είμε εύχαριστημένη ή βασιλική ύψηλότης σας απ' τις πληροφορίες που καταστάσαν μου! Μπονταί!... Ούτως όποτε ο βαρώνος ντε Γκράουν. Βρήκατε ένδιαφέροντα στην έπίσκεψί σας, στην πολιτικοκία έκείνη της όδοις Τέμπλου;...

—Ναι!... Ναι!... άνθούσε με έσπασμα θλάσι ο Ροδόλφος, γιατί θυμήθηκε τις ύποψεις του για την άνατημένη του μακροχρόνια ν' Άλσμπουρ, και μάλιστα περιστερετά, από ένα θαυμάσιο νά θεό!...

Υστερα, ξαναβόσκονταν πάλι

την προσηγομένη φαιδρότητά του, πρόσθεσε :

— Ομοίωσά, φίλοι μου, ότι βρίσκω ξεχωριστή ευχαρίστηση σ' αυτές τις περιπτώσεις που και στίς μεταμορφώσεις μου !... Σήμερα το πρωί, κοιτούσαντας ανά με τη θυρωρή κυρία Πιπέλι, κι' άκουσα να χορεύω μαζί με την άνωτάτη άρτοκρατία της Ερρώπης, στο μέγαρο της άγγλικής προέσεως !...

— Και για τον Κάισα Βαυδαμάνη, τον οποίο είδατε στην πολυκατοικία, τι έντιμους σχηματισμούς γι' αυτόν; ούτως ο Μούρφ. Φρονείτε ότι είνε ο άλλος Κάισα Πολυτάξ;

Καμιά αμφιβολία δεν μου μένει γι' αυτό ! αποκρίθηκε σταθερά ο Ροδόλφος, πατώντας πάλι ύψος ομιλητικό. Άφου μάλιστα έμαθα καλά, ότι ο άρχιερος έκείνος διδασκαλός μου, έχει άρκετον καιρό που έγκρατεστάθηκε όριστικά στο Παρίσι !...

Το άμάρτι έμεινε τώρα στην παλαιοά αυλή του φατολισμού προσηγορικού μεγάρου. Ο Ροδόλφος, β' ντε Γκαρόν κι' ο Μονφρ κατέβηκαν και περνούσαν από μια διπλή σειρά χρονοστολιστών θαλαμηπόλων, ανέβηκαν τη μαμαρίνη σκάλα και διέσχισαν τον έντε-δύλιου.

Ο προσηγορικός κι' η σύζυγός του έπρεξαν άμέσως να υποδεχτούν προσωπικά την Αύτου Βασιλική Υψηλότητα τον σέβτα Ντοφρεν, μόλις τον άνηγγελε με δυνατή φωνή ο αρχιθαλαμηπόλος της άγγλικής προέσεως.

Ήταν τριανταεξη χρόνων τότε, ο Ροδόλφος. Και χωρίς όμως την αβγλή του ήγεμονικού αξιώματός του, ο έστεμμένος αυτός, προκάλυψε άμείως τη βαθεία προσωχή και το ένδιαφέρον του Κοινού, με τα άλλα σπάνια χαρισμά του: Ήταν, έφηγε μόνον στον θαυμάσιο, αλλά και σ' όλες τις έκδηλώσεις της έκλεκτής προσωπαιότητός του.

Η εμφάνισή του λοιπόν, προσάλεσε ζωηρότατη αίσθηση, κι' έβλεπε έκεί τον έπιστοιότατον καλεσμένον τα βλέμματα προσπληθύναν άπάνω του με άπειρο θαυμασμό.

— Δεν έχω λόγια να έκφρασω τη βαθεία μου ευγνωμοσύνη στη Βασιλική Υψηλότητά σας, για την τιμή που μου προσέχει με την παρουσία της έδω, άπάνω ! το έλε με ελκυστική αγάλλια η πρόσβειρα, κάνοντας χαριτωμένη όσο κι' εύλαβική ύπόκριση.

— Κυρία κόμισσα, αποκρίθηκε με άβρότητα θελκτική ο Ροδόλφος, πάντοτε δέχομαι τας προσλήψεις σας, με χαρά ξεχωριστή... Πολλά, γιατί περνά στα εύλογα σιάδωνια σας όρες αλκοιμάντες κι' έστερα γιατί μου δίδεται η είκαιρία να συνομιλώ με τον παλαιό μου φίλο σύζυγό σας !

Ο προσηγορικός της Άγγίλας ύποκλήθηκε, ο δέ Ροδόλφος πρόσθεσε το μικρό του στην πρόσβειρα και την ώδήγησε μέσα στο σάλο.

— Άκούω δεν μπορώ να καταλάβω, φιλάτη μου Σάρα, για ποιά λόγο σε άποφένγει τόσο πολύ ο πρόγυμν !... Καί έξορξες και !... Πολλές φορές τον μάλλισα, για την ψυχρή διαγωγή του άπέναντί σου !... Μία φορά όμως, έχασα φάνεται την ύπομνή του, και μόλις έβλε, μισό στα σούβρα και μισό στα χείλη; « Άγαπητή μου μαρκησία, η κόμισσα Σάρα κι' έχω είμαστε παλαιά άσπονδα έχθρα !... Το σε άσπονδο μάλλισα, όποτε προσ-

ρα για λίγες στιγμές.

Κοσμικωτάτη ή σεβαστή έκείνη άριστοκράτης, ένοιωσε άμέσως το μάσχολημένο και κάπως άρηρημένο ύφος του Υψηλού καλεσμένου της. Γι' αυτό, προσφρόθηκε να τον ώδηγήσει—άμέσως ύστερα από τον χορό—κάτω στον καταφύγιο στον κήπο του μεγάρου της, για να βοηθήσει κάποια άνακούφιση, ο Ροδόλφος σεχώρισε μισόστον την άγαπημένη του μαρκησία ντ' Άρβίλ, συντροφιά με την κατάραμένη έκείνη κόμισσα Σάρα !

Τη στιγμή όμως που κατέβηκαν τη μεγαλύτερη μαμαρίνη σκάλα, ή οποία ώδηγούσε σ' αυτόν τον κήπο, ο Ροδόλφος σάφηνισε απότομα: Σεχώρισε μισόστον την άγαπημένη του μαρκησία ντ' Άρβίλ, συντροφιά με την κατάραμένη έκείνη κόμισσα Σάρα !

Προσηγορικός ότι δεν τις πρόσσε έμως κι' έξακολούθησε τον περιπατό του με την πρόσβειρα. —Ο πρόγυμν πολύ άποσηολημένος φάνεται με την πρόσβειρα ! υψώθηκε τότε η μαρκησία ντ' Άρβίλ στη Σάρα. Ούτε πώς είδε καθόλου !

— Λάθος έχεις, Κλημεντίνη μου!

—Είσαι σύζυγός μου ένόμιον του Θεού και των ανθρώπων...

ποκρίθηκε ή Σάρα με κρυφή λύσσα. Μας είδε ίσα - ίσα ο πρόγυμν και θα σου μάλλισα έξάπντος, έσένα !... Η παρουσία μου όμως τον τάρμαξε, γιατί αίσθηση αίσθησεν άέναντίον μου το παλαιό του μίσος !

Η θελκτική μαρκησία ντ' Άρβίλ, μισοαγκάλιασε τότε τη Σάρα με στοργή — το καταχθόνιο αυτό πλάσμα, είχε κατορθώσει να της έντενύση ζωηρή φίλη ! — και της είπε :

— Άκούω δεν μπορώ να καταλάβω, φιλάτη μου Σάρα, για ποιά λόγο σε άποφένγει τόσο πολύ ο πρόγυμν !... Καί έξορξες και !... Πολλές φορές τον μάλλισα, για την ψυχρή διαγωγή του άπέναντί σου !... Μία φορά όμως, έχασα φάνεται την ύπομνή του, και μόλις έβλε, μισό στα σούβρα και μισό στα χείλη; « Άγαπητή μου μαρκησία, η κόμισσα Σάρα κι' έχω είμαστε παλαιά άσπονδα έχθρα !... Το σε άσπονδο μάλλισα, όποτε προσ-

μω να χάνω τη θελκτική συντροφιά σας, επειδή βλέπω τον στενό φιλικό σύνδεσμό σας μαζί της !... Τα λόγια του αυτού μου άνηγαν άνηγμικά, φιλάτη μου Σάρα !... Δεν τόλμησα όμως να τον ρωτήσω περισσότερα, γιατί τον είδα σκυθρωπό και συλλογισμένον !...

— Άνοήσις του είνε αυτό το μίσος του έναντίον μου, άγαπητή μου Κλημεντίνη ! αποκρίθηκε τότε ή κόμισσα Σάρα, διακρίνοντας τα χείλη της. Και θα σου τά έξηγουσα όλα από καρού, για να πεισθής και σύ, άν δεν ήταν μετεγμένο στην ύπόθεσι αυτή και κάποιο τρίτο πρόσωπο !... Άλλά, τί έχεις ;... Γιατί πήρες τόσο θλιμένο ύφος, ξαφνικά ;

— Τιποτε δεν είνε ! μουμύρισε άόρυστα ή μαρκησία ντ' Άρβίλ. Ένας έλαφρός πονοκέφαλος με ένορχει, αλλά γρήγορα θα μου περάσει, πιστεύω !

— Έσως να σου προέχεται από τη ύστρη... Κάνει μια άλλωστη κοινοβόρασι, άπάνω... Πάμε να καθίσουμε έκεί στο παγκάκι !... Η

— Άχ, καμένη μικρούλα μου! έξακολούθησε ή Σάρα με ύφος όπορητικό. Δεν τον έξορξες καλά, τον άτυχο νέο... Τόσο τον έχει άπαγοητεύσει και άπέλπει η ψυχρή στάσι σου, όποτε βασθέρη παιά και τη ζωή του και τον κόσμο !... Υποσέρε το πολύ !... Και όμως θα έλεγες κανένας ότι εύχαριστείσαι να τον βασανίζεις !

— Έγώ ;... Καί με πιστεύεις !... Καί, για τόσο τερατώδη και ταπεινή διαγωγή ; διαμνηστική μουμύρισε ή μαρκησία.

— Δεν το πιστεύω, θέλω, αλλά πάλι βλέπω τόσο δυστυχισμένον είνε έκείνος ! έξακολούθησε ή Σάρα. Ποιά όλίγη ώρα μάλιστα, έτιχε να τον δω άποσηολημένον στη νονία ενός σάλοου, να σε κατέβη, από μακρόν με θλίψη και με λατρεία, ενώ δυό δάσκαροι κυλούσαν από τα μάτια του...

— Άκούω ; υψώθηκε με άγώνια ή Κλημεντίνη ντ' Άρβίλ, διακρίνοντας.

— Νά, δάσκαροι !... Έλάγαγε για σένα, ο άποχός !... Δίχως να τον νοιάζει, άν θα γινόταν γελοίος στον κόσμο που θα παρατηρούσε αυτά τα δάσκαροι !... Ό, πόσο βαθεία σε λατρεύει ο δυστυχής !...

— Σάπια... Μή με σπαράζει ! μουμύρισε πονεμένη ή μαρκησία. Ένω άντιληφθή πραγματικά, πόσο βαθύ και σενικό κι' επαυλαστικό είνε το πάθος του για μένα !... Καί τόσο τον λιποθύμα τον δυστυχισμένο, όποτε ύπαρέφω και γώ, άλλο τόσο σγεδόν σπλην !

— Παραλογίζεσαι, άσκαρ !... Κλημεντίνη μου !... Γιατί να άποφένγεις και να βασανίζεσαι έτσι, επειδή έτιχε να σε φλεοτάει τόσο άδωά ένας φρόνιος και μάλλισμα νος ;... Δεν πρόσσε κι' έσύ ή ίδια, πόσο προσεχτικά στο άσπλην το είνε ή δυστυχής ;... Ούτε καν παρουσιάζεσαι μπρος στον σί-εγκό σου για να μην τον κινήσει τις ύποψεις !...

Και με τόσο μελοδραματικό πρόσσε :

— Ά είνε σπάνιος νέος, αϊτός ο κύριος Σαλ Ρουπέ !... Φιλόντες, γενναίους, διακριτικούς στη λατρεία του για σένα... Τον ύπερασπίζομαι με όλη μου την καρδιά, πρώτα γιατί το άξίζει, και ύστερα γιατί έτιχε να γνωρισθής μαζί του στο ίδιο μου το σπίτι !... Έπίσης με σγαννική ιδιότητος ή θεθεία, ή ελκυστική λατρεία που τρέφει για σένα !...

— Ποτέ δεν είχα άμφιβολία, για το εγγενικά αίσθηματά του όπε

— Έγώ είμαι επιφυλακτική άπέναντί σου, Σάρα ;... Καί το λές στα σούβρα, αϊτέ ;... Μά ξεχνάς λοιπόν, ότι σου έπιστεντική και ως τώρα πράγματα, τα άσπλην ούτε στον εαυτό μου δεν είχα το δικαίωμα να έμυστηρεύω !...

— Νά !... Έχεις δικαίο, μικρούλα μου φίλη ! υψώθηκε ή Σάρα με προστατητικό ύφος. Έλα λοιπόν, άς μιλήσουμε για ΚΕΙΝΟΝ ! Πές μου ελεύθερα τούς κρυφούς καιμούς σου... Θα σε άνακουφίσει αυτό !... Όποτε άποφένγεις λοιπόν να φέρεις σε άπέναντί, τον δυστυχισμένο έκείνον νέο ;... Δεν τον λυπάσαι καθόλου ;... Δεν βλέπεις πόσο σε λατρεύει ;... Έξορξες ότι θα άναστηθή επί τέλους, από τον καιρό του ;

— Ό, σάπια !... Πάνω !... μουμύρισε ή μαρκησία ντ' Άρβίλ με φρόνη.

— Άχ, καμένη μικρούλα μου! έξακολούθησε ή Σάρα με ύφος όπορητικό. Δεν τον έξορξες καλά, τον άτυχο νέο... Τόσο τον έχει άπαγοητεύσει και άπέλπει η ψυχρή στάσι σου, όποτε βασθέρη παιά και τη ζωή του και τον κόσμο !... Υποσέρε το πολύ !... Και όμως θα έλεγες κανένας ότι εύχαριστείσαι να τον βασανίζεις !

— Έγώ ;... Καί με πιστεύεις !... Καί, για τόσο τερατώδη και ταπεινή διαγωγή ; διαμνηστική μουμύρισε ή μαρκησία.

— Δεν το πιστεύω, θέλω, αλλά πάλι βλέπω τόσο δυστυχισμένον είνε έκείνος ! έξακολούθησε ή Σάρα. Ποιά όλίγη ώρα μάλιστα, έτιχε να τον δω άποσηολημένον στη νονία ενός σάλοου, να σε κατέβη, από μακρόν με θλίψη και με λατρεία, ενώ δυό δάσκαροι κυλούσαν από τα μάτια του...

— Άκούω ; υψώθηκε με άγώνια ή Κλημεντίνη ντ' Άρβίλ, διακρίνοντας.

— Νά, δάσκαροι !... Έλάγαγε για σένα, ο άποχός !... Δίχως να τον νοιάζει, άν θα γινόταν γελοίος στον κόσμο που θα παρατηρούσε αυτά τα δάσκαροι !... Ό, πόσο βαθεία σε λατρεύει ο δυστυχής !...

— Σάπια... Μή με σπαράζει ! μουμύρισε πονεμένη ή μαρκησία. Ένω άντιληφθή πραγματικά, πόσο βαθύ και σενικό κι' επαυλαστικό είνε το πάθος του για μένα !... Καί τόσο τον λιποθύμα τον δυστυχισμένο, όποτε ύπαρέφω και γώ, άλλο τόσο σγεδόν σπλην !

— Παραλογίζεσαι, άσκαρ !... Κλημεντίνη μου !... Γιατί να άποφένγεις και να βασανίζεσαι έτσι, επειδή έτιχε να σε φλεοτάει τόσο άδωά ένας φρόνιος και μάλλισμα νος ;... Δεν πρόσσε κι' έσύ ή ίδια, πόσο προσεχτικά στο άσπλην το είνε ή δυστυχής ;... Ούτε καν παρουσιάζεσαι μπρος στον σί-εγκό σου για να μην τον κινήσει τις ύποψεις !...

Και με τόσο μελοδραματικό πρόσσε :

— Ά είνε σπάνιος νέος, αϊτός ο κύριος Σαλ Ρουπέ !... Φιλόντες, γενναίους, διακριτικούς στη λατρεία του για σένα... Τον ύπερασπίζομαι με όλη μου την καρδιά, πρώτα γιατί το άξίζει, και ύστερα γιατί έτιχε να γνωρισθής μαζί του στο ίδιο μου το σπίτι !... Έπίσης με σγαννική ιδιότητος ή θεθεία, ή ελκυστική λατρεία που τρέφει για σένα !...

— Ποτέ δεν είχα άμφιβολία, για το εγγενικά αίσθηματά του όπε

γαντί μου, άφου άλλωστε μαζί τα δεβιάνεις και σύ ! υψώθηκε ή Κλημεντίνη με σπαργισμό. Καί άν συμπάθησα αυτόν τον νέο τόσο πολύ, είνε γιατί συγκινήθηκα από τη δυστυχία του !...

— Είνε άξιος της συμπάθειας σου, φιλάτη μου μαρκησία ! έξακολούθησε να έμνην ή Σάρα, ύποχλα. Είνε άξιος ίσα - ίσα, και της λατρείας σου... Είδες πόσο ώρητός και κρητός είνε !... Το λαμπρό και λυγρό παράστημά του, θυμίζει τούς ίππους του Μεσαίωνα... Τον είδα μια ήμερα με τη στολή του, στολή στρατηγού των Έθνοφυλάκων !... Ό, είνε άδύνατον να φαντασθής άγαπημένη μου, πόσο μεγαλοπρεπής ήταν !... Λέγε-ται άλλάξ Σαλ Ρουπέ, ο νεαρός αυτός στρατηγός... Κι' όμως, έχει χαρισμά και παράστημα δοκός ή πρόγυμν... Έπειτα, τί πνεύμα πού έχει !... Καί τί όράση φανή !... Θυμάσαι πόσο γλυκά τραγουδάτε και οι δύο σας, έκείνο το όραιο μουσικό τεμάχιο ;... Θυμάσαι πού...

— Άς αλλάξουμε, σε παρακαλώ, θέμα συζητήσεως ! διέκοψε ταράμεν ή μαρκησία.

— Γιατί ;... Τι λές ;... Πώς φαντάστηκες ένα τέτοιο πράγμα ;... —Δεν με γελούν αυτές ή διαμνηστικές σου, Κλημεντίνη... Πρόσσε, ότι βρες φορές μιλώ για τον σύζυγό σου — όταν δεν υποσέ έννοείται, να κήνης διαφορετικά — το πρόσωπό σου σφάνει μια έκφραση... Πώς να το πώ ;... Νά, παίρνει μια έκφραση φόβου μαζί και άηδίας !

— Έγώ ;... Τι λές ;... Πώς φαντάστηκες ένα τέτοιο πράγμα ;... —Δεν με γελούν αυτές ή διαμνηστικές σου, Κλημεντίνη... Πρόσσε, ότι βρες φορές μιλώ για τον σύζυγό σου — όταν δεν υποσέ έννοείται, να κήνης διαφορετικά — το πρόσωπό σου σφάνει μια έκφραση... Πώς να το πώ ;... Νά, παίρνει μια έκφραση φόβου μαζί και άηδίας !

Καί ύστερα από λυγίστημη σιωπή, πρόσθεσε με προσποιητή φαιδρότητα :

— Νά, άς μιλήσουμε καλύτερα για κείνον τον άσπονδο έχθρό σου... Για τον Ροδόλφο... Καίρ έλεγε να τον δω !... Καί έξορξες... Τον βόσκω πάντοτε χαριτόβοιτο, παρ' όλο που είνε μεγαλοπρεπής με το βασίλειό του σγεδόν άξιομα !... Εξορξες ότι είμαι δημοκρατικών άοχών, Κλημεντίνη μου !... Καί όμως σε θεώω, ότι ο νεαρός αυτός ήγεμόν — παρ' όλη την ιδιότητά του ως ήγεμόνος — μου είνε συμπάθητος !

Η Σάρα σάφηνισε ύποχλα, και έξορξες ένα λοξό και δύσπιστο και έχθρικό βλέμμα στη μαρκησία ντ' Άρβίλ. Ύστερα, πήρε πάλι την προσηγομένη είδημα του ύφους της, κι' αποκρίθηκε :

— Θεέ μου, πόσο έπαύλαι είσαι, άγαπημένη μου Κλημεντίνη !... Άλλοτε έπαινε, και άλλωτε κατακρίνεις, τον πρόγυμν αυτόν !... Τόσο σταντισμένη ήσουν μαζί του, όταν ήρθε στο Παρίσι από όλίγον μινών, όποτε πιστεύα για μια στιγμή ότι τον... άγαπούσε !... Η, τοίλίστον, ότι σου άρεσε έξαφνικά !...

Η μαρκησία γέλασε και διέκοψε :

—Ήσυχασε, καλή μου Σάρα !... Ύστερα από όσα μου έχεις πη για τον άσπονδο έχθρό σου αυτό, ή συμπάθειά μου μεταμορφώθηκε άμέσως σε άδιαφορία !... Ήσυχασε !... Μή ποδάρα για τί γαλήνη της καρδιάς μου... Ποτέ του δεν την έπιδουλεύτηκε, ο έχθρός σου αυτός !... Καί τόσο λίγο σκέπτεται να με φλεοτάει, όποτε ένδο ποδάρα ήσαν οικειότητα με τον σύζυγό μου τώρα έκαι !... έντελώς σγεδόν να μάς τιμά με τις έπισκέψεις του !...

— Ά, καλή μου έρφερ ή σύ

ζήτησε : Δεν ήθελ μαζί σου άπάνε στο χορό, ο σύζυγός σου ; ούτως σε μη κρυφά ένδιαφέρον ή Σάρα. — Όχι !... Προσέμνη να μείνι στο σπίτι ! αποκρίθηκε με άμνην, ή μαρκησία ντ' Άρβίλ.

— Γιατί ;... Γιατί άρά γε άποφένγει τόσο πολύ, τις κοσμικές συναναστροφές, τώρα τελευταία ;... — Μά !... Ποτέ δεν ήταν φίλος των, ίσα - ίσα ! μουμύρισε ή μαρκησία, περισσότερο άμνην.

Η Σάρα το πρόσσε αυτό. Ό, τόσο, φλογισμένη από περιέργεια, έξακολούθησε :

— Τις προάλλες που τον είδα, μου φάνηκε πολύ χλωμός !... — Ά, νά !... Έξορξες, ήταν λίγο άδιάθετος...

— Άκούσε, Κλημεντίνη μου ! είπα άποφασιστικά τώρα ή Σάρα. Θέλεις να σου μιλήσω με ελευθέρια ;... Λοιπόν έχω πρόσσε, ότι όσες φορές σου μιλώ για τον σύζυγό σου, φάνεσαι ζωηρά έννοημένη !

— Έγώ ;... Τι λές ;... Πώς φαντάστηκες ένα τέτοιο πράγμα ;... —Δεν με γελούν αυτές ή διαμνηστικές σου, Κλημεντίνη... Πρόσσε, ότι βρες φορές μιλώ για τον σύζυγό σου — όταν δεν υποσέ έννοείται, να κήνης διαφορετικά — το πρόσωπό σου σφάνει μια έκφραση... Πώς να το πώ ;... Νά, παίρνει μια έκφραση φόβου μαζί και άηδίας !

Τα χείλη της μαρκησίας προσηγορικός άσπασμοδικά, και κάτταξε τη Σάρα με δυσπιστία. Έκείνη όμως, μαντεύοντας την ψυχρή αίσθηση άναστάσει της φίλης της και θέλοντας να κοιμηθή πάλι τη δυσπιστία της αυτή, διάσπρη να διόρθωση την τελευταία τομήση φράσι της, λέγοντας :

— Δηλαδή, θέλω να πώ, ότι παίρνει μια έκφραση φόβου και άμνην, για το πρόσωπό σου, όταν μιλάς για τον σύζυγό σου... Νά, έναν φόβο δικαιολογημένον άλλωστε, τον οποίο συνήθως έμπεύουν οι δυσπιστοί και έλθότατοι σύζυγοι σίς γυναίκες των !

Η έξηγησις αυτή της έπιτηδείας Σάρας, φάνηκε ν' άνακουφίσει άνέκφραστα τη δυστυχισμένη μαρκησία. Το τρεμύλασμα των χειλιών της έπαψε. Καί νοιώθοντας να έλαφρώνεται ή ψυχή της από άσπλην βάρος, διάσπρη ν' άποκαυδή :

—Δεν έχεις δικαίο, άγαπητή μου Σάρα... Ο σύζυγός μου, όποτε έληλπίσσε είνε, όποτε δύστροπος... Σε θεώω !

Και για ν' αλλάξει άμέσως το θέμα της συζητήσεως — το όποιο έσπασε την ένταλπίσσε, κι' αυτό — έξορξες άναγνώστας προς το φαισιμένο, έκεί κάτω, μέρος του κήπου :

— Μπα ;... Ο δούξ ντε Λυσναί δεν είνε έκείνος ;... Πώς ξεφύτρωσε στο Παρίσι !... Έγώ τον

νόμω, σε μακρόν ταξείδι !... Θεέ μου, να μή μάς δή !... Γιατί ποτέ μας δεν θα ξεμυλέξουμε από την άντιστροφή του όνόματός του ήσαν έξηγητήματα, όστόσο όλα τον άπόφηναν σαν παντοκράτη, κατά την χαρακτοριστική έκφραση του λαού.

Η σύζυγός του δούκισσα ντε Γλυστηρί, μόλις τριάντα χρόνων άκούμ, ήταν μια άπό τις πιο χαριτωμένες και θελκτικές κυρίες της άνωτάτης Παρισινής άριστοκρατίας. Είχε ως τώρα δώσει πολλές άφορές στον κόσμο, να σχολιάζει την έλαφρά διαγωγή της. Όλα όμως της συγχωρούσαν τα άμαρτία, αυτά γλυστηρία, έξ άτίας των άναποφάνον έλαττωμάτων του σύζυγού της και την άγαστοσύνη ειλικρινά για την καλωσύνη της ψυχής της, για τον άναγκασμό χαροστατή της.

Έδώ, πρέπει να ποιήσω δυό λόγια άόρη, για να δώσουμε σαφέστερη ιδέα του δούκως : Ήταν, έπαναλαμβάνουμε, τόσο άναπόφρος, τόσο φίλαρος, τόσο χονδροειδής στις έκφράσεις του και σίς χειρονομίες του, όποτε έλε γίνε περιήμιος για τις άπειρες μονομαχίες του. Γενναίος όστόσο, παρ' ότα τόσα έλαττώματά του, ήταν παρόμοιος με όσους προσηγορικός με τα χαρισμά του, και το σόμιο του είχε τόσες σγεδόν πληγές, όσες είχε δώσει και σίς παλισόφους άνατάλως του !...

Όστόσο, ήταν κι' έξακολούθησε να μείνι πάντοτε άδόξωτος... Καί τώρα, άφου σχημάτισε ο άαγνώστης μας μια ιδέα περί του δούκως ντε Γλυστηρί, άς άρήσουμε τον ίδιο να την... συμπληρώσει !... Μάλας ο δούξ είδε τί πολύ κυρίες από μακρόν, άρχισε να ξεφανώζει με τη διαπεραστική φωνή του :

— Ό, δ, τί είνε αυτό που βλέπω ;... Η δυό πιο άμορφες κυρίες του κόσμου, και να καθόνται παράμερα και έξω από τα σάλονα !... Μα έπαύλαι ποτέ αυτό το πρόγυμν, στους αϊώνας των αϊώνων ;... Μαρκησία μου, και σίς κόμισσα μου, δυό και δυό κάνουν τέσσερα !... Άν έξακολούθησε να έλθω άπ'όυ στη φωνή του κήπου κρημμένες, άν έξακολούθησε να στερίτη τα σάλονα της προέσεως από τη θελκτική παρουσία σας, ή άρχισα να ξεφανώζω σαν δαμνοσμένον !... Ο' άρχισα να σέβω τα φορέματά μου !... Άκούσε έκεί !... Τα δυό πιο χαριτωμένα σπολίδια της άποφνης βουδίας, ν' άποφένγουν τη χαρά και το χορό, όπως οι διαβόλοι το λιβάνι !...

Καί ύστερα από την ευγενική αυτή παρουσίαση του ο δούξ, ώθησε βίαια άνάμεσα σίς δυό γυναίκες, κάθισε κι' αυτός στο στενό παγκάκι, έβλε το ένα πόδι του σπάνω στο άλλο, και πήρε ύψος προσποιητής μεγαλοσηπείας !

— Πώς ;... Γυρίσατε λοιπόν τόσο γρήγορα από την Κωνσταντινούπολη, κύριε δούξ ; είτε ή μαρκησία ντ' Άρβίλ άνόρηκα, προσπαθώντας να παραστήσει και να κρύψει την ένόληψή της. (Άκούθηκε)

καί ή χειρονομία του άπέναντα ένοητική. "Αν και ή κοινωνική θέσις της οικογενείας του και ή λαμπρότης του όνόματός του ήσαν έξηγητήματα, όστόσο όλα τον άπόφηναν σαν παντοκράτη, κατά την χαρακτοριστική έκφραση του λαού.

Η σύζυγός του δούκισσα ντε Γλυστηρί, μόλις τριάντα χρόνων άκούμ, ήταν μια άπό τις πιο χαριτωμένες και θελκτικές κυρίες της άνωτάτης Παρισινής άριστοκρατίας. Είχε ως τώρα δώσει πολλές άφορές στον κόσμο, να σχολιάζει την έλαφρά διαγωγή της. Όλα όμως της συγχωρούσαν τα άμαρτία, αυτά γλυστηρία, έξ άτίας των άναποφάνον έλαττωμάτων του σύζυγού της και την άγαστοσύνη ειλικρινά για την καλωσύνη της ψυχής της, για τον άναγκασμό χαροστατή της.

Έδώ, πρέπει να ποιήσω δυό λόγια άόρη, για να δώσουμε σαφέστερη ιδέα του δούκως : Ήταν, έπαναλαμβάνουμε, τόσο άναπόφρος, τόσο φίλαρος, τόσο χονδροειδής στις έκφράσεις του και σίς χειρονομίες του, όποτε έλε γίνε περιήμιος για τις άπειρες μονομαχίες του. Γενναίος όστόσο, παρ' ότα τόσα έλαττώματά του, ήταν παρόμοιος με όσους προσηγορικός με τα χαρισμά του, και το σόμιο του είχε τόσες σγεδόν πληγές, όσες είχε δώσει και σίς παλισόφους άνατάλως του !...

Όστόσο, ήταν κι' έξακολούθησε να μείνι πάντοτε άδόξωτος... Καί τώρα, άφου σχημάτισε ο άαγνώστης μας μια ιδέα περί του δούκως ντε Γλυστηρί, άς άρήσουμε τον ίδιο να την... συμπληρώσει !... Μάλας ο δούξ είδε τί πολύ κυρίες από μακρόν, άρχισε να ξεφανώζει με τη διαπεραστική φωνή του :

— Ό, δ, τί είνε αυτό που βλέπω ;... Η δυό πιο άμορφες κυρίες του κόσμου, και να καθόνται παράμερα και έξω από τα σάλονα !... Μα έπαύλαι ποτέ αυτό το πρόγυμν, στους αϊώνας των αϊώνων ;... Μαρκησία μου, και σίς κόμισσα μου, δυό και δυό κάνουν τέσσερα !... Άν έξακολούθησε να έλθω άπ'όυ στη φωνή του κήπου κρημμένες, άν έξακολούθησε να στερίτη τα σάλονα της προέσεως από τη θελκτική παρουσία σας, ή άρχισα να ξεφανώζω σαν δαμνοσμένον !... Ο' άρχισα να σέβω τα φορέματά μου !... Άκούσε έκεί !... Τα δυό πιο χαριτωμένα σπολίδια της άποφνης βουδίας, ν' άποφένγουν τη χαρά και το χορό, όπως οι διαβόλοι το λιβάνι !...

Καί ύστερα από την ευγενική αυτή παρουσίαση του ο δούξ, ώθησε βίαια άνάμεσα σίς δυό γυναίκες, κάθισε κι' αυτός στο στενό παγκάκι, έβλε το ένα πόδι του σπάνω στο άλλο, και πήρε ύψος προσποιητής μεγαλοσηπείας !

— Πώς ;... Γυρίσατε λοιπόν τόσο γρήγορα από την Κωνσταντινούπολη, κύριε δούξ ; είτε ή μαρκησία ντ' Άρβίλ άνόρηκα, προσπαθώντας να παραστήσει και να κρύψει την ένόληψή της. (Άκούθηκε)

Καί για ν' αλλάξει άμέσως το θέμα της συζητήσεως — το όποιο έσπασε την ένταλπίσσε, κι' αυτό — έξορξες άναγνώστας προς το φαισιμένο, έκεί κάτω, μέρος του κήπου :

— Μπα ;... Ο δούξ ντε Λυσναί δεν είνε έκείνος ;... Πώς ξεφύτρωσε στο Παρίσι !... Έγώ τον

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΛΑΙΡΗ, μία χαριτωμένη νέα.

ΖΑΝ, ένας κομψός νέος.

ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.

(Σ' ένα μικρό σαλαρόνιστο. Σ' ένα τραπέζι, στη γωνιά, κάθεται ο Ζάν μόνος και περιμένει, κυττώνοντας κάθε τόσο το ρολόγι του. Σε λίγο μπαίνει μέσα η Κλαίρη, ντυμένη κομψά κι' άπλα. 'Ο Ζάν σηκώνεται για να την υποδεχθ.)

ΖΑΝ.—'Εσείς είστε η δεσποινίς 'Ουέ ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μάλιστα. 'Εσείς είστε ο κύριος Βουαλό ;

ΖΑΝ.—Μάλιστα. Καθώς βλέπετε, έχω έδω, στη μπουτονιέρα μου, το άσπρο γαρύφαλλο.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι. Μου γράψατε ότι θα φοράτε ένα άσπρο γαρύφαλλο, για να σας γνωρίσω.

ΖΑΝ.—Καθήστε, λοιπόν. (Η Κλαίρη κάθεται.)

ΖΑΝ.—Είμαι πολύ εδωχής γιατί ήρθατε. 'Αρρώστατε όμως λίγο κι' είχα άρχειν ν' απελευθωρια.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι, άρρωστα. Συμπαθεύετε με.

ΖΑΝ.—Με συγχωρείτε, δεσποινίς, γιατί τόλμησα να σας προσκαλέσω να πάρετε μαζί μου το τσάι σας σ' ένα σαλαρόνιστο. 'Αλλά δεν ήξερα πως να σας συναντήσω.

ΚΛΑΙΡΗ (βγάζοντας τα γάντια της).—Μα είναι ώρατα έδω !...

(Ένα γκαρσόνι φέρνει τσάι και γλυκίσματα.)

ΖΑΝ.—Πώς το παίρνετε το τσάι σας ; Με πολλή ζάχαρη, με λεμόνι ή με γάλα ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Με λίγη ζάχαρη και με λεμόνι.

ΖΑΝ.—'Ετσι το παίρνω κι' εγώ. (προσφέρει τσάι στην Κλαίρη). Και τί βουτηγματα προσέχετε ; Γλυκά ή άλμυρά ;

ΚΛΑΙΡΗ.—'Αλμυρά.

ΖΑΝ.—Κι' εγώ το ίδιο. (Παίρνουν κι' οι δύο το τσάι τους και κουβεντιάζουν συγχρόνως)

ΖΑΝ.—'Ετσι, λοιπόν, γνωριστηκαμε χάρης σε μια άγγελια στην έφημερίδα...

ΚΛΑΙΡΗ (διστακτικά).—Διάβασα προχθές σε μια άπογευματινή έφημερίδα την άγγελία σας...

ΖΑΝ.—Την θυμάμαι άπ' έξω. 'Ελεγε : «Νέος κύριος, με καλό παρουσιαστικό, με πολύ καλή κοινωνική θέσι και με έπικερδη εργασία, ζητεί σύζυγον νέα, με καλή άνατροφή, ώμορφη και μορφωμένη».

ΚΛΑΙΡΗ.—'Ακριβώς. Κι' εγώ, όταν διάβασα αυτή την άγγελία σας, σας έγραψα στη διεύθυνση που ώριζατε.

ΖΑΝ.—Κι' εγώ σας άπάντησα και σας ώρισα ραντεβού έδω...

ΚΛΑΙΡΗ.—Και να που ήρθα !... 'Αλλά πρέπει να έβρετε, ότι δίσπασα πολύ για να έρθω...

(Χαμηλώνει δειλά τα μάτια της.)

ΖΑΝ.—Γιατί ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μά, για σκεφθήτε... Δεν σας ήξερα καθόλου. Το γράμμα σας όμως, τό τόσο ευγενικό και λεπτό, μου έδωσε θάρρος. Μα και πόλα, ήρθα με κάποια δειλία.

ΖΑΝ.—'Αλλά τώρα φαίνεται έρημη.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι. Δεν βέρο.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,

ΤΗΣ MARIE VIEL

“ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΣΥΖΥΓΟΣ, !...”

γιατί... 'Αλλά ήσυχασα μόλις σας είδα...

ΖΑΝ.—Θα φοβόσαστε ίσως μήπως ήθετε κανέναν άνδρα άπογορευτικό, φιλικά, χοντρό...

ΚΛΑΙΡΗ (γελώντας).—'Ισως... Κι' εσείς θα φοβόσαστε ίσως μήπως ήθετε άξια μισοστό σας καμιά σκελετομένη, γεροντοκόρη, με γυαλιά...

ΖΑΝ.—'Οχι, όχ... Το γράμμα σας με διέθεσε πολύ καλά για σας. Είμαι, έξω, και λίγο γαροφύλο.

ΚΛΑΙΡΗ.—Το γράμμα σας φανερώνα με ύπαρξη χαριτωμένη, νέα, με καλό γούστο, αίσθημα, ευγενική...

ΚΛΑΙΡΗ (χαμογελώντας).—'Αλήθεια ;

ΖΑΝ.—Βέβαια. (Η μικρή όρχήστρα του σαλαρόνιστου αρχίζει να παίζει ένα χαρούμενο σκοπό.)

ΖΑΝ.—Σας άρέσει ή μουσική ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Πολύ.

ΖΑΝ.—Πώς είναι ο άγαπημένος σας μουσικός ;

ΚΛΑΙΡΗ.—'Ο Σοπέν.

ΖΑΝ.—Μά κι' εγώ τον Σοπέν προτιμώ. Τι σίμπελσιους !... (Κυττώνοντας προσεκτικά την Κλαίρη).

Μα έβρετε ; Μου φαίνεται παρόμοιος...

ΚΛΑΙΡΗ.—'Ακριβώς. Κι' εγώ, όταν διάβασα αυτή την άγγελία σας, σας έγραψα στη διεύθυνση που ώριζατε.

ΖΑΝ.—Κι' εγώ σας άπάντησα και σας ώρισα ραντεβού έδω...

ΚΛΑΙΡΗ.—Και να που ήρθα !... 'Αλλά πρέπει να έβρετε, ότι δίσπασα πολύ για να έρθω...

(Χαμηλώνει δειλά τα μάτια της.)

ΖΑΝ.—Γιατί ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μά, για σκεφθήτε... Δεν σας ήξερα καθόλου. Το γράμμα σας όμως, τό τόσο ευγενικό και λεπτό, μου έδωσε θάρρος. Μα και πόλα, ήρθα με κάποια δειλία.

ΖΑΝ.—'Αλλά τώρα φαίνεται έρημη.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι. Δεν βέρο.

ΖΑΝ.—Γιατί ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μά, για σκεφθήτε... Δεν σας ήξερα καθόλου. Το γράμμα σας όμως, τό τόσο ευγενικό και λεπτό, μου έδωσε θάρρος. Μα και πόλα, ήρθα με κάποια δειλία.

ΖΑΝ.—'Αλλά τώρα φαίνεται έρημη.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι. Δεν βέρο.

ΖΑΝ. — Ναι, δεσποινίς Κλαίρη, πιστέψτε με...

ρεύματα !...

ΖΑΝ.—Είστε ρομαντική. Μου άρέσει αυτό.

ΚΛΑΙΡΗ.—Μου άρεσε κι' εμένα το γράμμα σας. Και ή λεπτότης, με την οποία με προσκαλούσατε να έρθω να πάρω το τσάι μαζί σας, μου ενέπνευσε έμπιστοσύνη.

ΖΑΝ (σκεπτικός).—Και όμως... ΚΛΑΙΡΗ.—Και όμως ;...

ΖΑΝ.—'Εχω λάβει τριακόσια έκατο δύο γράμματα. 'Αλλ' έννοείται ότι δεν άπάντησα σε όλα, παρά μόνο στο δικό σας.

ΚΛΑΙΡΗ.—Γιατί ;

ΖΑΝ.—Σας είπα : Μου άρεσε έξαιρετικά το γράμμα σας και το ύφος σας. Είπε τόσο ειλικρινές !...

Πρέπει, ακόμα να έξωρε ότι όλες όσες μου έγραψαν, μου έστειλαν και τη φωτογραφία τους. Μόνον εσείς δεν μου στείλατε τη δική σας. Και αυτό κέντησε την περιέργειά μου...

ΚΛΑΙΡΗ.—'Οχι, λοιπόν, να με ίδιτε από περιέργεια ;

ΖΑΝ.—Και γι' αυτό άόμοι.

ΚΛΑΙΡΗ.—Και ήσαν άμορφες ή φωτογραφίες που σας έστειλαν ;

ΖΑΝ.—Καμιά δεν μου άρεσε τόσο, ώστε να... (Σταματάει για λίγο). Μα πρέπει να είμαι τέλεια ειλικρινής μαζί σας. Την άγγελία εκείνη στην έφημερίδα δεν την έστειλα εγώ...

ΚΛΑΙΡΗ.—Ποιός λοιπόν την έστειλε ;

ΖΑΝ.—'Ενας φίλος μου.

ΚΛΑΙΡΗ.—'Εκ μέρους σας ;

ΖΑΝ.—'Οχι. 'Ακούστε να ήθετε : 'Ο φίλος μου αυτός είχε τη μαγία να με παντρεύει, αλλά εγώ δεν ήθελα. Και μια μέρα, χωρίς να μου πη τίποτε, έστειλε την άγγελία στην έφημερίδα, με τη διεύθυνσή μου. Με μεγάλη μου έκπληξη λοιπόν, άρχισα να παίρνω αλληλίες για γάμο από διάφορα κορίτσια και φωτογραφίες τους. 'Ο φίλος μου τότε μου έμυστηρεύθηκε το τέχνασίμα του και μου είπε : «'Ετσι έλπιώ να παντρευθώ, επιτέλους. Κάποιο από αυτά τα όμοια κορίτσια θα σε συγχωρήσει, βέβαια».

'Αλλά δεν με συγχώρησε κανένα απ' αυτά. Μόνο το δικό σας γράμμα μου έκανε έντύπωση. Κι' εγώ, που δεν είχα σκοπό ν' άπαντήσω σε κανένα γράμμα, άπάντησα στο δικό σας.

ΚΛΑΙΡΗ (άρεσκά περιαγμένη).—'Α, έτσι !... Δεν ήσαν δική σας ή άγγελία ; Που να το φανταστώ ; 'Αλλά... αλλά κι' εγώ δεν ήρθα έδω από έντελώς άτομική μου πρόθεση.

ΖΑΝ.—'Απλάδη ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Δεν σας έγραψα εγώ.

ΖΑΝ.—Ποιός μου έγραψε, λοιπόν ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μια γνωστή μου κυρία, ή οποία είχε τη μαγία να θέλη να με παντρευτεί με άποδομή μεσον. 'Όταν λοιπόν είδα την άγγελία σας στην έφημερίδα, σας έγραψα ένα μέτρος μου, χωρίς να μου πη τίποτε.

ΖΑΝ.—Δεν είναι λοιπόν δικό σας το χαριτωμένο έντελο γράμμα ;

ΚΛΑΙΡΗ.—'Οχι.

ΖΑΝ.—Και ή γνωστή σας κυρία είναι χαριτωμένη ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Είπε έξήντα χρόνων. 'Ηταν φίλη της μακαρίτισσας της μητέρας μου. 'Αν ή ήθετε το δικό μου γράμμα, θα τρομάξετε. Γράφω σαν μικρό

παιδί. Τόσο άκατάστατα !...

ΖΑΝ.—'Όποτε δεν είναι άληθινά τα συμπεράσματα της γαροφύλης ;

ΚΛΑΙΡΗ.—'Όταν πήρα το γράμμα σας, έμεινα έκπληκτη. 'Η φίλη της μητέρας μου μου έξήγησε τότε τι παγίδα μου έστησε. Κι' εγώ, γοητευμένη από το γοητικό σας και από την άνέλπιστη περιπέτεια που μου παρουσιάζατε, άποφάσισα, έπειτα από άρεστό δισταγμό, να έρθω. 'Αλλά... Τί μένω άκόμη έδω ; (Σηκώνεται για να φύγει).

ΖΑΝ.—'Οχι, όχι, μη φύγετε, σας παρακαλώ...

ΚΛΑΙΡΗ.—Γιατί ; Δεν έχω πελά να κάνω τίποτε έδω. Καταλαβαίνω ότι δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να μένω μαζί σας. 'Αφού δεν το θέλουνε σεις αυτό, αλλά ο φίλος σας.

ΖΑΝ.—Μά... κι' εσείς ήρθατε έδω γιατί το θέλησε ή φίλη της μητέρας σας.

ΚΛΑΙΡΗ.—Το γράμμα σας έπειτα μου ένέπνευσε θάρρος. Και καθώς έπληττα μόνι, είπα : «'Ας πάω. Τι θα χάσω ; »

ΖΑΝ.—Μά το γράμμα εκείνο σας το είχα γράψει εγώ ο ίδιος.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι, αλλά το δικό μου γράμμα, που σας έστειλε, το έγραψε ο φίλος μου.

παιδί. Τόσο άκατάστατα !...

ΖΑΝ.—'Όποτε δεν είναι άληθινά τα συμπεράσματα της γαροφύλης ;

ΚΛΑΙΡΗ.—'Όταν πήρα το γράμμα σας, έμεινα έκπληκτη. 'Η φίλη της μητέρας μου μου έξήγησε τότε τι παγίδα μου έστησε. Κι' εγώ, γοητευμένη από το γοητικό σας και από την άνέλπιστη περιπέτεια που μου παρουσιάζατε, άποφάσισα, έπειτα από άρεστό δισταγμό, να έρθω. 'Αλλά... Τί μένω άκόμη έδω ; (Σηκώνεται για να φύγει).

ΖΑΝ.—'Οχι, όχι, μη φύγετε, σας παρακαλώ...

ΚΛΑΙΡΗ.—Γιατί ; Δεν έχω πελά να κάνω τίποτε έδω. Καταλαβαίνω ότι δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να μένω μαζί σας. 'Αφού δεν το θέλουνε σεις αυτό, αλλά ο φίλος σας.

ΖΑΝ.—Μά... κι' εσείς ήρθατε έδω γιατί το θέλησε ή φίλη της μητέρας σας.

ΚΛΑΙΡΗ.—Το γράμμα σας έπειτα μου ένέπνευσε θάρρος. Και καθώς έπληττα μόνι, είπα : «'Ας πάω. Τι θα χάσω ; »

ΖΑΝ.—Μά το γράμμα εκείνο σας το είχα γράψει εγώ ο ίδιος.

ΚΛΑΙΡΗ.—Ναι, αλλά το δικό μου γράμμα, που σας έστειλε, το έγραψε ο φίλος μου.

ΖΑΝ.—'Αλλ' εσείς ή ίδια κι' εγώ γοητεύσατε πολύ περισσότερο από το γράμμα.

ΚΛΑΙΡΗ.—Τέλος πάντων... 'Ας χωριστούμε...

ΖΑΝ.—'Οχι, όχι... 'Η γνωριμία σας κι' ένθουσίασε. Καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν μου άρεσε ήπως έσείς. Θα είμαι πολύ δυστυχής αν δεν σας ξαναείδω. 'Εκτός αν δεν θέλετε να με ξαναείδητε. 'Εκτός αν σας φαίνομαι άντισυμβατικός...

ΚΛΑΙΡΗ (έντελως άσθονητα).—Καθόλου... καθόλου...

ΖΑΝ.—Τότε λοιπόν δεν υπάρχει κανείς λόγος να να μην εχθροστούμε τη φίλη της μητέρας σας και τον φίλο τον δικό μου για ό,τι έκαναν. 'Απ' τη στιγμή που σας είδα δεν είμαι πια έναντίον του γάμου...

ΚΛΑΙΡΗ (συγχωρημένη).—'Ενθουσιαστικό της στιγμής...

ΖΑΝ.—'Οχι, δεσποινίς. Σας μιλώ με την καρδιά μου αυτή τη στιγμή...

ΚΛΑΙΡΗ.—Με την καρδιά σας ;

ΖΑΝ.—Ναι, με την καρδιά μου, ή οποία σας άντικεινέται, ή οποία είναι έντελώς δική σας...

ΚΛΑΙΡΗ.—Ευχαριστώ !...

ΖΑΝ.—(παίρνοντας το χέρι της).—Ναι, δεσποινίς Κλαίρη, πιστέψτε με. 'Απ' τη στιγμή που σας είδα, απ' τη στιγμή που ήρθατε στο ραντεβού αυτό, είμαι σελάβος σας. Δεσποινίς Κλαίρη, θέλετε να γίνετε σύζυγός μου ;

ΚΛΑΙΡΗ.—Μά... αυτή ή έπιθυμία κι' έφερα έδω...

ΖΑΝ.—Ευχαριστώ, Κλαίρη ! 'Ο Θεός θέλησε να έννοήσει τον γάμο !...

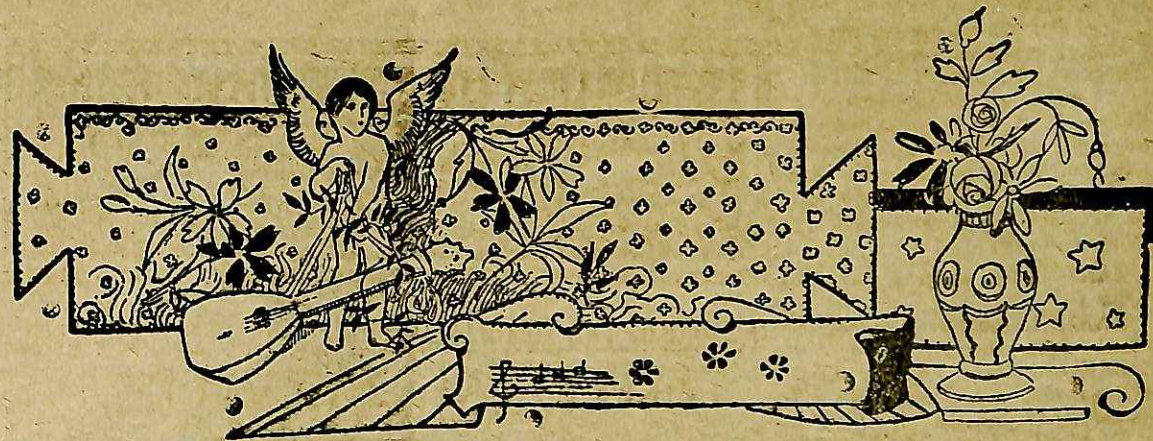
ΚΛΑΙΡΗ.—(ερωτική).—'Εγώ είμαι θεοφοβόμην. Μπορώ, λοιπόν, να μην ύπακούω στη θέλησή ; Μπορώ να πω όχι

στο Μεγαλόθυμο ;

(Γέρνει το κεφάλι της στον ώμο του. 'Ο Ζάν την φιλεί στο μέτωπο.)

ΖΑΝ.—Θεέ μου, γεννηθήτω το θέλημά σου !...

ΚΛΑΙΡΗ (γελώντας πονηρά).—'Αμήν !...

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Η δαντέλλες καθαρίζουν, όταν τις τρώουμε καλά με ένα πανί βρεγμένο σε μίγμα νερού και ξιδιού, σε ίσα μέρη. 'Επίσης άποστειλματώ εινε και το μίγμα ίσων μερών νερού και μισρού.

Επειτα, ύγρες άκροη, τις σιδερόνηους από την άνάποδη πάντοτε διη τους.

Προσοχή στο καθαρίσμα, και προ πάντων στο ΣΙΔΕΡΩΜΑ των βελούδων.

Εινε πολύ λεπτό και δυσκόλομταχειρίστο ύφασμα, εξ αιτίας του χνουδιού που έχει.

Τα καθαρίζουμε λοιπόν, με ένα άλαφρό πηλμίο τους με πανί βρεγμένο στο σπύρο του καμινέτου ή σε αθέρα. Κατόπιν τα σιδερόνηους από την άνάποδή τους, και με τον έξής τρόπο : Στερεώνουμε πρώτα το ένα άκρο τους άπάνω στο τραπέζι, κρατούμε το άλλο με το χέρι μας, και περνάμε το σίδερο στην άνάποδη διη με το ύφασμα μετέωρο στον αέρα και όχ. άκουμπάμεν άπάνω στον το τραπέζι.

Το πιο λεπτό και δύσκολο καθαρίσμα, εινε το καθαρίσμα των φτερόων. Σας ύποδεικνύουμε μιά μέθοδο, με την οποία έπιτυγχάνεται

Το πιο εύχρηστο άποτέλεσμα, χωρίς να ύπαρξη κανένας κίνδυνος θραύσεως άποροφύτων. Βράζουμε νερό, στο οποίο έχουμε ρίψει ένα κομμάτι σαπουνιού, μεγάλο όσο ένα κορόδι. 'Όταν διαισθηθώ το σαπουνι αυτό, βράζουμε το νερό από τη φωτιά, και το αφήνουμε να κρυγίλλια. Βράζουμε τότε σ' αυτό τα φτερά, κρατώντας τα απ' την ούρα τους (άπ' το κοτσάκι τους). Τα βράζουμε κατόπιν, τα σβήγγουμε άνάμεσα σπά χέρια μας άπαλά για να στίβουν, τα ξαναβυθίζουμε πάλι, και πάλι τα ξαναστύβουμε με

Τα πολύτιμα κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Τα χρυσά κοσμήματα καθαρίζουν, και λάμπουν πάλι, σάν έντελώς καινούργια, με τον έξής τρόπο : Τα κρατούμε άκοητη όρα μέσα σε σαπουνάδα, και κατόπιν τα τρώουμε με αυτή. Τα σκουπίζουμε ύστερα καλά, και ύστερα τα ξαναβυθίζουμε με νερό στο οποίο έχουμε προσθέσει μερικές σταγόνες οινόπνευματος.

Χρειάζεται κατόπιν έπιμελίστατο σκούπισμα με ένα καθαρό πανί ή με φανέλλα.

Το πιο εύχρηστο άποτέλεσμα, χωρίς να ύπαρξη κανένας κίνδυνος θραύσεως άποροφύτων. Βράζουμε νερό, στο οποίο έχουμε ρίψει ένα κομμάτι σαπουνιού, μεγάλο όσο ένα κορόδι. 'Όταν διαισθηθώ το σαπουνι αυτό, βράζουμε το νερό από τη φωτιά, και το αφήνουμε να κρυγίλλια. Βράζουμε τότε σ' αυτό τα φτερά, κρατώντας τα απ' την ούρα τους (άπ' το κοτσάκι τους). Τα βράζουμε κατόπιν, τα σβήγγουμε άνάμεσα σπά χέρια μας άπαλά για να στίβουν, τα ξαναβυθίζουμε πάλι, και πάλι τα ξαναστύβουμε με

Το πιο εύχρηστο άποτέλεσμα, χωρίς να ύπαρξη κανένας κίνδυνος θραύσεως άποροφύτων.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΜΙΟ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΡΙΔΟΣ

ΟΝ καιρό που ήταν βασιλιάς των Αθηνών ο Έρως, ο γιος της Έρως, ο γιος της Έρως...

Όταν ο Κεφάλος ενηλικιώθηκε, η μητέρα του δεν έκανε να δέχεται κάθε μέρα προσάσεις από τις πιο διαλεκτές και τις πιο πλούσιες οικογένειες των Αθηνών, που της ζητούσαν για γαμβρό τον πολυανατιμωμένο γιο της.

Αλλοίμονο όμως!... Όσοι φέρει αν προσάσσει η Έρως να πείσει τον Κεφάλο να συγκατατεθεί και να διαλέξει μια από τις τόσες πολυφανεές νύφες, που τόσο τον λαχταρούσαν, στάθηκε αδιάντητο.

Η μητέρα συμβούλευε δεν μπορούσαν να συγκατατεθούν τον Κεφάλο, γιατί ανάμεσα στις νύφες που του προσέφευε η μητέρα του, δεν ήταν εκείνη, για την οποία σιωπούσε η νεανική του καρδιά.

Και όταν πια έλειπε η μητέρα του να της φανερώσει την έκλεκτή της καρδιάς του, ο Κεφάλος δεν έδιδε να της εξομολογηθεί τον κρυφό έρωτά του με την Πρόκριδα, την πεντάμορφη βασίλισσα.

Ακούγοντας η Έρως την έξο μολόγησι αυτή του γιου της, χάραινε στοργικά τα ξανθά του μαλλιά και του είπε με συγκινημένη φωνή:

— Τό σκέφτηκες καλά, παιδί μου, πώς μπορείς να πάρεις γυναίκα σου την κόρη του βασιλιά;

Κι ο Κεφάλος της αποκρίθηκε με περηφάνεια:

— Ένα νέο, που ξεπερνά τοιά θεούς στην όμορφη, μονάχα μια βασίλισσα ταιριάζει για γυναίκα του!...

Και πραγματικά, όταν, ύστερ' από λίγους μήνες παρουσιάστηκε ο Κεφάλος στον Έρως, ο γιος της Έρως, ο γιος της Έρως...

Κι ο Κεφάλος της αποκρίθηκε με περηφάνεια: — Ένα νέο, που ξεπερνά τοιά θεούς στην όμορφη, μονάχα μια βασίλισσα ταιριάζει για γυναίκα του!...

Και οι γάμοι του Κεφάλου και της Πρόκριδος έγιναν τότε με βασιλική μεγαλοπρέπεια. Τό νεαρό αντρώγον ήταν πια ευτυχισμένο, γιατί τόσο τους ελύνονσε ο πρωτότος γιος της Αφροδίτης. Και όταν συζητούσαν οι φίλοι τον περσιότα του πάνω στην Άρδω, ο κόσμος που τους έβλεπε τους θαύμαζε έκστατος.

Πέρασε αρκετός καιρός. Ένα φθινόπωρο βράδυ, ο Κεφάλος έπε στην άγασμένη του Πρόκριδα, πώς θα πήγαινε να κυνηγήσει με μερικούς φίλους του και πώς θα ξαναγύριζε σε δύο - τρεις μέρες. Την άγκάλιασε τρυφερά κι αφού άλλαξαν ένα φλογρό φίλι, χωρίστηκαν.

Ο Κεφάλος κατέβηκε στον κάμπο κι αφού συναντήθηκε με τους φίλους του, τράβηξε μέσα στο σκοτάδι για τον Ύμητο. Φτάνοντας εκεί, κατά τα χαράματα έστησαν τις παγίδες τους για το έλαφο, που θα κατέβαιναν από τις βουνόκορες με την ανατολή του ήλιου, για να πουν νερό στις δροσερές πηγές. Ύστερα οι σύντροφοι χωρίστηκαν, περιμένοντας το πέρασμα των ελαφιών.

Σε λίγο, το χρυσόροδο άρμα της Αύγης, με τα κάτασπρα άλογά του, φάνηκε στον ορίζοντα. Ξαφνικά όμως το άρμα λοξοδρόμησε, γέμισε σαν να κατέβαινε τις βουνόκορες του Ύμητου και να διευθύνεται στο μέρος που δροσίζοντο ο Κεφάλος.

Ο νέος θαυμάστηκε από τη θείκη λάμψη και έτσι η θεά Ήως, τον άρταξε, τον έβγαλε στο άρμα της και εξακολούθησε τον δρόμο της. Την απαγωγή αυτή του Κεφάλου δεν την άντελλήθηκαν οι φίλοι του, οι οποίοι ερευνώντας στην πόλη έφεραν τη θλιβερά αγγελία στην Πρόκριδα, πώς ο άγαπήμενός της εξαφανίστηκε μέσα στο δάσος.

Η βασίλισσα ήταν πια απορηγμένη. Νυχτόσημοι θορυβούσε τον χαμένο της άντρα και τίποτε δεν μπορούσε να την κάμει να τον ξεχάσει!...

Καθώς έτρεχε στον ορίζοντα το άρμα της Ήως, ο Κεφάλος κατάλαβε από τα θεματά έρωτικά φίλια της θεάς την αιτία της άρταγής του. Γίρισε, λοιπόν, τότε και της είπε:

— Γιατί με άρταξες από τον κόσμο, ο θεά, και μ' έχώρισες από την πολυαγαπημένη μου γυναίκα; Μήπως φαντάστηκες πως μπορώ να αγαπήσω δυο γυναίκες στη ζωή μου; Αδιάντητο!... Έχω μια μονάχα αγαπητή κι ούτε θ' αγαπώ αόριστα, την λατρεύω μου Πρόκριδα, την κόρη του Έρως, ο γιος της Έρως, ο γιος της Έρως...

Η Ήως, ακούγοντας τα λόγια αυτά του Κεφάλου τον έσφιξε πιο τρυφερά στην άγκυλιά της και του είπε:

— Ω Κεφαλέ!... Γιατί δεν θέλεις να καταλάβεις την αγάπη που φλογίζει την καρδιά μου για σένα; Δεν σκέφτηκες πώς σ' αγαπά μια θεά, μια αθάνατη γυναίκα, που η αγάπη της θάνα αόριστα; Απομύνησε την Πρόκριδα, που ούτε άμορφη είναι, ούτε αθάνατη σαν και μένα!...

Δεν μπορώ, θεά, να σ' αγαπήσω!... της απάντησε έπιμονα ο Κεφάλος. Μονάχα η Πρόκρις θάνα ή μοναδική, η παντοεινή αγαπώ!

— Αρχισε η διανομή του 2ου άριστοεργήματος των περιδικών μας, του Εύαγγελίου του Έρωτος! ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιός

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Σπείρασε να το προμηθευθείτε με 4 δελτία των περιδικών μας και 8 δρχ.

Συνεχίζεται επίσης η διανομή του πρώτου ερωτικού άριστοεργήματος του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ

ΤΟΥ ARMANDO ARNOLDI

γότη μου, η πολυαγαπημένη συντόφισσα της ζωής μου!...

Βλέποντας η θεά Ήως πώς πήγαιναν χαμένες όλες η προσπάθειές της να μιλήσει την καρδιά του Κεφάλου σκέφτηκε τότε να εφαρμόσει ένα ασυνήθιστο τέχνασμα: Να χύσει στην καρδιά του Κεφάλου το δηλητήριο της αμφιβολίας!

Και του είπε αγανακτισμένη: — Νά τα ξανθά μαλλιά της άμειψαν πάνω στους ώμους της από το χορό κάλπαρια των αλόγων του άματός της:

— Ω ήλιε θνητέ!... Έπαμείνεν' αγαπας μία γυναίκα που καλώς και δέν ξερείς αν σου είνε πιστή ή όχι! Και για να σ' αποδείξω ότι δεν σ' αγαπά ειλικρινά, θα σ' αφήσω ελεύθερο να ξαναγυρίσεις κοντά της. Όχι όμως όπως είσαι! Για να μη σ' αναγνωρίσει, θα σε μεταμορφώσω και θα σου δώσω μερικά κοινά γεμάτα από πολύτιμα πετράδια. Έτσι θα παρουσιαστείς στο σπίτι της ως έμπορος πλούσιος πετράδιων. Όταν λοιπόν αντικρίσεις την Πρόκριδα, προσπάθησε μ' ερωτόλογα να κατακτήσεις την καρδιά της, χαρίζοντάς της μερικά πετράδια. Και τότε θα ιδείς πόσο εύκολα θα πέσει στην άγκυλιά σου!... Αλλοιμόνι σου, Κεφαλέ, αν έπαληθεύουν η προβλήσεις!... Και τώρα, φύγε!...

Μια λοκακρινή μέρα, ο Κεφάλος, αφού άπόλαμινε κυνηγώντας, ξαπλώθηκε κάτω από μια φυλλοειδή δέντρον και άρχισε να μουρμουρίζει:

— Στείλε, γλυκερά μου αύρα, τη δροσερή πνοή σου να μ' ανακουφίσει από το λιπώρι της ήμέρας!... Έλα, αύρα μου!... Σύν μονάχα με κάνεις ν' αγαπώ τη μοναξιά μέσα στο δάση!... Ω, πόσο σ' αγαπώ, γλυκερά μου αύρα!...

Τα λόγια αυτά τ' άκουσε κάποιος διαδίδας, γνωστός της Πρόκριδος. Νομίζοντας δε πώς ο Κεφάλος ήταν έρωτευμένος με κάποια νύφη του δάσους που την έλεγαν «Αύρα», πήγε και της τόπε.

Η άμορφη βασίλισσα μόλις τ' άκουσε αυτό, κόνεψε να τρελάδη από τη λύπη της.

Έτσι, ένα άλλο πρωινό, που έφανε ο Κεφάλος για κυνήγι, δεν δίστασε να τον παρακαλούσθη. Πήγε και κρυφθηκε πίσω από κάποιον φυλλοειδή, κοντά στο μέρος, όπου συνήθιζε ν' αναπαύεται ο Κεφάλος. Κατά το μεσημέρι, είδε τον άντρα της να ξαπλώνεται κάτω από ένα σιαρό θάμνο και σε λίγο τον άκουσε να μουρμουρίζει:

— Αύρα μου γλυκερά, έλα να με δροσίσεις με την πνοή σου!... Έξαφνα, άκουσε ο Κεφάλος ένα θόρυβο πίσω στις πλαγιές του φυλλοειδούς. Νόμισε πως ήταν κάποιος έλαφι. Σηκώθηκε άμέσως κι αφού έτοιμασε το θαματοεργό τόξο του, έριξε ένα βέλος μέσα στους θάμνους, προς το μέρος απ' όπου άκούστηκε ο θόρυβος.

— Πετάινω!... Ω Κεφαλέ!... πετάνω!... άκούστηκε τότε μία φωνή.

Στασιμμένος έτρεξε προς το μέρος που άκούστηκε η φωνή και συντημμένος δρόμισε μερυστά στη γυναίκα του. Κοιτώντας, σφοδραμένη, ενώ ένα ρυάκι αίματος κυκλίζει το πάλλεντο στήθος της!... Τό βέλος του σκόνησε την είχε σκοτώσει.

Η θεά Ήως τον έβλεπε έκδηλη!...

η αγάπη σου σ' έμένα; Φύγε, άπιστή, από τα μάτια μου!...

Η Πρόκρις ούτε προσπάθησε να δικαιολογηθεί. Τόλξε το πρόσωπό της σ' ένα πυκνό πέλλο κι άφησε το σπίτι της και μέσα σ' αυτό τον προδομένο άντρα της.

Φεύγοντας η Πρόκρις από το άρχοντικό της, κατέρρευσε στον ναό της Αρτέμιδος. Μόλις τό έμαθε ο Κεφάλος, λυπήθηκε βαθιά κι άποφάσισε να πάη νύφη τη γυναίκα του κι αφού της ζήτησε συγγνώμη για τη σκληρή δοκιμασία που της έκαμε να τη μεταπέσει να ξαναγυρίσει μαζί του σπίτι τους.

Φτάνοντας στον ναό της Αρτέμιδος, αφού πρόσφερε — σαν νύμφης που ήταν — θυσία σ' αυτή, της ζήτησε να επιστρέψει στην Πρόκριδα να φέρη μαζί του. Η Αρτέμις, όμως, μόλις άκούσε την προσφορά του Κεφάλου, άλλα και του χάρισε ένα θαματοεργό τόξο, το οποίο άκου ριχνόντας, έφερνε άμέσως τον θάνατο.

Έτσι το άντρώγον ξαναγύρισε σπίτι του και άρχισε να ξηγαπνέμενα, όπως άλλοτε.

Μια λοκακρινή μέρα, ο Κεφάλος, αφού άπόλαμινε κυνηγώντας, ξαπλώθηκε κάτω από μια φυλλοειδή δέντρον και άρχισε να μουρμουρίζει:

— Στείλε, γλυκερά μου αύρα, τη δροσερή πνοή σου να μ' ανακουφίσει από το λιπώρι της ήμέρας!... Έλα, αύρα μου!... Σύν μονάχα με κάνεις ν' αγαπώ τη μοναξιά μέσα στο δάση!... Ω, πόσο σ' αγαπώ, γλυκερά μου αύρα!...

Τα λόγια αυτά τ' άκουσε κάποιος διαδίδας, γνωστός της Πρόκριδος. Νομίζοντας δε πώς ο Κεφάλος ήταν έρωτευμένος με κάποια νύφη του δάσους που την έλεγαν «Αύρα», πήγε και της τόπε.

Η άμορφη βασίλισσα μόλις τ' άκουσε αυτό, κόνεψε να τρελάδη από τη λύπη της.

Έτσι, ένα άλλο πρωινό, που έφανε ο Κεφάλος για κυνήγι, δεν δίστασε να τον παρακαλούσθη. Πήγε και κρυφθηκε πίσω από κάποιον φυλλοειδή, κοντά στο μέρος, όπου συνήθιζε ν' αναπαύεται ο Κεφάλος. Κατά το μεσημέρι, είδε τον άντρα της να ξαπλώνεται κάτω από ένα σιαρό θάμνο και σε λίγο τον άκουσε να μουρμουρίζει:

— Αύρα μου γλυκερά, έλα να με δροσίσεις με την πνοή σου!... Έξαφνα, άκουσε ο Κεφάλος ένα θόρυβο πίσω στις πλαγιές του φυλλοειδούς. Νόμισε πως ήταν κάποιος έλαφι. Σηκώθηκε άμέσως κι αφού έτοιμασε το θαματοεργό τόξο του, έριξε ένα βέλος μέσα στους θάμνους, προς το μέρος απ' όπου άκούστηκε ο θόρυβος.

— Πετάινω!... Ω Κεφαλέ!... πετάνω!... άκούστηκε τότε μία φωνή.

Στασιμμένος έτρεξε προς το μέρος που άκούστηκε η φωνή και συντημμένος δρόμισε μερυστά στη γυναίκα του. Κοιτώντας, σφοδραμένη, ενώ ένα ρυάκι αίματος κυκλίζει το πάλλεντο στήθος της!... Τό βέλος του σκόνησε την είχε σκοτώσει.

Η θεά Ήως τον έβλεπε έκδηλη!...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΒΗΣΣΥΝΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΑΖΑΡΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣ - ΑΜΠΕΜΠΑ

Αντίς-Αμπέμπα, το «Νέον Άνδρος» της Άβησσυνίας. Τό παζάρι της Αντίς-Αμπέμπα, τόπος δικαιοσύνης και τόπος έκτελέσεων. Δικαστήρια που δικάζουν στη μέση του δρόμου. Τά περιεργα δικαιοσύνης των δανειστών στην Άβησσυνία. Φιχτές τιμωρίες και μαρτύρια για τους κλέφτες, κλπ.

Αντίς Αμπέμπα, η πρωτεύουσα της Άβησσυνίας, είναι μια πόλις νεωστική, γιατί χτίστηκε μόλις το 1896. Η ίδια ή αυτοκράτειρα Ταϊτού, της άκουσε με μεγάλη ήρεμία, και προσάει να βγάλει συμπεράσμα απ' αυτά που άκούει... Τό περιεργό είναι πως τό άκροατήριο έχει δικαιοσύνη να πη κι' αυτό τη γνώμη του, και μάλιστα να την άποστηρίξη. Πολλοί επίσης στοιχηματίζουν πάνω στην άπόφασι που θα βγάλη ο δικαστής. Και έτσι ή δική μεταβάλλεται σ' ένα παιχνίδι που διασκεδάει πολύ τους παρευρισκόμενους...

Όσο για την άπόφασι του δικαστηρίου, οι αντίδικοι την δέχονται με μεγάλο σεβασμό, όποιος άποποιεί, ή ακόμα, νοσοκομεία... Μά ο λαός τους, (που κατάγεται κατ' εθεσιν από τό γιοι του Νόε Χάμ) και πού είχε μία απ' τις πρώτες τους ήγεμονίδες την περίφημη βασίλισσα του Σαβά, παλός λαός που είχε τρόπο ζωής έντελέδικό του, δέν ήταν από τους λαούς που έξευραπαίζονται εύκολα... Στην νέα λοιπόν πρωτεύουσα τους μετέφεραν τις έικές τους συνήθειες, τη δική τους αστροπία, τα παλιά τους έθιμα... Κι' έτσι, αν ή Αντίς Αμπέμπα δέν θυμίζει διάλογο εβραϊκή μεγαλούπολι, άπέκτησε ένα χαρακτήρα έντελούς ιδιόμορφου, χωρίς να χάσει καθόλου την παράξενη γραφικότητα που έχουν ή πόλεις της Άφρικής και της Άσίας.

Τό πιο γραφικό μέρος της πόλεως, είναι άναμφισπότητος τό παζάρι της. Τό παζάρι αυτό (που μοιάζει πολύ με τις δικές μας έμποροπανηγύρεις) είναι μια άπέραντη άδενδρη έκτασι, περιτοιχισμένη με μάντρες ή και σπίνια... Μπαίνει κανείς από ιδιαιτέρως πόρτες που φρουρούνται από φρουρούς-τελωνοφύλακες...

Εκεί μαζεύονται κάθε Σάββατο όλες ή ουλές της Αιθιοπίας. Άλλοι πεζή, άλλοι καθάλα, άλλοι άπάνω σε καμήλες... Φέρονουν τά ποσόντα τους άνθρωποι απ' τά μακρινά χωριά, και φτάνουν φορτώντας τά πιο κομικά, τά πιο έτερόκλητα πράγματα. Έκεί, βλέπετε, ντυμένους με εθνοπαλικά κοστούμια, αλλά εμπεδωμένους... Άλλους, νέγρους για μόνο φόρεμα μία ποροβία με καπέλλο σκληρός διως, ή με άμειμνη ρεπούμπλικα...

Είπε δε μία μεγάλη διασκεδασί για τους Εβραίους να παρακολουθούν τις αγοραπωλησίες που γίνονται με πολλές φωνές, πολλές φασαρίες, πολλά μαλώματα...

Μά τό πιο άξιοπεριεργό θέαμα που άπαντάει κανείς στο παζάρι της Αντίς Αμπέμπα, είναι τό δικαστήριο που σ' ανεβάζει στη μέση του δρόμου... Φανταστήτε ένα κύκλο από έθιμα, γυναίκες και άντρες... Στη μέση οι δυο αντίδικοι φωνάζουν, χειρονομώντας ζωηρά... Ο δικαστής, καθισμένος κατάχαμα σταυροπόδι, τους άκούει με μεγάλη ήρεμία, και προσάει να βγάλει συμπεράσμα απ' αυτά που άκούει... Τό περιεργό είναι πως τό άκροατήριο έχει δικαιοσύνη να πη κι' αυτό τη γνώμη του, και μάλιστα να την άποστηρίξη. Πολλοί επίσης στοιχηματίζουν πάνω στην άπόφασι που θα βγάλη ο δικαστής. Και έτσι ή δική μεταβάλλεται σ' ένα παιχνίδι που διασκεδάει πολύ τους παρευρισκόμενους...

Όσο για την άπόφασι του δικαστηρίου, οι αντίδικοι την δέχονται με μεγάλο σεβασμό, όποιος άποποιεί, ή ακόμα, νοσοκομεία... Μά ο λαός τους, (που κατάγεται κατ' εθεσιν από τό γιοι του Νόε Χάμ) και πού είχε μία απ' τις πρώτες τους ήγεμονίδες την περίφημη βασίλισσα του Σαβά, παλός λαός που είχε τρόπο ζωής έντελέδικό του, δέν ήταν από τους λαούς που έξευραπαίζονται εύκολα... Στην νέα λοιπόν πρωτεύουσα τους μετέφεραν τις έικές τους συνήθειες, τη δική τους αστροπία, τα παλιά τους έθιμα... Κι' έτσι, αν ή Αντίς Αμπέμπα δέν θυμίζει διάλογο εβραϊκή μεγαλούπολι, άπέκτησε ένα χαρακτήρα έντελούς ιδιόμορφου, χωρίς να χάσει καθόλου την παράξενη γραφικότητα που έχουν ή πόλεις της Άφρικής και της Άσίας.

Τό πιο γραφικό μέρος της πόλεως, είναι άναμφισπότητος τό παζάρι της. Τό παζάρι αυτό (που μοιάζει πολύ με τις δικές μας έμποροπανηγύρεις) είναι μια άπέραντη άδενδρη έκτασι, περιτοιχισμένη με μάντρες ή και σπίνια... Μπαίνει κανείς από ιδιαιτέρως πόρτες που φρουρούνται από φρουρούς-τελωνοφύλακες...

Εκεί μαζεύονται κάθε Σάββατο όλες ή ουλές της Αιθιοπίας. Άλλοι πεζή, άλλοι καθάλα, άλλοι άπάνω σε καμήλες... Φέρονουν τά ποσόντα τους άνθρωποι απ' τά μακρινά χωριά, και φτάνουν φορτώντας τά πιο κομικά, τά πιο έτερόκλητα πράγματα. Έκεί, βλέπετε, ντυμένους με εθνοπαλικά κοστούμια, αλλά εμπεδωμένους... Άλλους, νέγρους για μόνο φόρεμα μία ποροβία με καπέλλο σκληρός διως, ή με άμειμνη ρεπούμπλικα...

Είπε δε μία μεγάλη διασκεδασί για τους Εβραίους να παρακολουθούν τις αγοραπωλησίες που γίνονται με πολλές φωνές, πολλές φασαρίες, πολλά μαλώματα...

Μά τό πιο άξιοπεριεργό θέαμα που άπαντάει κανείς στο παζάρι της Αντίς Αμπέμπα, είναι τό δικαστήριο που σ' ανεβάζει στη μέση του δρόμου... Φανταστήτε ένα κύκλο από έθιμα, γυναίκες και άντρες... Στη μέση οι δυο αντίδικοι φωνάζουν, χειρονομώντας ζωηρά... Ο δικαστής, καθισμένος κατάχαμα σταυροπόδι, τους άκούει με μεγάλη ήρεμία, και προσάει να βγάλει συμπεράσμα απ' αυτά που άκούει... Τό περιεργό είναι πως τό άκροατήριο έχει δικαιοσύνη να πη κι' αυτό τη γνώμη του, και μάλιστα να την άποστηρίξη. Πολλοί επίσης στοιχηματίζουν πάνω στην άπόφασι που θα βγάλη ο δικαστής. Και έτσι ή δική μεταβάλλεται σ' ένα παιχνίδι που διασκεδάει πολύ τους παρευρισκόμενους...

Όσο για την άπόφασι του δικαστηρίου, οι αντίδικοι την δέχονται με μεγάλο σεβασμό, όποιος άποποιεί, ή ακόμα, νοσοκομεία... Μά ο λαός τους, (που κατάγεται κατ' εθεσιν από τό γιοι του Νόε Χάμ) και πού είχε μία απ' τις πρώτες τους ήγεμονίδες την περίφημη βασίλισσα του Σαβά, παλός λαός που είχε τρόπο ζωής έντελέδικό του, δέν ήταν από τους λαούς που έξευραπαίζονται εύκολα... Στην νέα λοιπόν πρωτεύουσα τους μετέφεραν τις έικές τους συνήθειες, τη δική τους αστροπία, τα παλιά τους έθιμα... Κι' έτσι, αν ή Αντίς Αμπέμπα δέν θυμίζει διάλογο εβραϊκή μεγαλούπολι, άπέκτησε ένα χαρακτήρα έντελούς ιδιόμορφου, χωρίς να χάσει καθόλου την παράξενη γραφικότητα που έχουν ή πόλεις της Άφρικής και της Άσίας.

Αντίς Αμπέμπα, η πρωτεύουσα της Άβησσυνίας, είναι μια πόλις νεωστική, γιατί χτίστηκε μόλις το 1896. Η ίδια ή αυτοκράτειρα Ταϊτού, της άκουσε με μεγάλη ήρεμία, και προσάει να βγάλει συμπεράσμα απ' αυτά που άκούει... Τό περιεργό είναι πως τό άκροατήριο έχει δικαιοσύνη να πη κι' αυτό τη γνώμη του, και μάλιστα να την άποστηρίξη. Πολλοί επίσης στοιχηματίζουν πάνω στην άπόφασι που θα βγάλη ο δικαστής. Και έτσι ή δική μεταβάλλεται σ' ένα παιχνίδι που διασκεδάει πολύ τους παρευρισκόμενους...

Όσο για την άπόφασι του δικαστηρίου, οι αντίδικοι την δέχονται με μεγάλο σεβασμό, όποιος άποποιεί, ή ακόμα, νοσοκομεία... Μά ο λαός τους, (που κατάγεται κατ' εθεσιν από τό γιοι του Νόε Χάμ) και πού είχε μία απ' τις πρώτες τους ήγεμονίδες την περίφημη βασίλισσα του Σαβά, παλός λαός που είχε τρόπο ζωής έντελέδικό του, δέν ήταν από τους λαούς που έξευραπαίζονται εύκολα... Στην νέα λοιπόν πρωτεύουσα τους μετέφεραν τις έικές τους συνήθειες, τη δική τους αστροπία, τα παλιά τους έθιμα... Κι' έτσι, αν ή Αντίς Αμπέμπα δέν θυμίζει διάλογο εβραϊκή μεγαλούπολι, άπέκτησε ένα χαρακτήρα έντελούς ιδιόμορφου, χωρίς να χάσει καθόλου την παράξενη γραφικότητα που έχουν ή πόλεις της Άφρικής και της Άσίας.

Τό πιο γραφικό μέρος της πόλεως, είναι άναμφισπότητος τό παζάρι της. Τό παζάρι αυτό (που μοιάζει πολύ με τις δικές μας έμποροπανηγύρεις) είναι μια άπέραντη άδενδρη έκτασι, περιτοιχισμένη με μάντρες ή και σπίνια... Μπαίνει κανείς από ιδιαιτέρως πόρτες που φρουρούνται από φρουρούς-τελωνοφύλακες...

Εκεί μαζεύονται κάθε Σάββατο όλες ή ουλές της Αιθιοπίας. Άλλοι πεζή, άλλοι καθάλα, άλλοι άπάνω σε καμήλες... Φέρονουν τά ποσόντα τους άνθρωποι απ' τά μακρινά χωριά, και φτάνουν φορτώντας τά πιο κομικά, τά πιο έτερόκλητα πράγματα. Έκεί, βλέπετε, ντυμένους με εθνοπαλικά κοστούμια, αλλά εμπεδωμένους... Άλλους, νέγρους για μόνο φόρεμα μία ποροβία με καπέλλο σκληρός διως, ή με άμειμνη ρεπούμπλικα...

Είπε δε μία μεγάλη διασκεδασί για τους Εβραίους να παρακολουθούν τις αγοραπωλησίες που γίνονται με πολλές φωνές, πολλές φασαρίες, πολλά μαλώματα...

Μά τό πιο άξιοπεριεργό θέαμα που άπαντάει κανείς στο παζάρι της Αντίς Αμπέμπα, είναι τό δικαστήριο που σ' ανεβάζει στη μέση του δρόμου... Φανταστήτε ένα κύκλο από έθιμα, γυναίκες και άντρες... Στη μέση οι δυο αντίδικοι φωνάζουν, χειρονομώντας ζωηρά... Ο δικαστής, καθισμένος κατάχαμα σταυροπόδι, τους άκούει με μεγάλη ήρεμία, και προσάει να βγάλει συμπεράσμα απ' αυτά που άκούει... Τό περιεργό είναι πως τό άκροατήριο έχει δικαιοσύνη να πη κι' αυτό τη γνώμη του, και μάλιστα να την άποστηρίξη. Πολλοί επίσης στοιχηματίζουν πάνω στην άπόφασι που θα βγάλη ο δικαστής. Και έτσι ή δική μεταβάλλεται σ' ένα παιχνίδι που διασκεδάει πολύ τους παρευρισκόμενους...

Όσο για την άπόφασι του δικαστηρίου, οι αντίδικοι την δέχονται με μεγάλο σεβασμό, όποιος άποποιεί, ή ακόμα, νοσοκομεία... Μά ο λαός τους, (που κατάγεται κατ' εθεσιν από τό γιοι του Νόε Χάμ) και πού είχε μία απ' τις πρώτες τους ήγεμονίδες την περίφημη βασίλισσα του Σαβά, παλός λαός που είχε τρόπο ζωής έντελέδικό του, δέν ήταν από τους λαούς που έξευραπαίζονται εύκολα... Στην νέα λοιπόν πρωτεύουσα τους μετέφεραν τις έικές τους συνήθειες, τη δική τους αστροπία, τα παλιά τους έθιμα... Κι' έτσι, αν ή Αντίς Αμπέμπα δέν θυμίζει διάλογο εβραϊκή μεγαλούπολι, άπέκτησε ένα χαρακτήρα έντελούς ιδιόμορφου, χωρίς να χάσει καθόλου την παράξενη γραφικότητα που έχουν ή πόλεις της Άφρικής και της Άσίας.

Τό πιο γραφικό μέρος της πόλεως, είναι άναμφισπότητος τό παζάρι της. Τό παζάρι αυτό (που μοιάζει πολύ με τις δικές μας έμποροπανηγύρεις) είναι μια άπέραντη άδενδρη έκτασι, περιτοιχισμένη με μάντρες ή και σπίνια... Μπαίνει κανείς από ιδιαιτέρως πόρτες που φρουρούνται από φρουρούς-τελωνοφύλακες...

Εκεί μαζεύονται κάθε Σάββατο όλες ή ουλές της Αιθιοπίας. Άλλοι πεζή, άλλοι καθάλα, άλλοι άπάνω σε καμήλες... Φέρονουν τά ποσόντα τους άνθρωποι απ' τά μακρινά χωριά, και φτάνουν φορτώντας τά πιο κομικά, τά πιο έτερόκλητα πράγματα. Έκεί, βλέπετε, ντυμένους με εθνοπαλικά κοστούμια, αλλά εμπεδωμένους... Άλλους, νέγρους για μόνο φόρεμα μία ποροβία με καπέλλο σκληρός διως, ή με άμειμνη ρεπούμπλικα...

Είπε δε μία μεγάλη διασκεδασί για τους Εβραίους να παρακολουθούν τις αγοραπωλησίες που γίνονται με πολλές φωνές, πολλές φασαρίες, πολλά μαλώματα...

Μά τό πιο άξιοπεριεργό θέαμα που άπαντάει κανείς στο παζάρι της Αντίς Αμπέμπα, είναι τό δικαστήριο που σ' ανεβάζει στη μέση του δρόμου... Φανταστήτε ένα κύκλο από έθιμα, γυναίκες και άντρες... Στη μέση οι δυο αντίδικοι φωνάζουν, χειρονομώντας ζωηρά... Ο δικαστής, καθισμένος κατάχαμα σταυροπόδι, τους άκούει με μεγάλη ήρεμία, και προσάει να βγάλει συμπεράσμα απ' αυτά που άκούει... Τό περιεργό είναι πως τό άκροατήριο έχει δικαιοσύνη να πη κι' αυτό τη γνώμη του, και μάλιστα να την άποστηρίξη. Πολλοί επίσης στοιχηματίζουν πάνω στην άπόφασι που θα βγάλη ο δικαστής. Και έτσι ή δική μεταβάλλεται σ' ένα παιχνίδι που διασκεδάει πολύ τους παρευρισκόμενους...

Όσο για την άπόφασι του δικαστηρίου, οι αντίδικοι την δέχονται με μεγάλο σεβασμό, όποιος άποποιεί, ή ακόμα, νοσοκομεία... Μά ο λαός τους, (που κατάγεται κατ' εθεσιν από τό γιοι του Νόε Χάμ) και πού είχε μία απ' τις πρώτες τους ήγεμονίδες την περίφημη βασίλισσα του Σαβά, παλός λαός που είχε τρόπο ζωής έντελέδικό του, δέν ήταν από τους λαούς που έξευραπαίζονται εύκολα... Στην νέα λοιπόν πρωτεύουσα τους μετέφεραν τις έικές τους συνήθειες, τη δική τους αστροπία, τα παλιά τους έθιμα... Κι' έτσι, αν ή Αντίς Αμπέμπα δέν θυμίζει διάλογο εβραϊκή μεγαλούπολι, άπέκτησε ένα χαρακτήρα έντελούς ιδιόμορφου, χωρίς να χάσει καθόλου την παράξενη γραφικότητα που έχουν ή πόλεις της Άφρικής και της Άσίας.

θέαμα, ξαπλώνονται στο χώμα μπρούμυτα...

Συχνά τό σκονί της κρεμάλας κόβεται... Τότε ο δήμιος σηκώνει τον μισοπεθαμένο κατάδικο, και του περνάει στο λαιμό άλλο σκονί... Τό πλήθος παρακολουθεί' έλ' αυτά με μεγάλη όπάθεια, λές και βλέπει κανένα φίλο...

Ο κρεμασμένος πρέπει να μείνη στο σκονί 48 ώρες... Τά πτώματα που φυσικά αρχίζουν ν' άποσυντίθενται, μυρίζουν φριχτά... Ύστερα, πριν τά θάψουν, τά τριγυρνούν στους δρόμους...

Όσο για τους ληστές, που τους κρεμάνε στα δέντρα έξω απ' την πόλι, κανένας δέν έχει τό δικαίωμα να κατεβάση τά πτώματά τους... Ταξιδεύοντας κανείς στο έσωτερικό της Άβησσυνίας, συχνά άπαντάει ανθρώπους κρεμασμένους απ' τά κλαδιά των δέντρων, ή μάλλον σκελετούς που τους κρατάει άκόμα τό σκονί του μαρτυρίου...

Ένα πράγμα που τιμωρείται πολύ στην Άβησσυνία, είναι ή κλεψιά. Ο κλέφτης που καταδικάζεται για πρώτη φορά, τιμωρείται με την πιο μαλακή καταδίκη: Τό μαστίγιωμα... Τόν δικάζουν, και ή άπόφασι έκτελείται άμέσως... Τόν γυμνώνουν μπροστά στο δικαστή, και τόν ξαπλώνουν μπρούμυτα...

Ύστερα τέσσερες μαύροι του δένουν τά χέρια και τά πόδια με δυο σκονιές, των οποίων κρατούν δυνατά τις άκρες, έτσι που ο κατάδικος να μη μπορεί να κινηθή...

Ένας άλλος μαύρος τότε με μαστίγιο από δέρμα ίπποποτά, άρχίζει την τι

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ

Α ύψοςμα που θα φορεθούν πολύ το καλοκαίρι εινε δια τα έμποια με σε μονοσειλίνα, δοναλάζ και σατέν. Τα άπογευματινά θα φορέματα θα γίνονται, ως επί το πλείστον από μουσελίνα έμποια με μεγάλη χρυσάνθημα και άλλα λουλούδια. Τα βράδια πάλι θα φορεθούν ταφτάδες και μεταξωτά, όπως το κρέπ σατέν και άλλα παρόμοια βαριά ύφασματα.

Ο Ροντιέ, ο γνωστός Παρισινός Οίκος Μόδας, λανσάρει φαιδράτα ύφασματα, ως επί το πλείστον λινά σε ποικιλία ύφανσεων που θα χρησιμοποιηθούν για ταγιέρ, ζιλέ και στοριφ φορέματα. Τα τελευταία αυτά φορέματα λέγονται στοριφ, αλλά δεν έχουν καμιά σχέση με τον άθλητισμό. Άλλως φορούνται τις πρωινές ώρες και τις άπογευματινές ώρες.

Ο Οίκος Μολινέ χρησιμοποιεί πολύ άνθοστόλιστες μουσελίνες, φορεματάκια δολοφάρ που ναυρίονται με μια μικρή ισερτούλα, ή όποια μπαίνει και βγαίνει αναλόγως του καιρού ή εινε προσωποποιημένη στο φόρεμα.

Συνήθιζαν πολλά και τα σκαλωστά ύφασματα, ιδίως για να ναυρίσουν μονόχρωμα φορέματα.

Θα φορεθούν πολλά τα φορέματα. Άμπε από λεπτά αλδέρα ύφασματα. Αυτά εινε πολύ κατάλληλα για επί ντινέ.

Άλλο στυλ που θα φορεθί εινε της Άναγεννήσεως, χωρίς ζώνη με πελώρια μανίκια και ούρα. Το ντεκόλ του στην πλάτη θα μπορη και να σκεπασθί ούτως ώστε με πρόχειρη τροποποίηση να φορεθί το φόρεμα και σε ώρα λιγότερο επίσημη.

Τα λαμέ και οι ταφτάδες θα βρίσκονται στην ήμερησία διάταξη για βραδινά φορέματα.

Η γυναική διατηρείται ίσια, αλλά αυτό δεν αποκλείει να εινε δια τα φορέματα πολύ ελασμένα. Η τάγια εινε στη θέσι της και το φάρδος άρχίζει μετά τα γόνατα, πολλά δε ταγιέρ έχουν μιάστιες.

Παρατηρείται μεγάλη τάσις για να ξαναγίνι της μόδας το καλοκαίρι ή όμπρέλλα, αλλά εάν ατή ή τάσις έμμερατή, ή όμπρέλλες που θα χρησιμοποιήσουμε δεν θα μοιάζουν με τα γελοία κατασκευάσματα που εχαν έμφανισθί τα τελευταία χρόνια. Εά έχη σχήμα πολύ κομψό και το χρώμα της θ' άποτελή αντίδοσι με το φόρεμα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Πολλές άναγνώστριές μας παραπονούνται ότι μερικά όμορφές τον μακιγάζονται τόσο τεχνικά, που θα μπορούσαν να στοιχηματίσουν, όσοι τις βλέπουν, πως δεν εινε καθόλου όμορφές, ενώ άλλες φαίνονται σαστές χαλκοεινές. Η συμβουλή που μπορούμε να τους δώσουμε σχετικώς εινε ή εξής: Δέν

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

φθάνει να χρησιμοποιούν μόνον μά όμορφη κρέμα και τα καλύτερα κραγιόν ή κοσμητικά, αλλά πρό πάντων να ξέρουν τον τρόπο, με τον οποίον πρέπει να τα χρησιμοποιούν. Ο πρώτος δε αυτός εινε ο εξής:

Πρώτον, θα διαλέξουν την κρέμα που ταίριαζει στο είδος της επιδερμίδος των. Άν έχουν λιπαρά επιδερμίδα, θα διαλέξουν μια κρέμα ξηρά, άν τούναντιον έχουν ξηρά επιδερμίδα θα διαλέξουν μια λιπαρά κρέμα. Έπειτα θα αλείψουν το πρόσωπο και θα κάνουν έλαφρο μασάζ, ούτως ώστε να άπορροφηθί καλά ή κρέμα.

Θα σκουπίσουν κατόπιν το πρόσωπό τους ώστε να φύγι το περιττό λίπος και τότε θα βάλουν την πούδρα της κα λίγο κόκκινο άν έχη ανάγκη. Το κόκκινο δεν πρέπει να εινε άμμο για όλες. Όσες έχουν καστα να ή παροξάνθημα μαλλιά και μάτια προσανατά ή γαλανά, θα πρέπει να διαλέγουν ένα χρώμα κόκκινο έωχρο. Όσες πάλι έχουν μελαχροινή επιδερμίδα, μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά θα διαλέγουν σκούρο κόκκινο και όσες έχουν γκριζα μαλλιά σελανινές θα διαλέγουν ένα καστακό χρώμα. Εά έχη σχήμα πολύ κομψό και το χρώμα της θ' άποτελή αντίδοσι με το φόρεμα.

Έπειτα ερχόμαστε στην τοποθέτησι των μαλλιών, που κ' ατή έχει ιδιαίτερα τέχνη. Όσες έχουν μακροβύλο πρόσωπο θα βάσουν κόκκινο στα μύλα των παρειών και θα το φθάνουν ως τις ρίζες των μαλλιών, γιατί αυτό τους προσδίδει λι

γο πάχος. Όσες πάλι έχουν στοργυγύλο πρόσωπο θα βάσουν στις παρειές κοντά στη μύτη και διώλου προς τις ρίζες των μαλλιών, αλλά τούναντιον προς το στόμα. Η πούδρα θα έχη χρώμα ανάλογο, αλλά σε πολύ άνοιχτότερο τόνο.

Περί αυτής και περ των ματιών εις το προσεχές.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Άπαραίτητο για κάθε σπίτι εινε το φαρμακείο, δηλαδή ένα ντουλάπα από λευκό ξύλο ή από τοίχω βαμμένο λακέ που περιλαμβάνει άπολύτως άναγκαία φάρμακα όποις εινε το ίδιο, το βαλντάκι, ένα-δύο έπιθεσμια, γάzes, στυπασμια, δξυζενέ, κινίν, άστυρίνη, λάβδανο, αλθέρα, βορικό όξύ. Θα εινε τοποθετημένα καθένα στη θέσι του και θα έχουν μια έτικέτα που να λέη τι εινε το καθένα, ώστε να μη μπορη να γίνι λάθος. Φυσικά μερικά από αυτά τα φάρμακα, όπως εινε το λάδιο και το λάβδανο, θέλουν τακτική άνακείσι και ο αιδέας σφράγιση με κόμμα άπό καουτσούκ για να μην εξατμίζετα.

Πολλή πρακτικώς εινε συγχρόνως ή παροχή της που μοιάζουν με ντουλάπια. Έτσι τα πάντα προφυλάσσονται άπό τη σκόνη.

Καλόν εινε τα μακιερωτήρινα που δεν χρησιμοποιήμε κάθε μέρα να τυλιγνται σε χαρτί διπλωμάσις για να μη σκουριάζουν.

Τα συρτήρια που τοποθετούμε τις πετσέτες και τα άλλα έπιπλα πρέπει είνι τάνοντι να άσπρο χονδρό χαρτί.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΤΑ ΝΕΑ

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Καζάκια με μανίκια ραγκλάν. — Ζιλέ ιδιόρρυθμο από ζέρευ. — Άλλο ζιλέ λινό. — Ταγιέρ από μπλέ μαρέν λαϊνός. — Και τρία ζιλέ καμωμένα από διάφορα λινά ύφασματα

ΤΑ 150 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣΙΑΣ ΝΤ' ΟΜΠΡΕΒΙΑ

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελ. 720)

Φορτί: «Θέλω μετά τον θάνατό μου, έγραφε ο Άγγλος βασιλέας, να μοιραστή σε τρία μέρη ή μεγάλη περιουσία μου. Το ένα τρίτο θα κληρονομήσ ή άνηψιά μου Μαρία, το άλλο τρίτο, ή άνεμιάς μου Έρρίκος Κράουφορντ και το άλλο τρίτο ο δεύτερος άνεμιάς μου Ροβέρτος, με την ύποχρέωσι, όπως και οι τρεις τους εξασφαλίσουν στην άνηψιά μου Όρτανσία ντ' Ομπρεβιά, που έζη στη Γαλλία, ένα έτήσιο εισόδημα από 600,000 χρυσά φράγκα. Νίκαια, 6 Σεπτεμβρίου 1877. Έμμανουήλ Κράουφορντ».

Η Όρτανσία λούπιν είχε μια ή-δεσφί, τη Μαρία. Και όμως δεν ήξερε μέχρι τότε την ύπαρξί της. Ατή ή κληρονομία γινόταν πολύ μυστηριώδης. Τα δώδεκα καθάμι με το θησαυρό έπρεπε να κατασχεθύν. Και πράγματι σφραγίστηκαν.

Η έφημερίδες εκείνης της εποχής, όπως ήταν έπόμενο, δεν άργησαν να κάνουν ατήν την παράξενη ιστορία σαστό συναρπαστικό μυθιστόρημα. Η Όρτανσία έγινε δημοφιλής. Τα δώδεκα καθάμι παρούσε να ικανοποιηθί ή ένα έτήσιο εισόδημα από 600 μόνο χιλιάδες φράγκα.

Εύτυχος ή άνεμιάς του Κράουφορντ που εχαν ή ένας 400 και ή άλλος 500 εκατομμύρια, παρατηρήαν των δικαιωμάτων τους προς χάν της Όρτανσίας. Ο ένας μάλιστα από αυτούς, ή Ροβέρτος, ήταν πρόθυμος να νυμφευθί την ή-δεσφί της Όρτανσίας Μαρία. Μά σίτε και με ατή ή λύσι εξουδετερώθηκαν όλες ή δυσχερείες. Η Μαρία δεν ήταν άνομη έγγαμη. Ο Ροβέρτος έπρεπε να περιμένη ένα δώδεκαχρο χρόνο για να μπορέση να την παντρευθί.

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΩ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΙΚΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ

(Συνέχεια έκ της σελ. 716)

Όταν με δι ή άπομακρόνομα πολύ από την άκρογαλιά, άρχίζει να γανυξί και τέλος, όταν καταλάβη, ότι δεν τον άκούω μού φράξι το όρομο και με τραβάει από το μαγιό. Τότε άναγκάζομαι πειά να ύποταχθώ στη θέλησί του και τον άφήνω να με τραβήξ μόνος του, για τιμωρία, ως την άμμοδιά. Μη φαντασθίτε όμως, ότι επειδή είμαι έμπεδικός δεν έχω καρδιά. Άν θέλετε μάλιστα να μάθετε, έχω μια πολύ τρυφερή και εύαίσθητη καρδιά. Άγαπάω όλους τους κομπους και τους όμορφους νέους που έχουν άθλητικό σώμα. Μά είδατε στη Δίμνη των Κυριών; Έτσι άκριβός είμαι και στην ιδιωτική ζωή μου. Άσπρεύω τη μοναξιά, τις έδεσφές, το κολύμπα και την κοπιηλασία. Στις Κάννες έχω ένα περίφημο κότερο, δώρο ενός πλούσιου θαυμαστός μου. Με αυτό κάθε καλοκαίρι διασκεδάζω τους μήνες των έδασκόντων μου. Ο Έλντορ, το κότερό μου, έχει πάνω στην άντένα του μια πρωγονική σηματοδία με ένα ξύστα με μαδμημένα τα φτερά του. Τον μάδη-

σα για να μη τον άφήσω να πετάξ ή μακριά μου. Ο έρως εινε ή εύτυχία μου.

Κάθε μήνα αλλάζω το φίλο μου. Όχι γιατί πρέπει να κάνω εύτυχισμένους και τους άλλους θαυμαστάς μου. Μά φράξ το χρόνο μονάχα μαζεύω στη βίλλα μου όσους ανθρώπους με λατρεύουν και τους κάνω να περάσουν μια άλησμόνητη βραδιά. Έπειτα πάλι χαρίζομαι. Έκείνοι άποσιώνονται στις ύποθέσις τους κ' εγώ ξαναγυρίζω στη δουλειά του εστουάντιος και στις περσιτέσις μου. Είμαι γνωστή στους είδικούς του κινηματογράφου με το όνομα ή εβενέττα που άναπαί τους παιδικούς όβλους. Κ' όμως θα έπρεπε να με χαίρονται άντι να με κακολογούν γιατί καταφθάνω πάντα να διατηρώ τη δροσιά και την κοριτσίστικη χάρι μου. Κ' αλήτ' μου εξασφαλίζουν την έπιτυχία μου στην δόξη. Η Σιών - Σιών θα πάγη να θριαμβεύη στον κινηματογράφο μου, όταν θα μεγαλώσ. Μά σας δίνει το λόγο της ότι δεν θα μεγαλώσ ποτέ!

ΣΙΜΟΝ - ΣΙΜΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελ. 726)

Και ή φλεγματώδης Άγγλος περιμένε με άπάθεια. Όταν όμως πέρσσε ή χρόνος και έτοιμάστηκαν δια για το γάμο, ένα νέο έκόλπος της Όρτανσίας έδωσε μια καινούργια στροφή σ' ατήν την ύποθεσι. Η Μαρία δεν ήταν μια γυναίκα, αλλά... ένας συνταγματικός νέος! Οι άνεμιοι του Κράουφορντ, δεν θ' άνησυχούσαν. Άργά το ά-πύγεμα κάποιος μίλησε πάλι στον Γιόχαν κατά της Όρτανσίας και της ζήτουσαν μια καλοσσια άποχημωσι. Έκείνη, θύμα των των περιστάσεων, άγωνίστηκε προς όλες τις διευθύνσεις και με τη βοήθεια του άνδρός της έπηρεε ένα δάνειο από 6 εκατομμύρια χρυσά φράγκα από την Τράπεζα της Γαλλίας.

Άγγλος βασιλέας Έμμανουήλ Κράουφορντ εινε ένα φανταστικό πρόσωπο. Το Παρίσι, άκόστατο, εινε έτοιμο να έπαναστατήσ κατά της θύρας Όρτανσίας. Ο δανεισταί της θέλουν να την παράξουν. Μά ή μεγάλη τυχοδιώκτης είχε έτοιμάσει την ύποχόση. Έδωσε φρατά στο μέγαρο της Λεοφρού της Μεγάλης Στρατιάς και με τους δύο ψευτο-Κράουφορντ και την ή-δεσφί της Μαρία έφυγε κρυφά για την Άμερική, στις 21 Μαΐου 1908.

Τα δώδεκα καθάμι που βρέθηκαν κατόπιν στα ύπογεια του έρεισμαμένου σπαισιό της δεν εχαν μέσα χουσαφι, αλλά πέτσες...

Με τις έκπληκτικώς αυτές άπάτες της ή Όρτανσία ντ' Ομπρεβιά είχε κατορθώσει να καταγράψ ή 90 δολάρια εκατομμύρια! Δικαίως λούπιν ή Γάλλος ιστορικός Φόινκ Μπερσάνδ την άποκαλεί «Θηλυκό Σταδίκου».

Βροσκώμουν σε άπελασία, όταν ξαφνικά, μερικά πετράδια που έσπιδαν, με έκαναν να πεταχθώ όρθος με το συναίσθημα πως κάποιος πλησίαζε.

Έγώ είμαι, χέρο Μέρνι! Είτε ψυδριστά ή Γιόχαν.

Προσεχτικά, ή όδηγός πλησίασε. Κάποιος τον άκολουθούσε. Ήταν ή Χάνς. Οι δύο τους εχαν περιτυλίξει γύρω στη μέση και στους ώμους των, άπειρα μέτρα σχοινιού!

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Ό Γιόχαν πέταγε, πόνι από τρία χρόνια τώρα και είμαι βέβαιος πως ούτε στιγμή πέραςε από τον νού του σπς δύσκολος εκείνης στιγμής. Ήταν βέβαιος να μ' έγκαταλείψη. Ήταν βέβαιος, ένας έλλειψής και τίμιος άνθρωπος.

Σαβυρινή Σελή

ΣΑΥΤΥΡΕΣ

ΞΕΡΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙ;

Ξέρεις την πόλι που άνθει
'Η σάχλα μ' άρθονία,
Κι' οι δρόμοι της μοσχοβολούν
Από την άμμουα;

Ξέρεις την πόλι που συχνά
Κοιμάσαι λαοπόθυτος,
Την άλλη μέρα δε ξυπνάς
Σπουδαίως τραπέζιτης;

Ξέρεις τη γή που τακτικά
Κάθε μορφή συγγράφει,
Κάθ' ό,τι λάμπει κατά γής
Τό θεωρούν χρυσάρι;

Ξέρεις την πόλι σ' έρωτώ
Πού καθ' άριστοκράτη,
'Αμα τον έσσης έλαφρά
Θά τον εύρης χωριάτη;

Ξέρεις τη γή που πλούσιος
Γίνεσαι στο μοιάντο,
Κι' έφθασε σε περιωπή
Τό κάθε φαλιμέντο;

Και για να θγάλλης θετικά
Λιγάκι τ' ημιού σου,
Βάσεις φωτιά μ' άσφάλεια
Στό κάθε μαγαζί σου;

Ξέρεις τη γή που δεν άνθει
Όθιε ποτακαλλέα,
Και βασίλειο δ' κάθε βλάξ
Με περιεφιλία;

Ξέρεις την πόλι τη κλεινή
Πού κάθε πατριώτης,
'Αφού λαθροπόρος γενή
Θά τιμηθή ίσπότης;

Ξέρεις την πόλι, κουνεντέ
Που είνε να τ'ά χάσις
Πού γίνονται κινήματα
Και ταραχές και στάσεις;

Την πόλι ξέρεις που άσπρη
Προβάλλει κάθε χίμα,
Είνε λουπόν, δρέ μάτια μου
'Η έσοιστή 'Αθήνα.

Πόλις με δράμα φοβερό
Και σουρλουούς καιφάματα,
Πόλις της Πλάκας, τού Ψυροί,
Πόλις για φασκελώματα!

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Πρώτης τάξεως μέτρο.
'Ο άγοραστής. — Αύτα τα
ταγάρια που μου έδωσες είνε πύ
κοντά από τα συνηθισμένα.

'Ο κ' αλκοπώλης. — Τό ξέ-
ρω... Βλέπετε, επειδή οι κ' αλκοπώ-
μιχάνοι παρατήρησαν ότι ο τελευταίος
λόντος του ταγάρου πετιέ-
ται πάντα, σκέφθηκαν να τόν κό-
ψουν, για να μη πωλήναι χαμέ-
νος...

Άκουσαν και έβριναν.

'Η σύζυγος. — Τζάκ πώς μι-
λάς έτσι άπτόμα της ύπηρεσίας.
Θά μάς πώνη.

'Ο σύζυγος. — Άγάπη μου,
δεν της μίλησα άπτόμα.

'Η σύζυγος. — Πώς δεν τίς
μίλησες άπτόμα, αφού όλοι οι γεί-
τονες που σ' άκούσανε... νόμισαν
πώς μίληγες σε μένα!...

Στά παρασκήνια, την ώρα της
παραστάσεως.

'Ο σκηνοθέτης. — Κύριε
διευθυντά, τρέξετε! Κάτι σοβαρό
συμβαίνει στη σκηνή.

'Ο διευθυντής. — Τι;

'Ο σκηνοθέτης. — Νά, α-
δύο ήθοισοί που υποδύονται τούς
ιππότες, μονομαχούν αυτή τη στιν-
ιή. Μά ένας από αυτούς άπειλει,
δτι... δεν θά σκοτωθή αν δεν τού
υποσχεθίτε πως θά τού δώσετε τόν
καθυστερημένο μισθό του στο τέλος
της παραστάσεως!...

Παιδί με μέλλον.

'Η μητέρα. — Φοβόμια ότι
χθές τό είχες σκάσει από τό σχο-
λείο.

'Ο μικρός Τζόνυ. — Χι!
Ξέρω πούος σου τό είπε: 'Η δα-
σκάλα. Τέλος πάντων, έσεις ή γι-
ναίκες δεν μπορείτε να κρατήσετε
ένα μυστικό!...

Στό σχολείο.

'Ο δάσκαλος. — Κανείς δεν
μπορεί να διαβάση τόν γραφικό σου
χαρακτήρα. Γιατί δεν προσπαθίς
να γράφης καθαρά;

'Ο μαθητής. — Δεν είνε ά-
νάγκη. Σκέπτομαι να γίνω... δι-
μοσιονγράφος!...

Συγγνώμη.

'Ο δραματικός συγγρα-
φέας (παρουσιώντας ένα έργο
του). — «Μαρία, φώς μου!... Ζωή
μου, σ' άγάπώ!... Θέλεις να γίνης
δική μου?»

'Η γεροστοκάρη δακτυ-
λογράφος (ή δαίδα όνομάζεται
Μαρία). — «Αχ, κύριε, σταθήτε
μια στιγμή... να λιποθυμώω!...

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

Μά δη. — Περιλου... σφάντα!

'Εδω σε θέλω!

'Ο ύπνωτιστής. — 'Ο
ύπνωτισμός είνε μεγάλο πω-
γμα! Έγώ π. χ. μπορώ να
ύπνωτισω τόν καθένα και να
τόν διατάξω να κάνει ό,τι
θέλω...

'Ο ράφτης. — Τότε θά
σου δώσω δέκα τοίς εκατό
αν ύπνωτισής όλους τούς πελάτες
μου... και τούς διατάξω κατόπιν...
να μου δώσουν τή χροή τους!...

— Άγασμένη μου γυναίκα, είπε
ό διάσημος παιδαγωγός Πέτοσερ,
προσπάθησε να κρατήσης τή παιδική
ήσυχια γιατί γράφω.

— Καί τί γράφεις, άγασμένη
μου;

— Ένα άρθρο: «Πώς πειθα-
χούνται τή παιδιά».

Γαμπρός με πόντ.

'Ο έφημέριος μιάς έσκληρίας τού
'Υόκοσάρη δηγγείται πως κάποτε έ-
λαβε τήν άσολυτή είδοποίησι από
ένα ένορίτη του.

«Διά τής παρουσίας, πάτερ, σάς
καθιστώ γνωστόν ότι εγώ ό ύπα-
ρχόμενος και ή μη Ζευίνα
Μιρέλνι θά έσθουμε στην έζκλη-
σία σας τό ερχόμενο Σάββατο για
να σάς αναθέσουμε τήν επέλευσι
τού μυστηρίου τού γάμου μας. Πα-
ροικαλώ να έσθε σύντομος, διότι τό
άμάξι είνε νοικιασμένο με τήν ό-
ρα. Μετά σεβασμού. Τζών Μπου-
τέλ».

Τά πάντα διορθώνονται.

'Ο άρχιμεράτης τού τυπογρα-
φείου εισέρχεται έννευρισμένος στο
γραφείο τού άρχισυντάκτου.

— Έγινε κάποιο χοντροειδές λά-
θος, τού λέει, 'Ο δολοφόνος Τζόν-
σον μάλις έπρε χάρι. Ένώ έμεις
στην έφημερίδα μας πού μπαίνει
τώρα στο πιστόριό, περιγράφουμε
τις λεπτομέρειες τής κρεμάλας του
και παραθέτουμε σχετικές φωτογρα-
φίες!...

— Άρχισυντάκτης (άπαθε-
στατα). — Μην έννευρίζεσαι, φίλε
μου. Άντικατάστησε τόν τίτλο ως
έξης: «'Ο Τζόνσον έτυχε χάριτος.
Πλήρης περιγραφή... από τού τί
εγλύτωσε!...

Στό Ζωολογικό Κήπο.

'Ο παλπούς. — Μην τρομά-
ζης, Βίλλυ. 'Η τίγρις μουραφίζει
έτσι γιατί είνε ή ώρα της να φάη.

'Ο έγγονος (άπαράχος). —
Δεν φοβάμαι, παππού. Έχω συνη-
θίσει. Κι' ό μπαμπάς έτσι κάνει ό-
ταν δεν είνε έτοιμο τό φαί!...

Μία άνεφάρμοστη σύσταση.

'Ο πάστορ (στούς νεογύ-
μους). — 'Ο γάμος επιβάλλει ά-
μοιβαία καθήκοντα. 'Ο σύζυγος πρέ-
πει να προστατεύη τή σύζυγό του
και ή σύζυγος πρέπει ν' άσολυθή
τόν άνδρα της άπολύτως πηγαί-
νει!...

'Η νύφη (τρομοκρατημένη). —
Μά ό δικός μου σύζυγος, πάστορ,
είνε... δότης!...

Αυτό τό τρομερό τό λιοντάρι όπου βλέπετε,
βρήκε τό άστυχισμένο τό υπελά του.
Είχε μιά... ουζούγκη σκηνή στό... σπύτι του,
και τό έβριρε άσπλεως ή... πεθερά του!...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρίς να μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

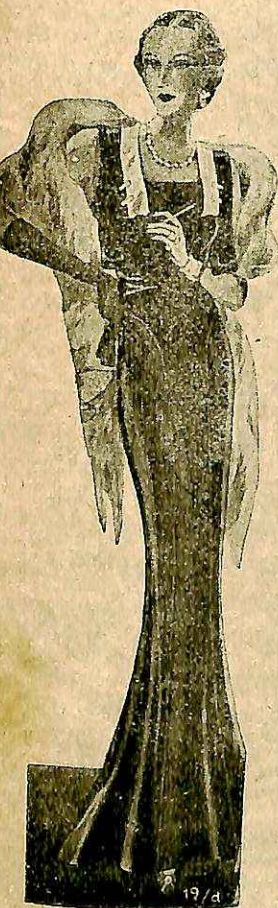
ΡΑΦΗΤΕ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

'Από τ'α καλλίτερα
'Αγγλικά και 'Ελληνι-
κά ύφασματα, με τε-
λείαν έφαρμογήν

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ

ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Αθήναι: Στοά 'Αρσάκειου 12
Πειραιεύς: Φίλωνος 46 - 48.
Θεσ/νίκη: Βενιζέλου 22
Πάτραι: Μαϊζώνος 109
Βόλος: 'Ερμού 111.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

'Ετοιμα και επί

Παραγγελία

Χορού και Περιπάτου

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ

ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

Φορέματα ταφτά	από Δρ.	650.—
» κρέπ σάτέν	»	900.—
» κρέπ ρωμάν	»	950.—
» κρέπ ντε σιν	»	650.—
» κρέπ ζωρζέτ	»	750.—
» μαροκέν	»	850.—
» ταγιέρ	»	650.—
Παλτά σπόρ	»	450.—
Παλτά γούνινα	»	1500.—

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιά-
νου και όλων των θεωρητικών μου-
σικής. Πληροφορία δίδονται εις τή
έπισθεν «Περιοκή».

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικόν Κατάστημα Σιδηρι-
κών. Σχετικαί πληροφορίες δίδονται εις τή
Γραφεία μας, Λέκα 7, 'Αθήναι.

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τήν πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
τσαρίας εις τιμάς έργοστα-
σίου.

'Από 22 δραχμάς και άνω
τό τετραγωνικόν μέτρον με-
τά τοποθετήσεως

ΩΟΤΟΚΙΝΗ

Κάνει τις κότες να γεννούν κάθε
μέρα. Διπλασιάζει τήν αύτοπαργω-
γήν και προλαμβάνει τις άρρώ-
στειες των πουλερικών. Βραβευθε-
σα στις έκθέσεις Παρισίων, 'Αμ-
βέρσσης και 'Αθηνών. Ζητήσατε από
'Εδαμοπωλεία Θεοπούλου—'Ο-
λυμπος—Σανράλ—Κυμνή—
Βύρων—Παναγροτικόν κλπ. Φαρμα-
κεία Μπακάκου—Δασκαλάκη—Μα-
κρή—Γρηγοριάδου—'Οριάν—Σπε-
σιαλίτε—'Αλεξίου—Ζήση, κλπ.
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΓΕΩΡ-
ΓΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ. Περικλέους 16.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

'Ιατρός Δερματολόγος
'Επί δεκαεξετία 'Επιμελητής της
Ιδιαίτερας Κλινικής τού Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
'Οδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
'Ωρα 9—11 π.μ. και 4—6 μ.μ.

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΙΘΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους όρολό-
για, παλαιά άσπια, παντός είδους
πάρασμα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙ-
ΣΤΡΙΑ (Φοίνιξ), παντός είδους
παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα,
με τας άνωτέρας τιμάς όλων των
άλλων καταστημάτων. Μην πω-
λήσετε τ'α κοσμήματά σας, προ-
τούς μάς επισκεφθήτε, και τοῦτο
πρός τό συμφέρον σας. Μην πί-
πτετε θύματα διαφόρων έπιτηδείων.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προσέξате εις τήν διεύθυνσην.
Κυττάξατε τήν έπιγραφήν να
λέγη:
ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
'Ωρολογιοποιός - Χρυσόχοός
Ευπόλιδος και 'Αθηνάς 56

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ
Η «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

'Αποκόπτετε και κρατείτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

Ο ειδικώτερος τεχνικός οίκος ἐν Ἀνατολῇ διὰ μηχανήματα καὶ ὅλικά
κατεργασίας χάρτου

Προμηθευτὴς: Τυπογραφείων, Λιθογραφείων Κυτιοποιείων, Βιβλιοδετείων
Φακελλοποιείων, Ἑργοστασίων χάρτου καὶ Κρατικῶν ἰδρυμάτων

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις «ΑΓΚΟ ΑΘΗΝΑΣ» - Τηλ. 21.378

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Ταχυμοσθήρια Ὀφροῦ
«PLANETA» DRESDEN
LEIPZIGER

Κυλινδρῶν ταχυμοσθήρια
ἀπομνημόνων

Αὐτόματα μωσθήρια
JOHNE - WERK
AUTOMONOPOL TIP-TOP

Ταχυμοσθηρὸν χάρτου
PERFEKTA JOHNE - WERK

Αὐτόματα φακελλοποιητικά
τύπου SCUBERT (Βιέννης)
καὶ R. ERNST FISCHER
& WESCHER

ΥΔΙΚΑ
κυλινδρῶν μωσθηρίων
ἀπομνημόνων

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΝ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΣΙΛΚΑ
ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ
ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Χρωματίζει καὶ δίδει χάριν

Δὲν Ξεβάφει στὸ φαγητὸ οὔτε στὸ νερὸ

Διατηρεῖται περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.
Τὸ Κραγιὸν SILKA καὶ ἡ Πούδρα SILKA
Θὰ καταστοῦν τὸ μυστικὸν τῆς Καλλονῆς σας

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΑΛ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΡΙΟΥ ΑΡΙΘ 103-104

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

“HEIDENIA,”

ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΟΥ ἢ ΑΚΑ-
ΘΑΡΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ, χωρὶς φυ-
τῆλι, χωρὶς τρόμπαν, χωρὶς μου-
τζούρες, χωρὶς ὁσμήν, χωρὶς προ-
θέρμανσιν.

FLAMME BLEUE

Μεγάλῃ οἰκονομίᾳ καύσεως

ΜΕ ΜΟΝΟΝ δραχ. 1.50 μαγει-
ρεύετε ἡμερησίως.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις

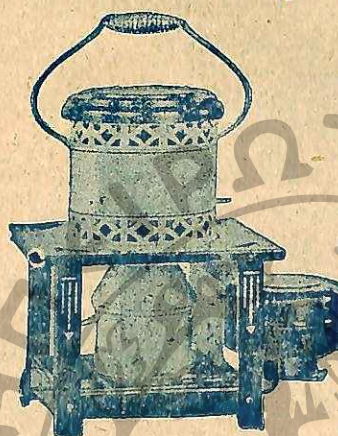
Ε. ΠΟΘΗΤΟΣ

Βουλῆς καὶ Μητροπόλεως (γωνία)

ΜΕ ΜΙΑΝ, ΔΥΟ, ΤΡΕΙΣ καὶ

Τηλέφ. 26.232

ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΕΣΤΙΑΣ (Εἰδικὸν τμήμα οἰκιακῶν σκευῶν)
«ΔΙΤΣ»

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΥΡΒΙΑΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΖΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΥΤ - ΦΕΪΤ - ΖΩΝΑΙ ΒΙΑ ΤΖΑΙ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΒΟΛΩΝ 182 ΤΗΛ 80786